

Phượng Phi Ly

Contents

Phượng Phi Ly	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	33
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51
11. Chương 11	57
12. Chương 12	61

Phượng Phi Ly

Giới thiệu

Thể loại: cung đình tranh đấu, nhất thụ nhất công, ngược luyện tàn tâm, HE (cái này là tự rút ra th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phi-ly>

1. Chương 1

Lần đầu tiên gặp mặt đã kết thù chuốc oán kỳ thực không phải chủ ý của Từ Hi mà nó thuộc về bản tính.

Tất cả cũng tại lão cha. Cái bình hoa trên giá trong thư phòng với dáng vẻ quá đỗi bình thường ấy Từ Hi vốn không hề để mắt đến nhưng bên tai lão cha cứ luyên thuyên mãi. Nào là chiếc bình hoa kia quý giá có

thừa, tính nghệ thuật đầy thân, còn hung hăng nhéo tai buộc hần không được đụng, dù chỉ bằng một ngón tay vào món bảo bối.

Thực chất Từ Hi có thể ra khỏi thư phòng chán ngắt ấy nhưng bản tính nghịch ngợm trong người lại trỗi dậy. Lão già chỉ cầm chịch chiếc bình vào nếu hần có hứng thú với nó thôi. Có nằm mơ chắc lão cũng không thể tưởng tượng nổi thằng con dựa ngay trên lệnh cấm của mình để “lách luật”.

Bởi vậy phụ thân vừa rời đi Từ Hi liền kéo chiếc ghế ở sau lưng lại gần để đứng lên nhìn “món bảo bối” cho rõ. Sờ soạng một lúc, hần chẳng thấy cái bình cũ này có gì đáng xem.

Đang định đặt lại chiếc bình vào giá bồng sau lưng hần vang lên tiếng quát non nớt của một tiểu hài tử: “Người đang làm cái gì đó?”

Hần giật mình buông tay, món bảo bối duyên dáng thả mình theo hình vòng cung nhanh chóng tiếp đất. Chiếc bình hoa quý giá có thừa, tính nghệ thuật đầy thân không có bị vỡ tan tành, bất quá chỉ thành ra năm sáu mảnh mà thôi.

Tuy rằng Từ Hi là loại không sợ trời không sợ đất nhưng lại rất sợ đau. Nhớ tới bàn tay cực đại của lão cha, dù chưa bị đánh hần đã cảm thấy nhức mông, tự nhiên đưa ánh mắt cảm hận hướng về phía cửa.

Tiểu hài tử xông vào, chỉ thẳng mặt hần quát to: “Người chết chắc rồi! Dám làm vỡ chiếc bình này!”

Ngay lập tức công tác phần diễn kịch thiên phú của Từ Hi được khởi động

Vừa chớp chớp mắt vài lần oánh oánh lệ hoa đã xuất hiện, hần vội vàng giải thích với âm thanh nhỏ xiu: “Ta vốn không hề cố ý, cầu người giúp ta, đừng để cho người khác biết chuyện này...”

“Bình đã bị vỡ, nói gì cũng vô ích, người phải bị trừng phạt!”

Trưng ra bộ dạng đáng thương, kẻ tội nghiệp vội nín áo tiểu hài tử: “Cầu người, chỉ cần người không nói ra ta chắc chắn sẽ gắn lại nó như cũ...nhanh thôi...Xin người đừng kể với ai...”

“Sao có thể?” Tiểu hài tử hất cằm. “Ta chưa bao giờ thấy bình hoa bị vỡ mà dính được như trước.”

“Thật sự có thể, chỉ cần cho ta cơ hội...để ta thử....một lần thôi...” Từ Hi cắn môi làm hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Tiểu hài tử lộ vẻ hiếu kỳ: “VẬY...người làm cho ta xem”

Từ Hi kéo tiểu hài tử lại gần bảo nó đứng lên ghế, cốt không để nó nhìn thấy hành động của mình. Hần lấy miếng giấy nhỏ được vo tròn nhúng mực, trát một ít vào tay nó, còn lại bôi lên các mảnh vỡ của chiếc bình. Tiếp đó, nhặt lấy mảnh lớn nhất ở đó rồi từ từ mắt nhắm lại, ngoài miệng lẩm bẩm, trong lòng tính toán thời gian lão già quay trở lại.

“Rốt cuộc người làm được không vậy?” Tiểu hài tử suốt ruột hỏi.

“Làm được, chẳng qua cái bình lớn quá nên phải tốn nhiều thời gian” Hần vội trấn an.

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Từ Hi đột nhiên thả tay, mảnh bình hoa rơi xuống đất tạo ra tiếng động nghe thật lọt tai.

Cước bộ ngoài hành lang trở nên gấp gáp. Từ cửa truyền đến một giọng nói nghiêm khắc pha lẫn khiển trách: “Cung Lệ! Lớn mật!”

Tiểu hài tử mặt mày tái mét, vội vàng nhảy khỏi ghế, run rẩy nói: “Phụ hoàng, không phải... không phải ta... lỗi của hần... là hần”

Người vừa tới đưa ánh mắt uy nghiêm nhìn quanh. Mối Từ Hi khẽ run run, vành mắt đã ầm ập nước chực rơi, bộ dạng muốn biện minh nhưng không thể.

Lão cha bây giờ mới từ phía sau người nọ tiến đến, nhéo tai người thẳng con: “Tiểu súc sinh, ta đánh chết người!”

“Từ khanh, không phải lỗi của lệnh lang. Người cố tình không nhìn ra ư? Mực từ mảnh vỡ của Phạm Tịnh bình còn dính trên tay Cung Nhi. Đã làm sai còn vu oan giá họa cho người khác, có xứng đáng là Đại hoàng tử?”

“Hoàng thượng...” Lão cha nơm nớp lo sợ định nói thêm điều gì nhưng bị Hoàng đế phát tay ra lệnh ngừng lại.

Hải tử tên Cung Lệ nhanh chân lại gần, nín chặt lấy thủ phạm: “Nói! Mau nói là người làm vỡ! Nói đi!”

Từ Hi giả bộ bị dọa, vội dập đầu quỳ xuống, giọng nói run rẩy: “Vâng... Là thần.... Thần không hề nhìn thấy..... Cái gì thần cũng không có thấy...”

Tiểu hải tử tức giận gân xanh nổi đầy mặt, tức khắc đánh một quyền hướng về phía Từ Hi. Thấy vậy hần liền ngồi bật dậy ôm đầu tránh đòn: “Không cần đánh ta... Ta sẽ không nói ra là lỗi.... Là lỗi của ta..... Sẽ không nói là người.... Đừng đánh ta”

Dường như không để ý trời đất là gì nữa, tiểu hải tử chuẩn bị ra thêm một cước thì truyền đến âm điệu tức giận của Hoàng đế “Cung Lệ! Người còn định chối bỏ trách nhiệm ngay trước mặt trẫm sao? Người đâu, lỗi Đại hoàng tử đến viện tử phạt đứng nửa ngày, phải mang ba chương luận ngữ, năm bản Mạnh Tử, bảy bài cổ phong, tám bài thơ Đường, không cho ăn uống gì hết.”

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng “Tuân mệnh”. Cung Lệ vừa gào thét vừa nhân cơ hội định đá kẻ kia một phát nhưng hần đã nhanh chân lẩn mất, sau đó liền bị thái giám mang đến viện tử phơi nắng.

Sắc mặt hoàng đế giãn đôi chút, cúi đầu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt: “Đây là con của người? Trông thực thanh tú.”

Phụ thân hần khom người cười nói: “Bất quá tính khí...”

“Văn nhược cũng tốt, các người vốn là danh gia vọng tộc, cần phải cường hãn làm gì?” Hoàng đế thản nhiên nói.

Từ Hi để ý thấy hai đường nếp nhăn trên mặt lão cha hội tụ tại một điểm, hiểu rõ lão rất muốn nói thực chất tính tình hần ương ngạnh lấu cá vô cùng.

Rõ là, tình ranh thì có gì không tốt, cứ như lão cha thật thà quá mới hay bị người khác khi dễ.

Mối quan hệ Từ Hi cùng Chu Lệ Cung bắt đầu từ đó. Năm ấy Phượng Dương thế tử được 8 tuổi còn đại hoàng tử lên 7. [Lúc này Tiểu Bảo vừa mới ra đời

cười

]

Kỳ thực, hậu quả của việc gặp gỡ này không chỉ hình thành mối oan gia giữa hai người mà còn vô tình tạo nên một kết cục tốt hơn mong đợi.

Từ xưa đến nay, qua nhiều triều đại, các Hoàng đế đều e ngại quyền lực của Phượng Dương vương, lo ngại đã tâm làm phản cướp ngôi. Bởi vậy khi nhìn thấy bộ dạng nhu nhược cam chịu của Phượng Dương vương thế tử, Hoàng đế cũng bớt lo lắng cho đứa con mình tương lai sẽ bị thao túng, rồi sau này khi nhận ra hần không phải bù nhìn thì hối hận đã quá muộn. Nghiệp Châu đã được trang bị binh hùng tướng mạnh, kho lương dồi dào, dân chúng no đủ sung túc lại dũng mãnh gan dạ, trong lòng họ từ lâu coi Phượng Dương vương là minh quân thiên tử, thực lực có thể sánh ngang với triều đình.

Lần đầu tiên xa nhà theo phụ thân vào kinh thành, trong lòng Từ Hi không khỏi hi vọng được vui chơi bên ngoài lâu một chút. Từ nhỏ vận thể hần vốn cường, lần này cũng không ngoại lệ. Rất nhanh hần liền phát hiện nguyện vọng của mình được đáp ứng. Nửa tháng sau, lão cha quay trở lại Nghiệp Châu, còn hần lưu lại hoàng cung làm thư đồng cho Đại hoàng tử theo lệnh của Hoàng thượng.

Trước khi đi, lão cha căn dặn không mấy ai có cơ hội được ở cạnh Hoàng đế tương lai, hần nên biết trân trọng hoàng ân, mai này nhất định phải luôn trung thành tận tâm đền đáp. Từ Hi tuy ngoài miệng đồng ý nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ lời Ngô sư gia: Hoàng thượng giữ người lại thực chất là làm con tin để nắm giữ Phượng Dương gia. Người vạn lần phải cẩn trọng, tránh bộc lộ tài năng.

Biết Từ Hi sẽ là thư đồng của mình, Chu Cung Lệ phi thường cao hứng, tưởng tượng ra sau này có đầy cơ hội trả thù nên ngay cả lúc ngủ cũng đột nhiên bật dậy ha hả cười sung sướng, hoàn toàn không ngờ rằng những ngày thống khổ đang chờ đón mình.

Dạy dỗ Đại hoàng tử Chu Cung Lệ và Phượng Dương vương tương lai Từ Hi là một việc vô cùng trọng đại, liên quan đến cơ nghiệp trăm năm của quốc gia nên Hoàng thượng cùng trọng thần đã nhiều lần thượng nghị. Rốt cuộc cũng tìm được những người như ý, một sư phó võ nghệ cao cường dạy công phu phòng thân; một bậc thầy Nho học truyền dạy cổ văn; một chỉ sĩ uyên bác giúp tinh thông thiên văn, địa lý, thuật số; một vị phong nhã tài tử truyền thụ thi từ ca phú; một sư phó giáo dục lễ nghi; một nhạc sư cung đình giảng dạy âm luật nhạc khí. Lịch học mỗi ngày đều dày đặc. Không những vậy các lão sư còn quyền xử phạt nghiêm khắc học trò nếu chúng phạm lỗi.

Từ Hi vốn lạnh lợi đáng yêu từ nhỏ, mới ba tuổi đã biết gặp quỷ nói tiếng quỷ, gặp người nói tiếng người, tức sẽ không thể hiện ra mình thông minh khiến sư phó mất mặt, cũng không giả bộ ngốc nghếch quá trớn làm người khác cảm thấy dạy trẻ con thật khó nên ngay ngày đầu đi học đã nhận được cảm tình của các sư phụ. Đối lập với hần, tiểu hoàng tử phi thường kiêu ngạo kia luôn làm cho người ta đau đầu. Thân phận cao quý cộng thêm nhận được sự sủng ái của hậu cung khiến y, ngoại trừ phụ hoàng, bất luận kẻ nào trách mắng đều không chịu nghe, ngược lại còn hăm dọa.

Hoàng Thượng vừa rời khỏi thư phòng, Cung Lệ hưng hăng hướng tới kẻ thù định đá cho vài cái. May mắn, Từ Hi tránh được nhưng quần áo bám đầy bụi. Thấy vậy, mấy vị sư phó tức giận, đem hai đứa trẻ tách ra. Cung Lệ bị Nho học và Lễ Nghi lão sư giáo huấn về phong thái hoàng gia tận ba canh giờ, cho đến khi tiểu hoàng tử hai mắt trắng dã, toàn thân mệt lử mới thôi. Trong khi đó, Từ Hi vui vẻ học đánh đàn với nhạc sư.

Buổi học đầu tiên trôi qua như vậy.

Buổi học thứ hai, nhờ các vị sư phó đề cao cảnh giác nên hòa bình cũng miễn cưỡng được thiết lập.

Đến cuối buổi thứ ba, Từ Hi mang về mặt hối lỗi tới tìm Cung Lệ giải thích, rõ ràng có nói hần có thể kêu cứu bất cứ lúc nào. Quả thật, cái sân chẳng có mấy chỗ để trốn, tuy nhiên lại ở chỗ đại điện hạ hôm nay không những không ra tay đánh mà còn để hần có cơ hội nói [đối].

Từ Hi bên trong nghĩ cần gì phải biện giải nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng ăn năn: “Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi người. Bình thường ta vẫn gắn được mấy bình hoa vỡ lại như cũ, không hiểu sao lúc ấy lại không làm nổi. Dù tại ta không đúng, ta nhất gan, ích kỷ nhưng rõ ràng ta đã nhận tội, hoàng thượng lại không tin... Cầu người đừng giận ta nữa... Kỳ thực ta rất khâm phục sự dũng cảm của người, ngay trước mặt phụ thân có thể nói một cách hiên ngang đĩnh đạc như vậy. Ta rất muốn trở thành người giống người, oai phong凛凛 liệt. Người xem, người lại còn cao hơn ta nữa...”

Chẳng biết Cung Lệ có cao hơn Từ Hi hay không nhưng vốn là trẻ con, nghe thấy những lời tăng bốc như vậy vẫn không nhịn được mà ưỡn ngực.

“Sau này chúng ta sẽ là đồng môn, mọi lời người nói ta đều nghe, hi vọng người coi ta là hảo bằng hữu.... A không, đương nhiên ta không xứng làm bằng hữu của đại hoàng tử... Là người hầu, đúng, người hầu của điện hạ. Ta sẽ hầu hạ người thật tốt, xin người đừng sinh khí nữa...” Từ Hi quan sát sắc mặt Cung Lệ rồi tiếp tục trưng ra bộ dạng đáng thương.

“Vậy người đứng yên để ta đá một phát, ta sẽ hết giận. À, mà cấm người kêu đau” Đại hoàng tử thấy hần như vậy liền mềm lòng.

Khuôn mặt thanh tú trở nên trắng bệch, Từ Hi cắn răng nói: “Chỉ cần người nguôi giận, đừng nói là đá một cước dù bị lấy một ngón tay hay móc mắt ta cũng nguyện ý.”

Cung Lệ đương nhiên không tin nổi lời nói cường điệu như vậy: “Tốt, chặt đi, khoét đi.”

Thấy ánh mắt tràn đầy ai oán đang nhìn mình, trong lòng Cung Lệ có chút sợ hãi. Đột nhiên từ trong áo, Từ Hi lấy ra một thanh đao nhỏ, thân ảnh phi đến bàn. Hai âm thanh đồng thời vang lên, tiếng đao chém, tiếng thét lớn, máu vương đầy trên mặt bàn. Cung Lệ vẫn còn bàng hoàng đã thấy đối phương đem ngón

út tới trước mặt y. Máu từ tay trái rơi xuống đất thành vũng, hấn khóc nức nở: “Người vẫn còn muốn con mắt, đúng không?”

Y cật lực lắc đầu nhưng đáng tiếc quá muộn, kẻ đối diện từ từ đưa tay đầy máu lên móc mắt. Lại thêm một tiếng hét thảm thiết, một vật nhỏ tròn tròn từ hốc mắt trái đen rỗng lòi ra ngoài mang theo huyết ti cùng kinh lạc*. Hai bàn tay co giật từng hồi. Khuôn mặt Từ Hi vốn trắng trẻo thanh tú giờ điểm thêm sắc đỏ, thoạt nhìn phi thường đáng sợ.

*huyết ti: tơ máu; kinh lạc: kinh là những đường dây nối liền các huyết châu thân theo một hàng dọc và lạc là những đường nối liền từ kinh nọ sang kinh kia, chạy theo hàng ngang.

Đại hoàng tử 7 tuổi bị dọa tới mức hồn vía lên mây, đã thế con người cực kỳ kinh dị kia còn dùng giọng điệu thâm nói: “Đại điện hạ, còn chưa đủ ư? Hay người còn muốn nốt con mắt bên này?”

Thấy nhân cầu dính máu lại gần, Cung Lệ thét vang rồi cầm đầu chạy thực mạng.

Từ Hi tựa như âm hồn bám đuổi ngay phía sau, rên rỉ: “Vì sao.... Vì sao.... Rõ là làm vậy người sẽ tha thứ cho ta... Tại sao lại không để ý đến ta...”

Có cho vàng Cung Lệ cũng không dám quay đầu lại, chạy như tưởng như tắc thở tới nơi về tẩm cung của mình. Hiên nhiên cơm tối không có động vào, tiểu hài tử quyết định lên giường từ sớm nhưng mãi mà không ngủ nổi, trong đầu luôn nghĩ tới hình ảnh nam hài thanh lệ đáng yêu trong nháy mắt biến thành kinh dị. Nhìn Từ Hi máu đầy người, y rất sợ hấn sẽ chết nên không dám phả người đi nghe ngóng nhưng cũng sợ không biết sẽ trả lời như thế nào nếu phụ hoàng biết chuyện. Mãi đến nửa đêm mới dỗ được mình vào giấc ngủ thì lại mơ thấy khuôn mặt đầm đìa máu liên lập tức giật mình tỉnh dậy, tim đập thình thịch. Không muốn... Không muốn ngủ nữa... Thành ra đến sáng trông y sắc mặt thật tiều tụy, hai mắt thâm quầng.

Biết tối qua chủ tử chưa ăn nên sáng sớm bọn người hầu đã thuyết phục y ăn chút gì. Không có thấy ai đến truy hỏi cái chết của Phượng Dương vương tử lại chưa tìm được lí do nghỉ học nên y đành miễn cưỡng lết tới thư phòng.

Bước vào cửa, Cung Lệ chợt ngạt ngừng. Y sợ gặp phải bàn tay đầy máu của Từ Hi. May mắn bên trong chẳng có người.

Vừa thở phào một cái, y bỗng giật bắn khi có người vỗ nhẹ vào vai mình, ngọt ngào chào hỏi: “Đại điện hạ, người tới sớm quá!”

Cung Lệ thét lên một tiếng rồi vội lùi ra xa, lấy tay dụi dụi mắt liên tục. Mặc kệ có nhắm mở mắt bao lần thì vẫn thấy Từ Hi bộ mặt vui vẻ hướng y cười khanh khách, cả người vẫn lạnh lặn, không mất sợi tóc nào.

Trông bộ dạng hóa đá trước mặt, Từ Hi vô cùng hài lòng: “Biết Đại điện hạ thực sự không muốn bộ phận nào trên cơ thể của ta nên ta đã dùng đồ giả thay thế. Cái này giống với biến hí pháp*, chơi vui lắm, người có muốn thử không?”

* Biến hí pháp: ảo thuật

Cung Lệ tức run người. “Chát”, âm thanh gọn lỏn của cái tát vang lên. Y không khỏi ngạc nhiên, trước kia dù cố gắng đến đâu cũng không thể đánh trúng Từ Hi vậy nên lúc này y không nghĩ đối phương đứng yên để cho đánh, làm bàn tay mình đau nhức.

Gương mặt trắng nõn của Từ Hi dần hiện lên dấu tay màu hồng hồng. Hai mắt hấn trợn tròn, nước mắt tuôn ra như suối dường như không thể tin được sự việc vừa diễn ra.

Thấy hấn bất động, Cung Lệ lúng túng lắc lắc cổ tay vài cái rồi xoay người bỏ đi. Từ Hi từ phía sau đột nhiên ôm chặt lấy y, khóc lớn: “Tại sao? Tại sao người lại đối với như vậy? Ta thích người, muốn làm người vui vẻ. Người muốn ngón tay ta liền chặt ngón út, người đòi con mắt ta liền móc mắt. Ta tốn công sức để làm giả vì biết người sẽ hối hận khi thốt ra những lời nói đó... Ta đã tận tâm tận lực hết sức, vì sao người còn đánh ta... Trước đây ta có sai, người đánh cũng đúng nhưng vì cái gì người lại không chịu để ý đến ta... Người thật xấu xa.... thật xấu xa...”

Không ngờ khí lực Từ Hi lớn như vậy, Cung Lệ có giãy dựa thể nào cũng không thoát khỏi gọng kìm, bị hấn ôm cứng vào trong lòng, nước mắt đầy đầy vạt áo. Đúng lúc mấy lão sư phó bước vào thấy thư đồng khóc

lóc như vậy, trên mặt còn hằn rõ dấu của năm ngón tay đương nhiên không nghĩ là do hấn gây sự, lại bắt đầu giáo huấn Cung Lệ mặc kệ y cố gắng giải thích.

Từ Hi nắm một góc áo của Cung Lệ, lấp bắp thay y nhận lỗi: “Đại diện hạ không có sai... Không nên trách diện hạ... Đều là ta... là ta không đúng...” Khi nghe những lời này, cư nhiên các vị ấy đều cho rằng do bản tính nhún nhường nên hấn mới nói vậy, căn bản không quan tâm đến Đại diện hạ.

Liên tiếp ăn hai vố, Chu Lệ Cung từ chỗ một lòng quyết tâm báo thành hy vọng vĩnh viễn không bao giờ phải nhìn thấy bản mặt tiểu ác ma kia nữa. Đáng tiếc, nếu không gặp Từ Hi thì vận thế y có lẽ sẽ tốt hơn nhiều. Mỗi sáng đều phải nhìn khuôn mặt hết sức trung thành tươi cười rạng rỡ, khí lực sung mãn, lớn tiếng chào hỏi: “Thỉnh an Đại diện hạ!”, vậy là một ngày khổ não bắt đầu.

Khi có các sư phụ bên cạnh, Từ Hi luôn thể hiện là một đứa nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu, ân cần chăm sóc Cung Lệ nên nghiêm nhiên trở thành thư đồng của Đại hoàng tử. Chỉ đến lúc còn hai người hấn lại tác yêu tác quái.

Có lúc hấn giả bộ tiểu ngốc tử bị nói lấp, cả ngày quần quýt bên y không ngừng thuyết: “Đại... A Đại... A Đại... A Đại... Điện hạ!” dù biết y đang rất nộ khí.

Có khi lại sắm vai kẻ điên điên, thường nhìn chăm chăm vào y, nước miếng chảy dài: “Tóc người đen thật... Da người trắng đẹp quá.... Mắt người sáng a.... Răng người đều thế.... Thật muốn sờ vào....” khiến người nghe sờn da gà.

Một trong những vai diễn hấn thích là tiểu tử hay thẹn. Lúc ấy hấn luôn đứng cạnh y làm bộ lúng túng, hai tay vịn vào vạt áo, mặt đỏ ửng, nửa ngày cũng không được câu ra hồn rồi đột nhiên lôi ra một đồ vật từ trong ngực áo, ấp úng nói: “Tặng người” sau đó nhanh chân trốn sau cột nhà lên nhìn y. Lần đầu tiên Cung Lệ không biết bèn mở luôn chiếc hộp được cho, bên trong là một con nhện ngũ sắc. Trên đời này y sợ nhất là côn trùng nên vừa nhìn thấy suýt nữa đã té xỉu.

Ngẫu nhiên khi này y bị gán mác quý công tử nóng tính, ném tất cả những thứ gì Từ Hi đưa, làm thư phòng trở nên lộn xộn. Đến khi các sư phó bước vào, cũng không cần lo lắng đổ lỗi vì dù sao chẳng ai hỏi “Là ai làm?” mà hầu như toàn hướng y thở dài: “Đại diện hạ, người sinh khí gì vậy?”

Ngoài ra, cứ vài ngày Từ Hi lại đóng vai hấn ưa thích nhất, tiểu nam hài đáng thương bị tiểu bằng hữu ghét bỏ. Thường thường nhân lúc Cung Lệ quay đầu lại liền trưng ra bộ mặt u oán ngập nước mắt, âm điệu vô cùng bi thảm: “Vì cái gì người không cần ta.... Vì cái gì người lừa gạt ta.... Vì cái gì người vứt bỏ ta....”

Đầu tiên, Cung Lệ định nện cho hấn một trận, bất quá nhanh chóng phát hiện ra tuy có hơi vất vả né tránh nhưng đúng là y không thể nào đánh trúng được liền đem mọi chuyện bẩm báo với phụ hoàng, còn tự tay viết huyết lệ thư kể từng tội của hấn. Không ngờ Hoàng thượng đã nghe các vị lão sư bẩm báo, ngược lại phạt y viết chữ.

Tứ cố vô thân, đành tự lẩm bẩm, nhấn tự đầu thượng nhất bả đao, cắn răng chịu đựng. Tưởng mình coi như không để ý đến là xong mà không biết rằng đời này kiếp này y đã bị gấn chặt với hấn.

* nhấn tự đầu thượng nhất bả đao: trên đầu chữ Nhấn là thanh đao.

Chữ Nhấn được ghép từ bộ Đao () ở trên và bên dưới là bộ Tâm (). Theo như cách hiểu của một số người học thì ý nghĩa của Nhấn là nếu tâm (tim) mà không yên thìphập... đi đời. Số khác cho rằng Nhấn ở đây nghĩa là nhấn nại đợi thời cơ, rồi cơ hội đến thì xông lên => là anh hùng, là thành công. Để biết thêm chi tiết mời liên hệ Google ca ca. Còn hiểu theo nghĩa hẹp trong câu nói của Lệ Nhi là nhấn nhịn cho xong chuyện

2. Chương 2

Thời gian này chủ yếu là luyện quyền pháp, đối với nam hài vốn tám chín phần ưa thể hiện sức mạnh mà nói thì đây là một trong những môn học được chờ đợi nhất. Chỉ tiếc xếp hai tiểu vương tử coi nhau như kẻ

thù học chung khiến bọn thị vệ kiêm bảo mẫu không thể rời mắt chút nào, hậu hết đều do Đại hoàng tử lười Phụng Dương thể tử ra làm bao cát thử nghiệm chiêu thức mới.

Thầy dạy võ công nghĩ có mình ở đây hẳn y không dám làm loạn nên miễn cưỡng đáp ứng.

Cung Lệ trong lòng mừng thầm, nghĩ trước mặt lão sư hẳn sẽ không dám để lộ bản tính liên hướng hẳn ra quyền. Dù y liên tiếp đánh hai ba quyền cường lực không lớn nhưng lại kèm theo ác khí nên đối thủ nhanh chóng bị bật ra phía sau, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Lão sư tuy là mãnh phu xuất thân giang hồ lại luôn luôn thiên vị Tử Hi, tiến đến nhẹ nhàng an ủi hẳn.

Chưa kịp tận hưởng hết cảm giác chiến thắng thì đột nhiên một tiểu thái giám xuất hiện truyền ý chỉ của Hoàng đế cho triệu lão sư. Trước đi khi lão còn cẩn thận căn dặn học trò vào thư phòng ôn bài.

Nhìn quanh thấy không còn ai, Tử Hi mới lại gần cười tủm tỉm: “Đại diện hạ, vừa rồi trước mặt sư phó ta không có làm mất mặt người, người cũng phải tán thưởng ta vài câu chứ?”

Đại diện hạ đương nhiên giận dữ: “Ai nói người nhường ta? Rõ ràng là người không đánh lại được ta!”

Hắn làm bộ ủy ủy khuất khuất nói: “Vi thần đã nhường người, người đừng nên tuyệt tình vậy chứ, Đại diện hạ.”

Cung Lệ nổi giận đùng đùng, cầm nghiên mực ném về phía hắn: “Người dựa vào cái gì mà nói nhường ta. Chúng ta đấu lại thử xem.”

“Không đánh. Dù gì người cũng không có khả năng.” Hắn lắc đầu.

Vốn bản tính cao ngạo, Đại hoàng tử sao có thể bỏ qua khẩu khí như vậy, một mặt kêu lớn: “Không muốn đánh cũng phải phải đánh”, một mặt phi về phía Tử Hi tấn công.

Kết quả chắc ai cũng đoán được, trước mặt sư phó hắn trông như gà rù vậy mà lúc này đã nhanh chân đá vào hông Cung Lệ vài cái khiến y đau muốn chết, mặc kệ lời lão sư dặn dò, ôm hông hằm hằm hồi cung.

Chờ y rời khỏi, Tử Hi liền kéo tiểu thái giám vừa tìm được đến lối rẽ hành lang, nơi hàng ngày thầy dạy lễ nghi luôn hướng về phía tẩm cung của hoàng đế mà bái lạy vào một giờ cố định. Nghe thấy tiếng bước chân sư phó tiến lại gần, hắn lớn tiếng hỏi tiểu thái giám thuốc trị thương.

Tiểu thái giám hoảng sợ vội hỏi cần thuốc làm gì. Hắn giả bộ ra dấu phải giữ bí mật: “Đại diện hạ trèo cây, chẳng may ngã, thí cổ xuất hiện vết bầm, ta phải đi lấy thuốc cho hắn.”

*thí cổ: mông

Vừa vặn Lễ nghi sư phó đứng ở phía sau nghe thấy thế bèn cho triệu ngự y rồi nhanh chân hướng sang Đông Cung giáo huấn. Đây, đường đường là đại hoàng tử mà không chịu cự xử cho đúng mực gì cả

Cung Lệ đã đang bực mình, tình hình phiền toái lại từ trên trời rơi xuống. Dĩ nhiên lúc đầu y cũng đầu không chịu thừa nhận, ngay lập tức bị ngự y cưỡng chế kiểm tra, quả nhiên mông có vết bầm tím. Tuy rằng Đại hoàng tử của chúng ta cuối cùng cũng đành khai thật là do thư đồng Tử Hi đánh nhưng nào có ai tin yếu đuối thư sinh Phụng Dương vương tử làm, thành ra đến tận khuya y còn bị phạt chép mười trang Tứ Thư.

Chớp mắt mùa thu đã tới, Cung Lệ đã qua sinh nhật tám tuổi, công phu Thấy Là Làm Lơ tiến thêm một bậc. Hôm nay trên đường đi học tình cờ gặp Văn phi nương nương, được nàng cho một quả lạp quý hiếm, nói là cống phẩm của phiên bang. Y nghĩ thấy mùi thơm phát ra từ quả nọ liền cất vào trong tay áo, hướng Văn phi cảm ơn.

Vừa thấy y đến, một thân ảnh cao lớn quen thuộc cất tiếng vui vẻ: “Thỉnh an Đại diện hạ”. Tử Hi lúc này đã cao hơn y nửa cái đầu.

Cung Lệ lãnh đạm gật đầu, tự động ngồi xuống chỗ, không để ý tới hắn. Tử Hi cảm thấy có mùi lạ, lập tức lại gần hít hà: “Đại diện hạ, người không chỉ ngày càng khô ngô tuần tú mà hương vị trên người cũng trở nên thơm a.”

Mấy lời nói biến thái này mỗi ngày hắn đều nói, Cung Lệ sớm đã vào tai nọ ra tai kia, căn bản không có quan tâm. Từ Hi cũng không tức giận, chỉ cười tủm tỉm. Hôm nay hắn lại sắm vai hoa si, nhìn trộm người yêu cả buổi.

Tan học, Cung Lệ ra ngoài tản bộ, thư đông mặt dày theo sát. Nhũ mẫu đang ôm Nhị diện hạ Sâm Lệ mới hai tuổi đi dạo ở hoa viên thấy vậy nhanh chân bước đến thỉnh an.

Sâm Lệ sinh ra đã mang khuôn mặt biết cười lại vô cùng xinh đẹp đáng yêu, Cung Lệ rất thích tiểu đệ của mình. Khi rảnh rỗi thường ôm tiểu đệ vào lòng dạy nói. Hiện tại, y ôm tiểu bảo bối vào lòng, còn đem quả lạ trong người ra cho xem.

“Cái đuôi” vừa nhìn thấy quả nọ, sắc mặt đột nhiên đại biến, liền chớp lấy ném ra xa.

Cung Lệ giận tím mặt, giơ tay tát mạnh: “Người thật lớn mặt! Đi tìm về đây cho ta.”

Nghiêng mình tránh thoát, Từ Hi lo lắng nắm tay y nói: “Loại quả này ở Nghiệp Châu ta có gặp qua, mùi hương của nó sẽ dụ tới một loại ong độc, hơn nữa nếu không được đặt trong hộp gỗ đàn hương thì mùi của nó có thể tỏa xa đến trăm dặm. Nói mau, người giữ trái cây này được bao lâu rồi?”

Cung Lệ lạnh lùng liếc mắt một cái. Tuy người này biểu lộ thái độ chân thành, lời nói khẩn thiết nhưng thân là Đại hoàng tử tu luyện lâu năm (???) nào có thể tin tưởng một chữ hắn nói.

Từ Hi thấy y không thềm để ý đến, mồ hôi túa đầy trên trán, bèn bấp chấp liền tiến đến xé rách quần áo y: “Mau cởi ra! Cởi ra! Chắc chắn là người đã mang nó trước khi vào thư phòng! Nhanh! Người và Nhị hoàng tử đều phải thay quần áo ngay!”

Cung Lệ đỏ mặt tức giận, một tay che chỗ đệ đệ, một tay hướng kẻ điên kia đánh loạn xạ. Ma ma bên cạnh sợ hãi tới mức mặt trắng bệch, cuống quýt tiến lại can ngăn.

Hai bên đang giằng co gay gắt bỗng Từ Hi ngừng lại mọi động tác, lông mày nhướn cao, tựa như nghe ngóng âm thanh gì đó. Cung Lệ ngẩn người nhìn hắn, bắt chước vênh tai nhưng chẳng nghe thấy cái gì, tưởng rằng hắn lại định lừa gạt, hung hăng đánh một chưởng.

Lực âm chưởng vừa vang lên, Từ Hi đột nhiên lao về phía trước, đem hai huynh đệ bổ nhào trên mặt đất. Cung Lệ cảm giác một trận đau lưng, định quát lớn thì bên tai tiếng đàn ong ngày càng lớn dần, ngay lập tức cả người bị kéo mạnh dậy. Chưa kịp hoàn hồn liền nghe thấy âm thanh thảm thiết của ma ma ở phía sau. Mặt nàng sưng phù, hai tay đánh loạn cào cào, loạng choạng vài bước rồi ngã xuống, tứ chi run rẩy. Vốn được nuông chiều từ bé trong hoàng cung, Cung Lệ nhìn thấy cảnh này không khỏi ngây ra.

Thấy y ngẩn người, Từ Hi bèn nắm tay y, kêu to: “Bên kia có một đàn bay tới, mau cùng ta chạy.”

Y quay lại, một mảng mây đen đang tiến lại gần. Y cắn chặt răng, ôm đệ đệ lao như điên, căn bản không rõ mình đi đâu, chỉ biết bám sát Từ Hi, để mặc những sợi tóc mềm mại tựa liễu quật vào mặt, nóng rát. Sau lưng tiếng vo ve càng lúc càng lớn, y gắng chạy hết sức, hơi thở dồn dập phả vào đầu đệ đệ đang được mình giữ chặt. Phía trước nhiều lần quay lại, hô lớn: “Mau! Mau!”. Y đã không còn dư lực để hưởng ứng, vừa mở miệng lấy khí liền cảm thấy ngực như bị đá đè nặng, không có cách nào thở nổi.

Chạy quang một hồi, Từ Hi bỗng dừng lại nghiêng người khiến người phía sau đang đà suýt ngã. Hắn ấn đầu y về phía trước: “Vào trong, mau!”

Cung Lệ cố gắng khom người, miễn cưỡng trèo vào trong hòn non bộ. Từ Hi cũng lách vào, cởi ngoại bào chèn chặt cửa hang, còn lấy thêm những viên đá quanh chân lấp kín lỗ hổng: “Buông đệ đệ người ra, đến phụ ta ấn chặt nó để ong độc không bay vào được.”

Đặt tiểu đệ xuống, trong màn đêm lập tức vang lên tiếng trẻ nhỏ khóc lóc, y đã định dỗ dành nhưng thấy nguy hiểm trước mắt đành lại gần trợ giúp Từ Hi.

Ngoài động, âm đập cánh của đàn ong va vào y bào vừa lớn vừa khó chịu. Thời gian trôi qua, tiếng khóc của đệ đệ giảm dần, cảm giác hai tay tê dại đi, mồ hôi đổ đầy trên trán.

“Cố chút nữa, sẽ có người đến cứu chúng ta thôi...” Từ Hi dịu dàng lên tiếng. Chắc bởi tối, không nhìn thấy bản mặt đáng ghét kia nên lần đầu tiên Cung Lệ nhận thấy thanh âm của hắn cũng chẳng đến nỗi khó nghe.

Cuối cùng cũng truyền đến tiếng người ồn ào, vừa thở ra thì con người hắc ám kia nghiêm giọng nói: “Không được ra, dù chỉ còn một con ong độc cũng không được ra ngoài.”

Cung Lệ rùng mình, vừa định thả tay ra liền vội ấn chặt lại. Quả nhiên bên ngoài âm thanh la hét không ngừng, hẳn là đại chiến ong – người còn đang tiếp diễn

Tiếng nắc của Sâm Lệ đều đều vang lên khiến huynh trưởng tuy đã mệt lử nhưng vẫn muốn đi tới võ về tiểu đệ. Từ Hi chậm rãi xích lại gần, nhẹ giọng an ủi: “Sắp thoát rồi...” Cung Lệ vội quay đầu đi, cư nhiên trong lòng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Mùi cháy cành tùng hương đột nhiên bay tới, Từ Hi mừng rỡ nói: “Tốt quá! Được cứu rồi! Rốt cuộc giờ này mới đến.”

Tùng hương ngày càng đậm, tiếng người cũng lắng dần, qua một lát, giọng nói trầm ổn từ ngoài động cất lên: “Nhị vị điện hạ, thứ tội cho thần đến muộn, không còn nguy hiểm, thỉnh đi ra.”

Cung Lệ thở phào một cái, lắc lắc cánh tay, cẩn thận ôm đệ đệ cùng Từ Hi bước xuống. Nửa thân người vừa lộ ra liền được một đôi tay mạnh mẽ đỡ hẳn xuống đất.

“Người là ai?” Từ Hi hỏi.

“Thần là Văn Trạm.” Người nọ trả lời ngắn gọn. Hẳn là một người trung niên cao lớn, trông thực anh tuấn nhưng có vẻ mặt u buồn. Tuy trên trán và khóe mắt đều in những nếp nhăn song lại mang sức hút của nam nhân trưởng thành.

*từ Hán là , ta tra trong từ điển Hán-Việt thì nó có tận 4 ý nghĩa là “trạm”, “đam”, “thâm” và “tiêm”, ta đã dựa trên cách miêu tả về con người này để chọn lấy một từ, nếu không đúng thỉnh các vị chỉ giáo.

“Ta biết, hẳn là Quốc sư của phụ hoàng, trước kia thường hay vào cung.” Cung Lệ tiến lên trước, “Để đến nửa năm rồi ta không gặp người.”

“Thần phải xử lý một số việc nên dạo này không ở kinh thành.” Văn Trạm cười đáp, ánh mắt vẫn âm đạm.

Bọn thị vệ đang thu dọn hậu quả bỗng nhiên đồng loạt quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương”

Cung Lệ vừa ngẩng đầu, lập tức cùng đệ đệ bị mẫu hậu kéo vào lòng, khóc lóc xem xét. Phụ hoàng bên cạnh lãnh đạm, hướng về phía Quốc sư nói: “Hẳn là có kẻ cố ý?”

Văn Trạm gật đầu, cúi xuống hỏi: “Đại điện hạ, ai cho người trái cây này?”

“Văn phi nương nương” Y nghi hoặc trả lời.

Hoàng hậu nhất thời giận dữ: “Người đâu, lời ả tiện nhân Văn phi lại đây cho ta.”

Văn Trạm tiến tới khuyên nhủ: “Thỉnh nương nương bớt giận, thần nghĩ chuyện này chắc không thể đơn giản như thế. Văn phi dù lớn mật đến mấy cũng không dám trực tiếp hại nhị vị điện hạ. Hãy để thần điều tra vụ việc này.”

Hoàng hậu vốn làm chủ hậu cung mười mấy năm nay, đương nhiên không phải không nhận thấy điểm kỳ lạ, nghe Văn Trạm nói vậy bèn gật đầu nói: “Làm phiền quốc sư. Quốc sư và phu nhân lần đầu mang lệnh lang tiến cung đã gặp chuyện rắc rối, bản cung thật áy náy.”

Nghe thấy vậy, Cung Lệ tò mò hỏi: “Ta nhớ lần trước Quốc sư vào cung cùng nữ nhân cơ mà?”

“Đây là tiểu nhi mới sinh của thần, còn chưa được một tuổi. Nếu thân thể không làm sao, Đại điện hạ có muốn gặp hay không?”

Y quay đầu ý hỏi phụ hoàng, Hoàng đế vuốt vuốt cằm đồng ý: “Lệnh lang của Quốc sư, tương lai sẽ là cánh tay đắc lực cho Cung nhi, biết trước cũng tốt.”

Cung Lệ reo lên, vừa bước một bước, đột ngột dừng lại, ngượng ngịu lần đầu tiên mời Từ Hi: “.... Nay..... Người..... có muốn đi theo không?”

Từ đầu tới cuối, Từ Hi vẫn ngoan ngoãn ở bên cạnh, thấy Cung Lệ hỏi mình, hẩn lúng túng quay sang hỏi Hoàng đế với giọng nhỏ xíu: “Thần.... cũng có thể đi?”

Hoàng đế khẽ thở dài: “Sao Hi Nhi lại nhút nhát thế. Người là Phượng Dương vương tử, sau này chỉ dưới một người trên vạn người, không cần phải sợ sệt. Người nói có đúng không, Quốc sư?”

Văn Trạm nhìn nam hài thật lâu rồi không nói gì. Hẩn biết tuy Hoàng đế nói vậy nhưng không thực sự bất mãn bởi tính tình yếu đuối của Phượng Dương vương tử.

Đoàn người tiến vào nội cung.

Con trai của Văn Trạm là một đứa bé rất linh hoạt đáng yêu, ngay cả Sâm Lệ cũng thích, liên tục dùng bàn tay nhỏ xinh sờ sờ mặt nó. Văn phu nhân hướng hai vị hoàng tử thỉnh an rồi cùng Hoàng hậu trò chuyện trên điện, để mặc bốn đứa trẻ chơi đùa một góc.

“So với Sâm Nhi còn nhỏ hơn a.” Cung Lệ đặt đệ đệ xuống đất, bế tiểu hài tử từ trong lòng Từ Hi lại gần nhìn kỹ.

“Người đừng bế vậy, đứa bé sẽ khóc đấy.” Hẩn nhỏ giọng nhắc nhở.

Đúng là đứa bé bắt đầu khó chịu, chân đạp lung tung. Từ cái miệng bé xíu phát ra tiếng khóc nho nhỏ, Sâm Lệ nghe tiếng liền bò lại nhìn.

Từ Hi đón lấy tiểu hài nhi từ đôi tay luống cuống, ôn nhu nói: “Hồi ta ở Nghiệp Châu, trẻ con thích nhất được người khác cắn cổ, nếu người cắn, tiểu bảo bảo sẽ không khóc nữa.”

Cung Lệ lần đầu nghe chuyện lạ lùng này, rướn cao lông mi cảnh giác: “Người nói lung tung!”

Từ Hi nhẹ nhàng bế đứa trẻ lên, cọ cọ đầu vào cái cổ non nớt trắng mịn, làm bộ cắn vài phát, quả nhiên đứa trẻ cười khanh khách.

“Đại hoàng tử xem, ta đối với người một lòng trung thành, chắc chắn sẽ không lừa gạt lừa.” Hẩn ngọt ngào nói.

Đại hoàng tử nhất thời không nhịn được tò mò bèn ôm đệ đệ vào lòng, há miệng to đệ đệ cắn một nhát vào cổ. Sâm Lệ đau quá khóc rống, tiểu hài tử bên cạnh giật mình cũng bật khóc.

Cách đó không xa cung nữ chăm sóc đã chạy nhanh tới, Hoàng hậu cũng nghe tiếng đi đến khiển trách: “Sao vậy? Sao Sâm nhi lại khóc?”

Cung nữ vội quỳ xuống: “Nô tỳ không biết... Nô tỳ chỉ thấy ba vị điện hạ đang chơi đùa đột nhiên Đại điện hạ cắn Nhị điện hạ... Rồi sau đó.... sau đó.... Nhị điện hạ khóc...”

Hoàng hậu trừng mắt nhìn đứa con cả: “Cung nhi, vì sao lại cắn Sâm Nhi?”

Cung Lệ nhìn kẻ xúi giục trốn phía sau lưng Hoàng hậu cười tinh quái. Y hiểu rõ dù biện giải cũng chẳng ai tin, chỉ có thể im lặng quỳ gối, trong lòng có chút nảy sinh hảo cảm giờ đã tan thành mây khói.

Đối với việc xử lý sự kiện vừa xảy ra Cung Lệ biết rất ít, chỉ phát hiện ra trong cung thiếu mất một vị nương nương, Văn phi bị đẩy xuống hàng thứ, bên cạnh có nhiều người hầu hơn. Các sư phó bắt đầu dạy cách đề phòng tiểu nhân, lại tình cờ nghe bọn nội thị bàn tán về vụ chấn chỉnh triều đình và mấy vị đại thần bị trừng trị, hình như còn có người bị giết. Những việc này cũng không khiến y quan tâm nhiều lắm, hiện tại mục tiêu hàng đầu vẫn là đối phó với Từ Hi.

Song điều khiến y phiền não cũng được giải quyết. Người từ Nghiệp Châu mang tin tức tới nói Phượng Dương vương phi bệnh nặng, triệu Từ Hi trở về. Qua một năm, dưới con mắt quan sát của mình, Hoàng đế an tâm cho rằng Phượng Dương vương tương lai đối với Chu thị giang sơn không thể tạo mầm mống uy hiếp gì, dễ dàng đáp ứng cho hẩn rời đi.

Đang một lòng hy vọng Từ Hi nhanh chóng biến mất, khi nghe tin này bỗng dưng trong lòng có phần mất mát, tự nhủ rằng là do chưa kịp trả miếng thì kẻ thù đã chạy trốn. Bất quá loại cảm xúc này không có thể hiện ra, ngay cả lúc hẩn khóc lóc suốt mười y kêu luyện tiếu thì vẻ mặt vẫn lạnh băng khiến các vị lão sư bên cạnh lắc đầu thở dài, nghĩ y không có chút tình cảm gì với Phượng Dương vương tử.

Đêm trước ngày Từ Hi rời cung trăng thật sáng, ánh trăng len lõi vào, bám trên những song cửa làm Cung Lệ trần trọc mãi không ngủ được. Cảm thấy có người động vào mình, vừa mở mắt ra liền thấy Từ Hi chen người vào nằm cạnh.

“Người tới làm gì?” Cung Lệ nhỏ giọng quát nhưng kỳ quái là trong lòng không thực sự tức giận.

“Có chút chuyện ta phải nói với người.” Từ Hi chống tay lên cằm, “Người phải nghe cho rõ.”

Cung Lệ kinh ngạc nhìn hẩn một lúc lâu mới gật gật đầu: “Nói đi.”

“Ta đi rồi, về sau không còn ai bên cạnh trông nom, người phải cẩn thận một chút. Đừng tưởng là Đại hoàng tử thì mọi người sẽ đối xử tốt với người. Trong cung không có mấy người giống như ta, thật tình thích người, một lòng chăm sóc người.”

“Người lại nói láo!” Cung Lệ đẩy đẩy hẩn, “Trước khi đi còn muốn lừa gạt ta.”

“Người có biết trước đây phụ hoàng người lên ngôi như thế nào? Giết chết chính huynh đệ của mình. Người có đủ khả năng làm Hoàng đế rất nhiều, kẻ muốn làm Hoàng đế càng lắm mà có thể ngồi vào hoàng vị thì chỉ có một. Ta muốn nói người nhất định sẽ giống phụ hoàng người, sẽ giết huynh đệ mình.”

“Người nói bậy!” Y bật mạnh dậy, “Ta sẽ không giết Sâm Nhi, sẽ không giết nó!”

“Ta có một sư phụ, hẩn dạy ta mọi thứ, nói những điều không giống với các lão sư của hai ta nhưng ta cảm thấy rằng những lời hẩn nói mới đúng. Người nghĩ sẽ không giết Sâm Lệ, ai đảm bảo về sau hẩn sẽ không giết người. Đừng quên còn huynh đệ do các nương nương khác sinh ra, được nuôi dưỡng trong hoàng tộc, nếu bọn họ muốn làm Hoàng đế sẽ có dã tâm giết người và Sâm Lệ. Nếu ta ở lại chắc sẽ không có chuyện ấy nhưng bây giờ ta phải đi rồi, người phải gánh vác tất cả. Ta không muốn có một ngày ở Nghiệp Châu nghe tin người bị ai sát hại hoặc phạm tội bị phụ hoàng người xử tử, hoặc mắc phải căn bệnh quái lạ rồi chết hoặc những việc tương tự thế...” Từ Hi nói xong liền ôm chặt lấy người bên cạnh, Cung Lệ không thể thoát được đành để mặc hẩn.

“Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, người hãy đến Nghiệp Châu tìm ta. Nhất định tương lai ta sẽ trở thành một Phượng Dương vương tuyệt vời. Nếu người không thể tự tay đoạt được ngôi báu, ta sẽ đem ngôi báu đến cho người”

Trong lòng Cung Lệ dâng lên nộ khí, mạnh mẽ hất tay hẩn ra: “Không cần người tới giúp, ta sẽ tự lên ngôi Hoàng đế bằng chính khả năng của mình, cũng sẽ không bị người khác hại, cũng sẽ không cho ai làm tổn thương Sâm Nhi. Người hãy chờ xem, ta cùng Sâm Nhi sẽ sống rất tốt, tốt hơn người trăm ngàn lần.”

Từ Hi cười lớn, ngã nhào xuống giường: “Như vậy là tốt rồi, ta có thể yên tâm mà đi. Ta không ở đây nữa, đừng nhớ ta quá a.”

Cung Lệ hung hăng đá hẩn một cước: “Ai muốn nhớ người, người đi rồi ta thực vui vẻ, tốt nhất về sau người đừng xuất hiện trước mặt ta.”

Từ Hi cũng không có tức giận, chỉ nhắm mắt, kéo y nằm xuống nói: “Ngủ ngủ, mai ta còn lên đường, người cũng muốn đến tiễn ta, dậy muộn thì tiếc lắm đấy.”

“Ai muốn đến tiễn người!” Đại diện hạ sử dụng cả tay lẫn chân ra sức đá đấm nhưng đối phương như con lợn chết, không nhúc nhích tí gì. Y cảm thấy thật mất mặt nhưng rồi chậm rãi thả lỏng toàn thân, dựa vào người hẩn ngủ thiếp đi.

3. Chương 3

Hai người lần này xa cách ước chừng đến mười năm không gặp mặt, cũng không thư từ với nhau mà chỉ có một ít tin tức truyền lại.

Một năm sau, Phượng Dương vương phi qua đời.

Trong cung cũng xảy ra vài vụ ám hại. Cung Lệ vì bị vu oan mà phải vào nhà lao một lần, may nhờ Văn Trạm minh oan. Nãi nương của Sâm Lệ đột nhiên trúng độc mà chết.

Vài năm tiếp theo, Cung Lệ vạch trần được mưu đồ cướp ngôi của hai huynh đệ cùng cha khác mẹ, xử hai người đi lưu đầy. Nhân cơ hội này Hoàng đế mạnh tay ra lệnh chu di tam tộc các phi tử cùng đại thần có liên quan. Y cũng tìm được tâm phúc và thuộc hạ, bắt đầu tạo dựng thế lực trong triều đình.

Thư đồng của Sâm Lệ là một tuấn mã nam hài mang khí chất cao ngạo và đặc biệt thông minh nên mỗi khi nhìn thấy hai đứa trẻ thân thiết, hoàng tử điện hạ lại nhớ tới tên thư đồng tinh quái khiến mình có những chuỗi ngày đau khổ.

Năm tháng qua đi, Chu Cung Lệ trở thành một thiếu niên có vẻ ngoài thanh tú yếu đuối, thoát nhìn cao quý lại tao nhã, khác hoàn toàn với cảm giác hiếu động trước đây. Nhờ thư đồng kia, y cũng học tạo cho mình vài bộ mặt, tùy từng lúc mà thể hiện. Cuộc sống lạnh lẽo của hoàng cung khiến Cung Lệ trở nên âm lãnh với tất cả, chỉ ngoại trừ đệ đệ, thậm chí ngay cả Hoàng hậu trong lòng y cũng có khoảng cách.

Sâm Lệ lớn rất nhanh, đã sắp đuổi kịp y, tương lai nhất định sẽ cao hơn nhiều. Bởi được hoàng huynh bảo hộ chu mật, rời xa âm mưu quỷ kế nên tính tình vô cùng trong sáng lại nhiệt tình, thường ra ngoài chạy tới chạy lui chơi đùa, đôi ca ca tràn đầy yêu thương cùng kính sợ.

Lúc này Nghiệp Châu kia đang an bình, hàng năm tiến cống lễ vật đầy đủ, còn đem tới một gánh hát nhỏ phục vụ hoàng tộc cùng các trọng thần. Đặc biệt đích thân thiếu chủ của bọn họ dàn dựng vở kịch. Dần dần gánh hát Phượng Dương trở nên nổi tiếng toàn kinh thành, mỗi buổi diễn đều được mọi người mong ngóng, các gánh kinh kịch đua nhau diễn lại. Trong số cống lễ luôn luôn có một chiếc hộp nhỏ, nói là dành riêng cho Đại hoàng tử điện hạ. Cung Lệ cũng không biết nó đựng thứ gì, nhân lúc không người mới mở ra xem, bên trong là một ngón tay và một con mắt.

Khi y nhận được đến chiếc hộp thứ mười thì Nghiệp Châu báo tin Phượng Dương vương từ thế, thỉnh triều đình ban chỉ chính thức sắc phong thế tử Từ Hi kế tục vương vị.

Chiếu theo lễ chế hoàng triều, đáp lại, Hoàng đế sẽ phái đặc sứ tham gia lễ kế nhiệm, trực tiếp tuyên chỉ, công nhận quyền uy, ban tặng danh hiệu cho tân vương. Để thể hiện sự coi trọng, nhiều khi Hoàng đế còn đích thân tới dự chúc mừng.

Hiện tại long thể đã suy nhược nhiều, không thể tự mình đến, bèn sai Đại hoàng tử Chu Cung Lệ đảm nhiệm đặc sứ, cũng tự tay thảo Phượng Dương vương danh hào – “Phượng Phi Ly”, tỏ rõ mong muốn Phượng Dương tộc chớ làm trái chỉ ý triều đình.

Tuy đã mười năm không gặp song Cung Lệ vẫn nhớ khoe môi nhếch lên lộ rõ nụ cười tà ác ấy, cũng nhớ rõ đêm trước ngày chia tay, cảm giác bị cánh tay không hề mạnh mẽ kia ôm chặt. Thân là Đại hoàng tử, kẻ có cơ hội ngự trên ngôi báu lớn nhất, y nhất định phải khống chế được Phượng Dương tộc, khiến họ không thể trở thành mũi giáo chống lại triều đình. Nhất định phải khiến kẻ hai mặt kia thân phục dưới chân. Phụ hoàng đã phán đoán sai lầm, người không biết kẻ sắp nhận phong hào là nhân vật đáng sợ như thế nào. Y cần phải đảm đương nhiệm vụ, chính là đối diện và làm con người thâm sâu khôn lường kia khuất phục, gìn giữ sự uy nghiêm của hoàng tộc, bảo vệ Chu thị thiên hạ chí tôn bất khả xâm phạm.

Đại hoàng tử xuất hành, cư nhiên đoàn xa giá phi thường xa hoa, bởi vậy tốc độ đi rất thông thả. Bất quá cũng là cơ hội cho y cẩn thận suy tính. Trước kia cùng nhau chơi đùa âm ỉ, giờ tiểu ác ma ấy đã là Phượng Dương vương, cai trị vùng đất tài phú, quyền lực sánh ngang với triều đình. Nếu xảy ra xung đột chắc chắn sẽ quyết định vận mệnh của giang sơn Đại Minh cho nên lần này y không thể thất bại.

Nắm giữ được Phượng Dương vương mới có thể nắm giữ được thiên hạ, điều này qua nhiều thế hệ Hoàng đế đã được minh chứng. Chu Cung Lệ tạm gác ký ức thơ ấu sang một bên để nghĩ đến sách lược thâm tóm Phượng Dương tộc. Khi còn nhỏ, y thường nghĩ dù những trò đùa của Từ Hi tinh quái đến thì chắc vẫn có chút thiện ý. Trải qua mười năm ở nơi xoa hoa lộng lẫy nhưng lạnh khốc vô tình này mà may mắn có thể còn tồn tại dưới danh Đại hoàng tử, y không bao giờ tin tưởng rằng sẽ có người đối tốt với mình mà không có mục đích, huống chi là tên ác ma luôn đem mình làm trò cười kia.

Tên ác ma giờ biến thành bộ dạng nào rồi? Lúc hắn 7 tuổi đã phi thường tuấn tú, nhu nhuận đáng yêu, hiện tại chắc không xấu đi chứ? Khuôn mặt ẩn chứa nụ cười ranh mãnh, khả năng trở mặt như chong chóng

phải chẳng được dày công tôi luyện qua ngàn ấy năm.

Cung Lệ khẽ chau mày thiết tưởng thấy biểu cảm của hắn ngay trước mắt.

Là đột nhiên bỏ nhào đến ôm lấy y, giả bộ nũng nịu...

Hoặc ngon ngọt: “Rất nhớ người, rất nhớ người” mà nghe đã cảm giác nổi da gà...

Rồi lại nước mắt lã chã, oán trách: “Vì cái gì lãnh đạm với ta?”

Tự nhủ quyết phải vững vàng, quyết không bị hắn lừa, quyết không thể như trước đây bị hắn chiếm thế thượng phong, phải thể hiện sự uy nghiêm của Đại hoàng tử, đòi lại sự công bằng mà khi xưa phải có.

Tới gần mặt trước của bức tường thành đồ sộ, tâm trạng nhìn thấy kẻ thù ở chiến trường lúc còn bé bỗng nhiên xuất hiện, lòng tơ toàn thân dựng đứng cả lên.

Xa đội chậm rãi ngừng lại, hộ giá thống lĩnh Vũ Lâm tướng quân phóng ngựa lại gần, cung kính nói: “Đại diện hạ, đã tới thành Nghiệp Châu.”

Một tiểu thái giám nhẹ vén màn xe, Chu Cung Lệ nghiêng nghiêng người, hướng phía trước nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng ở người đứng đầu trong đoàn nghênh đón.

Khuôn mặt tròn tròn mang biểu tình kính cẩn, dáng vẻ có chút mập lùn, kiểu gì cũng không giống nam hài hoạt bát linh động khi xưa.

Ngay lập tức y sầm mặt bởi phát hiện ra người này chỉ là quan viên phẩm cao, phục sức không giống vương tộc.

“Đại diện hạ vất vả rồi,” Viên quan có gương mặt tròn lại gần xe, khom người: “Hạ quan được sự giao phó của Phượng Dương vương đến cung nghênh. Phượng Dương điện hạ hôm nay có chuyện quan trọng, không thể đích thân tới tiếp giá, thỉnh người thứ tội.”

Trong lòng Cung Lệ vô cùng tức giận. Phượng Phi ly kia!! Hắn dám ngông cuồng không đến!! Là Đại hoàng tử thay mặt Hoàng thượng giá lâm, tiểu tử ngạo mạn kia hắn muốn tạo phản?! Cho dù không để mắt tới sự uy nghiêm của hoàng thất cũng phải thân chinh nghênh đón, vì y là Chu Cung Lệ gia gia!!

Tuy bên trong phi thường sinh khí nhưng ngoài mặt y vẫn tỏ ra lạnh lùng, biết rằng phát hỏa với viên quan là vô bổ, ngược lại còn phá hỏng thân phận nên đành nhẫn nhịn hừ một tiếng, cũng không xuống xe, cứ vậy dẫn theo đoàn người tiến vào thành.

Cung Lệ được an bài tại cung thất vô cùng hoa mỹ thư thái, toàn bộ tùy tùng, người hầu, cung nữ đều ở lại hầu hạ. Dùng xong bữa tối vẫn không thấy bóng dáng kẻ kia, y tự nhủ phải kiềm chế, một câu cũng không hỏi, nhẫn nhịn tắm rửa rồi đi nghỉ.

Chờ khi kim trống buông, các cung nữ nhẹ nhàng rời khỏi phòng, nộ khí của Đại hoàng tử bộc phát đến mức mặt trắng bệch. Mạnh tay đâm vào gối, ra sức cắn xé góc chăn giống như coi vật mềm mại này là tên ngạo mạn vô lễ.

Lúc sau, dù có nôn hai lần song vẫn không thể xua tan cảm giác tức ngực. Cung Lệ vén nhẹ trường nhìn ra ngoài vắng lặng, một thân ảnh mờ ảo bên cửa sổ. Y cắn răng nặng nề ngã xuống giường, vùi đầu vào gối.

Đáy lòng vang lên thanh âm nói nhỏ, trừ bỏ tức giận ra, còn lại là thất vọng.

Tưởng rằng tình cảm như vậy vốn không còn tồn tại trong y.

Tưởng rằng mười năm không gặp, người kia sẽ có chút vui mừng khi gặp mình.

Tưởng rằng mặc kệ thiên biến vạn hóa, người kia sẽ vẫn giống hồi nhỏ, mỗi ngày nhìn thấy mình lập tức ánh mắt sáng ngời.

Bên ngoài truyền đến bước chân nhẹ nhàng, Cung Lệ đột ngột bật dậy, xóc màn trường lên khiến người vừa tới giật mình.

Là lão nội giám từ khi còn bé, mỗi tối đều phồng chùng chủ tử đã ngủ mới yên tâm, thói quen mười mấy năm, hôm nay y hoàn toàn quên mất.

“Đại diện hạ, người còn chưa ngủ ư? Phải chăng không thoải mái?” Lão nội thị lo lắng hỏi.

“Chỉ là ban ngày ngồi trên xe ngựa ngủ có hơi nhiều, người cứ đi ngủ đi.”

Lão nhẹ nhàng khom người rời khỏi, trong phòng khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Không gian tĩnh lặng khiến tâm trạng Cung Lệ bỗng rối loạn, sau này phải khống chế Phượng Phi Ly như thế nào?

Ngay lập tức y lấy lại bình tĩnh. Chính nhờ cuộc sống nơi hoàng cung dạy cho cách đem cảm xúc chôn giấu. Không biết có bao nhiêu lần vì mềm lòng, vì không nhẫn tâm thả tay giải quyết mới bị đao kiếm kề cổ, ngã xuống hố sâu. Hiện giờ sau lưng y có vô số kẻ mai phục đâm lén, nếu không trở thành vô huyết vô lệ lãnh nhân thì làm sao ngồi lên được hoàng vị, làm sao có thể bảo hộ tiểu đệ thơ dại.

Những lần rời kinh, Cung Lệ rất lo lắng cho Sâm Lệ ở nơi thâm cung nội viện nguy hiểm vây trùm. Ngay cả mẫu hậu cũng không đáng tin cậy. Nàng vốn đã bị thất sủng, chỉ dựa vào ngôi vị hoàng hậu, bề cánh hầu như không đáng kể, sợ rằng muốn bảo vệ ấu tử cũng khó. Nhưng lần này y an tâm nhiều khi biết phụ hoàng đã đồng ý để Thái sư mời Nhị hoàng tử đến Văn phủ chơi.

Nhớ tới đệ đệ, y không khỏi mỉm cười. Chỉ lo hấn nhờ có huynh trưởng ở bên quá ỷ lại tin tưởng. Tâm phúc bên cạnh không ngừng nhắc nhở, nói Nhị hoàng tử ngày càng thông minh, lại là con trai của Hoàng hậu, e rằng tương lai là đối thủ khó ứng phó nhất. Những lời này y đều để ngoài tai, Sâm Lệ mãi mãi là Sâm Lệ, duy chỉ Sâm Lệ mới vĩnh viễn không bao giờ phản bội mình.

Xa xa có tiếng tiếu cổ vọng lại, dường như có người gảy đàn xướng ca, khúc âm mang mang. Một điệu hát dân gian hoàn toàn bất đồng với kinh thành.

Cung Lệ dần dần khép mi mắt, thả mình yên nghỉ, màn trướng không gió tự động đưa.

Trời dần hừng sáng, y bỗng chợt nhận ra cuộc chiến tranh đấu trong hoàng thất thật là nguyện vọng xa xỉ. Bởi trên tay mỗi người, dù ít hay nhiều, dù muốn hay vô tình đều thấm chút máu tươi. Từ sau vụ án của đệ mẫu huynh đệ, Cung Lệ thường xuyên mơ thấy họ. Vốn chỉ là những đứa bé mười một, mười hai tuổi dưới sự điều khiển của đám người tham vọng, niệm chúng còn nhỏ dại mà khoan thứ vài lần nhưng kết quả là thiếu chút nữa chính mình bị hại. Cuối cùng, y quyết tâm tóm gọn tất cả, để bắt kẻ giết dây đàn thả con rối vào bùn bẩn, đó là lựa chọn duy nhất.

Mười ngón tay mang đầy huyết hướng cổ họng y bóp chặt. Thân thể run lên, y giật mình bừng tỉnh, áo ngủ ướt đầm, mồ hôi từ trên trán chảy xuống ròng ròng. Bỏ bàn tay mềm mại trên người mình ra, y quay đầu gọi người dâng trà. Hai từ “Người đầu” chưa kịp thoát ra đã hóa thành tiếng thét kinh hãi.

Một người nằm bên cạnh, đang nhìn y cười cười.

Một khuôn mặt sắc xảo mang theo vẻ diễm lệ, lông mày tà phi nhập tảo, sóng mắt phượng không ngừng lưu chuyển cùng nụ cười câu dẫn, thoát nhìn thật sự là phong tình vạn chủng. Ngón tay thon dài ôn nhu trở trở trên trán y, sáng giọng: “Người xem người đi, không có ta chăm sóc liền ra bộ dạng gầy yếu.”

Cung Lệ cảm thấy đầu ong ong vài tiếng, trước mắt chỉ toàn màu đen, chính là bị người nọ làm cho tức giận.

Nghe khẩu khí của hấn như thể hai người vô cùng thân thiết, vẫn sớm chiều làm bạn, bất quá mới vài ngày tạm xa nhau, hơn nữa vừa mở miệng đã nói nhõ gầy, là câu nói mình rất ghét, ngay cả Hoàng thượng gặp cũng không có nói.

Hất tay hấn ra, Cung Lệ ngồi dậy, lãnh nghiêm mặt nói: “Phượng Dương điện hạ, nửa đêm canh ba mới tới gặp ta, đây là lễ nghi của Nghiệp Châu các người?”

Phượng Phi Ly phá lên cười to, dò dò xét xét sắc mặt của y, đem thân mình lại gần, ghé vào lỗ tai y thì thầm: “Sinh khí? Người vẫn thế, rất dễ sinh khí..... Ta có nghe nói mấy năm nay người chưa bao giờ phát giận, hại ta còn lo lắng... Hiện tại thấy người như vậy, vẫn đang sống, thật sự phi thường cao hứng...”

Hấn cao hứng, còn mình thì bị chọc đến xa xăm mặt mày. Y loáng thoáng nghe hấn lẩm nhẩm cái gì đó, giống như chế giễu.

“Được rồi, được rồi, không nên tức giận....” Từ Hi nũng nịu, rõ ràng là đại nam nhân mà còn học đòi làm bộ đáng yêu. Mặc dù Chu Cung Lệ không phải nhận hẳn mang vẻ đẹp mà quái nhưng vẫn làm ra bộ dạng ghê tởm rồi quay về giường, nhớ tới hành động vô lễ ban ngày cũng không muốn truy cứu.

“Ta biết người giận ta vì không có tới nghênh đón người, thực sự ta có chuyện rất quan trọng.” Phượng Phi Ly đẩy đẩy lưng về phía Cung Lệ, đem ra một trái cây đỏ mọng có hương thơm lạ lùng khiến y bỏ qua giận dữ đưa mắt nhìn. Trái cây kia óng ánh phát sáng trong không gian nhờ nhờ, tựa được dát một lớp ngọc mỏng lạnh giá nom vô cùng đẹp đẽ, y chưa bao giờ thấy qua loại quả này.

“Người xem, sương quả này chỉ có trong tận núi sâu ở Nghiệp Châu. Sương bám trên thân cây quanh năm, một trăm năm mới có thể ra quả, mất ba năm để được một trái, ba ngày trước mới chín. Ta tự mình đến ngọn núi nọ, ngựa chạy không ngừng, ngủ cũng chưa có ngủ, chỉ sợ không kịp để tặng cho người. Ăn sương quả này, người sẽ bách độc bất xâm, không ai có thể hạ độc được. Người ta đối với người tốt như vậy, cảm động chút nào không?”

Chu Cung Lệ xoay người lại, nhìn người trước mắt. Sao y có cảm giác giống như lúc trước, nhất thời lúng túng không biết nói gì cho phải. Kẻ kia nhanh tay bóc vỏ, cười cười nhét trái cây vào miệng y, thân mật hỏi han: “Ăn được không? Có ngọt không?”

Cảm thấy chất lỏng lạnh lạnh, ngọt như mật trong miệng dần dần tan ra, y máy móc gật gật đầu.

Phượng Phi Ly dùng ống tay áo lau lau miệng dính đầy nước của y rồi đẩy đẩy thân thể vào trong: “Mệt quá a, chúng ta đi ngủ thôi.”

“Ngủ? Người ngủ nơi này? Người cũng có phòng ngủ, muốn ngủ thì về đây mà ngủ.”

Nhìn Cung Lệ bằng con mắt gian tà, hẳn quả trách: “Người nhấn tâm nga, người ta vì người mà mệt đến nỗi chân tay rã rời, người còn bắt ta đi quãng đường xa lết về phòng ngủ của mình. Đồ lãnh tâm! Ta, không, đi!” Nói xong liền bò bò lại gần ôm chặt lấy con người nhấn tâm, phớt lờ hành động đông tránh tây đánh của đối phương, dương dương tự đắc nhắm mắt lại.

Đại hoàng tử điện hạ động tay chân một hồi, khí lực không còn, cũng không phải bị hắn ôm gắt gao bèn thay đổi tư thế cho thoải mái chút. Trong lòng lại một trận phát hỏa khi hiện ra bộ dạng thối tha này đã cao đến vậy, hoàn toàn toàn toàn đem mình để vào lồng ngực, nghĩ thật muốn lúi thân ra xa hắn.

Khi tỉnh lại, Phượng Phi Ly đã rời khỏi phòng, chỉ còn lưu lại thanh hương của sương quả trên môi. Dùng xong bữa sáng, có người của Phượng Dương đến bẩm báo chủ tử sẽ sớm đến bãi kiến Đại hoàng Tử, bởi vậy y đành ở lại đại sảnh uống trà đợi hắn.

Nửa chén trà với đi, người vẫn chưa thấy đâu, Cung Lệ đứng ngồi không yên bèn bước ra ngoài đại sảnh, trước mặt là một tiểu viện.

Lúc này, sau hôn non bộ truyền đến tiếng trò chuyện rì rầm, là hai người tiểu cung nữ của Phượng Dương. Bọn họ không biết y đã rời đại sảnh, vô tư nhỏ giọng bàn tán.

“Hóa ra người kia chính là Đại hoàng tử điện hạ a. Thiên hạ nói hẳn phi thường lợi hại và lãnh huyết vô tình, ai ngờ lại phiêu lạng thanh nhã đến vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Xem ra cũng đâu như lời đồn thổi, chẳng thấy hẳn trách mắng hạ nhân, chủ tử không có nghênh đón, hôm nay lại đến muộn, hẳn cũng không nổi giận.”

“Chủ tử cũng có chút quá phận, dù chưa ban cho Nghiệp Châu chúng ta ân điển nào ngoại trừ mang đến phiền toái nhưng vẫn là Đại hoàng tử, vì mãi mê với ca kỹ kia mà để người ta chờ thì thật sự thất lễ.”

“Nghe nói nàng ca kỹ Tiểu Điệp ấy, bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, ca vũ đều giỏi, sắc nghệ song toàn, không trách chủ tử si mê, suốt ba ngày ba đêm không ra khỏi cửa phòng nàng...”

Tai ù đi, Cung Lệ chẳng còn nghe thấy gì nữa, rất nhanh y trở về phòng, nộ khí khiến từng cơn đau đớn ở ngực đến dồn dập. Y lấy ghế dựa lưng vào, dùng sức đến mức bàn tay trắng bệch mới không chế cảm giác muốn đập nát mọi thứ.

Từ nhỏ đã luôn bị lừa gạt, biết rõ người kia sẽ không bao giờ được câu nói thật, vậy mà vẫn ngốc nghếch tin tưởng. Hắn quá ngạo mạn, không thèm đem mình vào trong mắt, không tới cổng thành nghênh tiếp, không quan tâm xem mình ăn ở thế nào. Thật tự cười bản thân, bỏ qua mọi thất thố bởi một sương qua, chẳng những không tái sinh khí mà còn để hân ngủ cùng giường.

Bậc thềm trước phòng truyền đến cước bộ, âm điệu khinh nhu trầm trầm vang lên: “Cho người đợi lâu.....”

Lúc này Chu Cung Lệ chỉ muốn đem chén trà tại bàn hất vào mặt hắn.

Bỗng nhận ra thân phận hiện giờ của con người này.

Nước trà lạnh lẽo men theo cánh tay run run vì kiềm chế chảy xuống đất.

Không còn thư đồng Từ Hi nữa mà là Phượng Dương vương. Y nhớ lại tham vọng của mình, nhất định phải nắm lấy lãnh địa của Phượng Dương gia tộc, nhất định phải chinh phục và lợi dụng hắn.

Chén trà bị vô lực hạ xuống bàn. Cung Lệ xoay người đứng thẳng đối diện với người kia, ngược chiều ánh sáng, cố gắng điều chỉnh vẻ mặt.

“Sao không đập đi?” Thanh âm mang chút lãnh đạm, “Người rõ ràng thực sinh khí, thực đau lòng, vậy tại sao người không quát thét, không khóc, không ném lung tung đồ vật.”

Hắn nhẹ nhàng phát tay, một con chó to lớn chạy vào đại sảnh. Nó ngửi nước trà vương trên mặt đất rồi liếm sạch, cái đuôi ve vẩy. Sau đó nó còn chưa đi được ba bước lập tức tứ chi giật giật, ngã nhào xuống đất, chân duỗi ra không còn động đậy.

“Trong trà có pha thêm Hạc Đỉnh Hồng, đủ để hạ độc chết bảy người trưởng thành, người không có việc gì bởi đêm qua ta cho người ăn tiên sương quả trăm năm. Thực sự ba ngày trước ta đã thúc ngựa đi thâm sơn hái quả, vừa nãy ta cố ý kêu các nàng nói vậy để gạt người.”

“Người..... Người muốn làm gì..... Người... Người này có bệnh a.....” Cung Lệ trợn mắt nhìn con chó chết dưới đất, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Ta không có bệnh, là người bị bệnh” Phượng Phi Ly tiến đến cạnh, “Hàng năm Nghiệp Châu đều phái người vào kinh thượng cống, khi họ quay về ta đều hỏi thăm tình hình của người. Bọn họ nói người rất không ổn. Người không cười, không khóc, không nháo, không phát giận. Ta nghe xong thực sự cảm thấy lo lắng.

Cung Lệ bất giác lùi về sau hai bước liền bị cánh tay mạnh mẽ giữ chặt thân thể.

“Năm ấy ta đã nói rõ ràng với người, rằng hãy tới Nghiệp Châu tìm ta, như thế nào người lại không chịu, một mình chống chọi để thành ra bộ dạng này, còn giống sống nữa không?” Hắn nâng cằm y lên, nụ hôn dịu dàng rất xuống. Thấy đôi mắt mở to, nhin không được bên hôn thêm một lần.

“Người....Người nói cái gì.....Ta sao lại không ổn, ta rành rành.... Dù cho....cũng bắt quá....” Cung Lệ luống cuống đẩy hắn ra, lắp bắp nói.

Hắn lắc đầu thở dài: “Người còn cãi ư? Lần này người tới ta liền thử một chút, quả nhiên bệnh không nhẹ. Như vừa rồi, người đã sinh khí đến thế mà vẫn liều mạng chịu đựng, muốn mắng không dám mắng, muốn đánh không dám đánh, muốn khóc không dám khóc. Rốt cuộc sống ở chỗ nào? Trước kia người vốn trời không sợ đất không sợ sao lại trở nên như bây giờ, giấu giếm vết thương, sợ hãi bị tóm lấy nhược điểm.”

Ngực đau đến tột độ, nội tâm băng cứng dường như bị người kia đục một lỗ nhỏ làm y phi thường sợ hãi, bất giác nghĩ tới lần phải ngồi ngục, mẫu hậu trộm đến thăm mấy lần, lời nói của nàng y nhớ rất rõ:

“Cung Nhi, vô luận người khảo vấn người như thế nào ngàn vạn lần không thể phát nộ, nếu phát nộ, bọn họ sẽ nói với Hoàng thượng rằng người chột dạ, cũng không được khóc, người khóc bọn họ sẽ quy người sợ tội. Hãy coi như không có chuyện gì, khiến người khác không nhìn ra trong lòng người đang suy nghĩ gì, không biết người có bao sinh khí, bao hoảng sợ. Chỉ vậy họ mới nghĩ rằng người còn con át chủ bài, chắc chắn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhớ rõ, một khi người còn chưa được minh oan, mẫu thân cùng Sâm Nhi, toàn bộ đều bị liên lụy. Nhất định phải nhẫn, tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy một viên lệ, một giọt huyết, người hiểu chưa?”

Đương nhiên là y hiểu, hiểu rất rõ. Lao ngực ẩm ướt, sâu bọ chuột gián bò khắp nơi, đồ ăn thiu thối, cả đêm chẳng ngủ nổi vì lạnh. Y tình nguyện để người đời phỉ báng, bầm thây vạn đoạn chứ nhất định không để mẫu thân cùng Sâm nhi chịu khổ như vậy. Bởi vậy, từ đó trở nên lãnh huyết tàn nhẫn, không có biểu tình, không có nước mắt, dần quên chính mình mới là đứa trẻ hơn mười tuổi.

Cung Lệ dần dần lấy lại bình tĩnh, nước mắt chực rơi bị bức nén vào, lạnh lùng nói: “Ta không hiểu người đang nói gì, Phượng Dương điện hạ. Ta phụng mệnh đến tiến hành sắc phong, người thế này chẳng phải quá vô lễ?”

Phượng Phi Ly nhú mày, vẻ mặt có điểm thất vọng: “Đây là Nghiệp Châu, lãnh địa của ta. Ta là Từ Hi, là Từ Hi vui vẻ, là bằng hữu của người. Ta có thể giúp người, có thể bảo hộ người, vĩnh viễn không bao giờ phản bội người, vì sao ngay trước mặt ta người không thể rơi chút lệ? Lòng người đã đóng băng lâu rồi, cảm xúc cũng đã bị phong tỏa, ta không muốn mất đi người, bằng hữu ngay thẳng, hiểu động.”

Cung Lệ bắt đầu cố gắng giãy dụa đứng dậy. Dù nội tâm âm trầm lên tiếng, không được tin tưởng, không được tin tưởng, người kia từ nhỏ tới lớn luôn luôn lừa gạt, sao có thể tin hẳn thích mình, sao có thể tin hẳn sẽ không bao giờ bán đứng mình nhưng ánh mắt ướt đầm lệ thủy lại chứng minh rằng đại đề tình cảm đang lung lay, sắp đổ. Cần phải rời khỏi con người này, cần phải tránh xa con người này nếu không sợ rằng trước mặt hắn mọi mặt nạ đều bị phá hủy.

Hai hàng lông mày tà phi, một đôi mắt phượng tỏa ra tia sáng ngũ sắc. Cánh tay hắn đã khóa chặt thân thể y, không cho phép y chạy trốn. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán.

“Buông.... Buông ra....” Âm thanh cứng cỏi ngày càng yếu, dần dần dẫn theo tiếng khóc nức nở. Trước kia y buộc mình không được rơi lệ dù chỉ một lần nên vô cùng hoảng sợ khi thấy chất lỏng nóng mặn từ từ lăn dài trên gò má, khe khẽ chạm đất. Vô số đau thương cùng oán hận tích tụ trào ra, tựa như dòng nước lũ ồ ạt phá tan đại đề, không thể ngừng lại được.

Nhìn thiếu niên bắt đầu khóc, Phượng Phi cũng giật mình bởi trong lòng tự nhiên có cảm giác đau đớn tột cùng, giống như cả người bị treo lên. Hải tử đáng thương, sinh ra trong cung đình xa hoa mà lạnh lẽo, hải tử đáng thương từ nhỏ đã không đủ hiềm ác, không đủ kiên cường. Sớm biết y là như vậy, mang bộ dạng ương ngạnh, bướng bỉnh nhưng bên trong lại nhẹ dạ cả tin, có thể chịu đựng mọi thứ để bảo vệ đệ đệ, muốn có bằng hữu nhưng lại ra vẻ cao ngạo, không chịu yếu thế, cầu xin giúp đỡ. Chưa gặp cảnh đầu rơi máu chảy nên đến lúc vấp phải, đau đến mức không chịu được liền phong ấn cảm xúc, mạnh mẽ đứng dậy. Quả thực, nếu không kịp thời ra tay có lẽ sẽ trở thành một kẻ vô tình lãnh huyết hoàng tộc.

4. Chương 4

Cung Lệ khóc, khóc thật lâu, khóc cho bằng hết cảm xúc dồn nén trong bảy tám năm qua. Ngực người thư đồng thời thơ ấu ướt đầm. Một lúc sau, y lấy lại bình tĩnh, vội lau nước mắt rồi nhanh chân trở lại phòng mình.

Chờ đến khi thân ảnh gầy yếu khuất hẳn, Từ Hi mới rảo bước ra ngoài, chọc con vẹt ở hàng lang, thản nhiên cười nói: “Quả nhiên ta vẫn thích nhất vai người bạn tốt thơ ấu, thật có hứng thú.”

Ngày thứ hai, lễ sắc phong Phượng Dương vương, không biết Cung Lệ dùng phương pháp nào mà không có thấy đôi mắt đáng nhẽ phải sưng phù vì khóc nhiều đau cả. Y đứng trên tấm thảm dài màu đỏ thẫm ánh kim, khoác lên mình phục sức hoa mỹ dành riêng cho hoàng tử, tay cầm thánh chỉ, bộ dạng thực sự văn nhã phiêu lộng.

Tiếp nhận thánh mệnh từ Đại hoàng tử, trên đầu đội bát châu vương quan chỉ ít hơn Hoàng đế một hạt, tân Phượng Dương vương hành lễ tạ ơn long ân, hướng xuống phía dưới nhận những tiếng hô vang như sấm chúc mừng của dân chúng trong thành. Cái tên Từ Hi từ nay về sau được lưu vào sử sách.

Nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng Cung Lệ lại dâng lên từng cơn hàn ý. Từ sự việc hôm qua, y hiểu rõ mình không phải là đối thủ của nam nhân này. Nếu một ngày nào đó Phượng Phi Ly phản lại liệu mình sẽ phải chống đỡ như thế nào? Không, không chỉ riêng mình, Sâm Lệ hay những kẻ đủ tư cách thừa kế ngôi vị, không ai có khả năng làm đối thủ của hắn. Hoàng triều Đại Minh đã gặp phải bức tường cao nhất. Có thể tiếp tục duy trì hòa bình như hiện tại hay hắn sẽ đổi ý?

Phượng Dương vương bỗng quay đầu lại, sóng mắt tinh anh nhu hòa mang ý cười hướng về phía nhóm người triều đình. Ý thức trách nhiệm cũng sự tôn nghiêm của Đại hoàng tử khiến Cung Lệ cố gắng lấy lại vẻ đứng đưng, đón nhận ánh mắt.

“Thỉnh Đại điện hạ duyệt qua quân dung.” Hắn mỉm cười, ngũ sắc luân phiên thay đổi trong đôi mắt phượng, rất khó dò tâm ý.

Theo chủ nhân Nghiệp Châu đến đài duyệt binh, vừa liếc nhìn hàng ngũ, hai mắt y liền nhắm lại, lẩm bẩm cho chính mình nghe: “Nếu có ý làm phản hẳn ngày tận thế của Đại Minh sắp đến.”

“Tiểu Cung, không thoải mái sao?” Phượng Phi Ly nhẹ nhàng tới gần, giọng điệu vô cùng thân thiết. Hồi ở kinh thành, mỗi khi còn hai người hắn đều gọi như vậy.

“Phượng Phi Ly,” Cung Lệ nhìn thẳng vào đôi mắt mê hoặc lòng người, lạnh lùng nói: “Ta biết vì sao người đưa ta tới đây nhưng ta cũng có lời nhắc nhở, chiến tranh phi nghĩa, dù thắng cũng làm tổn thương thiên hạ nguyên khí.”

Phượng Phi Ly tròn mắt rồi đột nhiên ôm bụng cười ha hả đến độ một lúc sau phải dựa hẳn đầu vào vị hoàng tử thương nước thương dân, thở phì phò (vì cười quá độ): “Người thực... đáng ghét, người ta rõ ràng... còn chưa đổi vai diễn khác, vẫn là bạn... bạn tốt thuở nhỏ của người thôi. Phải chăng ta lù thì người sẽ tiến?”

Thấy Cung Lệ hiện vẻ sững sốt, hắn lại cười to một trận. Lúc sau mới chậm rãi đứng thẳng người, làm bộ dạng nũng nịu: “Hôm nay không có diễn Phượng Dương vương có dã tâm, ngay từ đầu buổi lễ ta đối với người đã cực thiện chí, cười cũng phi thường ngọt a. Vì sao nghĩ ta đem người xem uy quân là đe dọa người?”

“Cái kia... Vậy người... có ý gì?” Đại hoàng tử sắp bị làm cho điên đầu nên chỉ có thể hỏi vậy.

“Ta nghĩ muốn để người rõ,” Phượng Dương vương nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai y, tình thâm ý thiết nói: “Ta rất mạnh, giờ có thể bảo hộ người, nếu một ngày nào đó người không thể ở lại kinh thành hãy đến nơi này. Người là bằng hữu của ta, ở bên cạnh ta người tuyệt đối được an toàn, muốn làm gì thì làm.”

Quả thực Cung Lệ không thể hiểu nổi con người này định suy tính điều gì, phải chăng thật sự không có dã tâm hay đang diễn trò hồng lấy lòng tin.

Bất quá cuộc sống cung đình khiến y học được nhiều điều. Tuy rằng tạm thời chưa thấu tâm can Phượng Dương vương nhưng thấy hắn bưng bưng khí thế tình sấm vai hảo bằng hữu, lập tức hòa vào cùng diễn.

“Cám ơn người, ta sẽ nhớ kỹ.” Chu Cung Lệ đồng ý có lệ, căn bản không nghĩ rằng sau này thực sự mình làm như hẹn ước, ngàn dặm xa xôi tới nương tựa Nghiệp Châu.

Có lẽ bởi y khó được đến Nghiệp Châu lần nữa mà Phượng Phi Ly danh chính ngôn thuận, nhiệt tình vào vai bạn tốt hồi nhỏ trong suốt khoảng thời gian ở lại, quan tâm săn sóc hết mức khiến ngay cả y cũng giật mình, nhiều khi nghĩ hắn thực sự là hảo bằng hữu.

Rời Nghiệp Châu trở về kinh thành, mọi việc khôi phục như trước, cảnh tranh đấu, chém giết diễn ra ngầm ngầm hoặc công khai. Lúc tâm quá mệt mỏi lại nhớ tới những ngày tại Phượng Dương cung, thường bị người kia trêu chọc đến đỏ mặt đỏ tai cười nhưng vô cùng thoải mái dễ chịu, không cần vất vả tính kế bảo vệ mình, hại người.

Sâm Lệ ngày càng ham chơi, tới thư phòng chỉ thấy Văn nhị công tử chăm chú học còn đệ đệ thì đang trèo lên cây đào xem tổ chim.

Cung Lệ cũng không quản thúc hành vi ấy vì trong thâm tâm y hiểu càng biết nhiều thì càng khổ. Y muốn đệ đệ có một cuộc sống hạnh phúc đúng nghĩa. Nếu cần dính máu y tình nguyện dính, nếu cần vắn đục để

tranh đoạt quyền lực y sẽ tự tay đoạt.

Nhưng Hoàng hậu không đồng ý vậy, nàng hi vọng cả hai đứa con đều đủ thực lực bảo đảm cho bản thân địa vị cùng vinh quang. Nàng nói: “Sâm Lệ phải rõ thân phận hoàng tử nghĩa là sao. Ta biết nó rất tàn khốc, lấy đi niềm vui trẻ con nhưng thể lực của người hiện giờ vẫn không lớn. Ví như một ngày người bị hãm hại thì mẫu tử ta sẽ ra sao?”

Cung Lệ thỉnh cầu mẫu hậu chút thời gian, y không muốn Sâm Lệ tiếp xúc sớm với mấy thứ hắc ám vẫn máu đó. Hoàng hậu cuối cùng cũng đáp ứng, không buộc Sâm Lệ vào quy củ mà ngược lại còn tặng hẳn một con chó săn kim mao xinh đẹp.

Tiểu đệ phi thường thích, đặt tên là Kim nhi, cả ngày quấn quýt bên nó, ban ngày cùng chơi đùa, đêm đến cùng nhau ngủ. Mỗi khi tán gẫu với huynh trưởng đều cao hứng luận thuyên Kim nhi thế này, Kim nhi thế nọ.

Một buổi hai huynh đệ đang trò chuyện, Hoàng hậu bỗng mang tới hộp điểm tâm, nói là Thục phi nương nương biếu tặng.

Nhìn con chó nằm trên đùi Sâm Lệ, Hoàng hậu thuận miệng hỏi: “Kim nhi có thích thịt nướng không?”

Sâm Lệ liền cầm một miếng thịt dứt cho Kim nhi ăn. Về mặt thần nhiên của mẫu hậu đột nhiên cảm giác có gì lạ khiến Cung Lệ sinh nghi, vừa mới đứng lên, Kim nhi đã ngã lăn ra đất, thất khiếu chảy đầy máu.

*thất khiếu: bao gồm 2 mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng

Đệ đệ vô cùng đau lòng, ôm chặt thi thể của chú chó nhỏ không chịu buông tay. Hoàng hậu nương nương vuốt nhẹ đầu hắn, dịu dàng nói: “Món điểm tâm tẩm độc này vốn là để người ăn...”

Chu Cung Lệ toàn thân run run vì tức giận, kéo một mạch mẫu hậu ra ngoài cửa, định nói điều gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của nàng, một từ cũng không thốt lên nổi. Y hiểu nàng chưa từ bỏ ý định, ngầm ngầm nuôi mầm mống.

Cung Lệ không cho phép. Hãy để y gánh hết mọi tội lỗi, để y cảm nhận được vị hận, để y giặt mình giữa đêm bởi ác mộng là đủ.

Qua sự việc vừa rồi, Cung Lệ thôi thúc bản thân nghĩ cách bành trướng thể lực, ít nhất để Hoàng hậu yên tâm phần nào song lực lượng của các quý phi cũng không thua kém, có thể duy trì tình hình hiện tại đã hao tổn biết bao tinh lực. Ngoại trừ ngăn cản mẫu hậu và tiểu đệ đơn độc tiếp xúc với kẻ khác thực sự không nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Cho đến một ngày y đến Văn phủ đón Sâm Lệ, tình cờ gặp Văn gia đại tiểu thư, Văn Lệ Anh.

Hai tháng sau, trưởng nữ của Văn quốc sư được gả cho Đại hoàng tử Chu Cung Lệ. Văn quốc sư chính thức gia nhập phái của Đại hoàng tử, giúp y có chỗ đứng vững chắc trong triều.

Hoàng hậu tựa hồ có hơi an tâm.

Ngày đại hôn, Phượng Dương vương ra lệnh cho hạ nhân suốt đêm thúc ngựa dâng lên một mai sương quả làm quà mừng, giống như chế giễu rằng người bên cạnh Đại điện hạ cũng sẽ bị hạ độc. Cung Lệ đem quả này đưa cho đệ đệ ăn. Vì cảm thấy có lỗi với tân nương, y đối với Lệ Anh hết sức ôn nhu săn sóc, tuy không có tình yêu nhưng cuộc sống hiện tại của Hoàng phi thực sự rất hạnh phúc.

Hai năm nữa qua đi, dị tộc ở vùng biên giới phía Bắc nổi loạn, triều đình thất bại vì thiếu lực lượng, hạ lệnh cho Nghiệp Châu xuất binh song Phượng Phi Ly lại lấy lý do vũ khí không đủ cự tuyệt.

Người người đều biết Nghiệp Châu giàu có trù phú vô cùng, lý do đưa ra chỉ là cái cớ. Bởi hai năm nay lão Hoàng đế vì e ngại Phượng Dương tộc nên đối với nơi này đôi chút hà khắc, có hứa hẹn nhưng lại không bao giờ thực hiện. Ý đồ làm suy yếu thể lực chưa thành đã vấp phải bạo loạn, quân lực suy yếu, Phượng Dương tộc kháng chỉ mà không có khả năng trừng trị.

Cuối cùng, triều đình đành đưa ra điều kiện sẽ ban cho mười ba quận của loạn tộc, mời Phượng Phi Ly dẹp yên nguy cơ vùng biên cương. Hẳn trong mắt Hoàng thượng giao tình giữa Phượng Dương vương và Đại hoàng tử không tồi nên đã giao nhiệm vụ đàm phán cho y.

Lúc này đây, Phượng Phi Ly thân chinh ra đón ở cửa thành, kính cẩn sắp xếp để y ở tại vương cung của mình và cũng thiết đãi tiệc chu toàn.

Hai năm không gặp, hắc chẳng thay đổi, vẫn mái tóc lệ dung, yêu mị mê nhân. Hắc dựa vào nhụyễn tháp, tay cầm chén rượu cười cười, trông bộ dạng như vậy thật không giống một tay nắm giữ vùng đất giàu có, trù phú độc lập với Đại Minh.

Lần này coi như nắm chắc thành công bởi điều kiện triều đình đưa ra là cực kỳ hậu đãi, cộng thêm một khi Bắc cảnh thất thủ, Nghiệp Châu cũng có chút ảnh hưởng, hơn nữa người kia trước mặt y thái độ khá tốt nên không có lý nào không đáp ứng.

Nhưng qua một buổi tối quan sát, Đại hoàng tử giật mình kinh hãi phát hiện ra hắc đã thay đổi vai diễn.

Người bạn thân thiết ôn nhu trở thành một tay bài không dễ bị hạ gục, một khi đã hứng lên thì sẵn sàng vắt kiệt sức đối phương cho đến khi vừa lòng mới thôi.

Quả nhiên, đến buổi hội đàm, hắc đối với mười ba quận Bắc cảnh không hứng thú.

“Vừa không trù phú lại hay gặp phải lũ lụt, ta không muốn tiếp quản chỗ nghèo nàn hỗn loạn ấy.” Phượng Phi Ly thoải mái tựa vào tháp thượng, mắt lim dim, một tay xoắn lọn tóc dài chơi đùa.

“Bắc cảnh dù nông thương đều không phát triển nhưng là khu vực chứa nhiều đồng và quặng sắt. Nếu khai thác tốt thì tương lai sẽ thu lợi cao, điều này chắc Phượng Dương điện hạ không biết.” Chu Cung Lệ nhấn nại giải thích.

“Cũng có lý a.....” Hắc thần nhiên cười, không chấp nhận cũng không từ chối. Cứ như vậy gần mười ngày, sự tình không tiến triển chút nào.

Cung Lệ thực sự bùng nổ. Quả nhiên đáng mặt chủ tử của Phượng Dương tộc.

Nhìn thấy bộ dạng phần nộ hằm hằm xông tới, túm lấy cổ áo của mình đòi câu trả lời thỏa đáng, Phượng Phi Ly hài lòng nở nụ cười.

Hắc thích nhìn biểu cảm sinh động ấy, không phải Đại hoàng tử đạo mạo phụng hoàng mệnh đến đàm phán, không phải hiểm nhân vật óc bày mưu tính kế mà giống như tiểu hài tử năm xưa, yêu hận đều hiện ra trên mặt, nghĩ gì liền nói.

Cảm nhận thân thể yếu ớt trong lòng đang run, vẻ mặt đỏ bừng giận dữ đến mức muốn cắn cho mình một nhát. Hài tử này thực sự là rất đáng yêu, khiến người ta không thể kìm chế dục vọng.

Nhưng chủ nhân Nghiệp Châu nằm ngoài số ấy, hắc tuyệt đối kiểm soát được ham muốn bản thân, lập tức lẩn theo khuôn mặt xuống đôi môi nhỏ xinh như cánh anh đào.

Nhất thời toàn thân Chu Cung Lệ đông cứng. Trước kia chưa có xem qua tiết mục này, y ngỡ ngác không biết hắc định giữ trò gì, tạo cơ hội để đầu lưỡi nọ tiến vào sâu, đến lúc này mới y giật mình đẩy đối phương ra.

Phượng Phi Ly khẽ liếm khóe miệng, cảm thấy hương vị lưu lại trên môi so với đám thê thiếp trong cung còn ngon ngọt hơn. Hắc lấy tay nâng khuôn mặt ửng hồng, nhẹ nhàng tiếp cận cánh hoa quỳnh rũ kia.

Đại hoàng tử vốn không phải chưa từng trải qua chuyện này nhưng không hề biết một nụ hôn lại có thể phiến tình đến thế. Chiếc lưỡi của y nhanh chóng bị quấn lấy, lực đạo ở tay bỗng mất đi, hai chân bắt đầu tê dại, cơ hồ ngay cả đứng còn không vững làm Phượng Phi Ly vừa nín nhẹ liền ngã vào nhụyễn tháp.

Đặt Cung Lệ nằm trên người, Phượng Phi Ly cười ám muội, từ từ hạ đôi môi hôn xuống cổ và ngực. Thừa cơ Đại điện hạ còn đang thờ hồn hể, hắc ôm lấy đầu y, muốn đè y xuống dưới.

“Chúng ta làm nhé?” Từ Hi đề nghị.

“Làm?” Tuy đã thành thân hai năm nhưng sủng sót một lúc Cung Lệ mới hiểu ý tứ. Vừa hấp tấp bật dậy lại ngã y liền nhận thức thân thể đang bị mắc kẹt giữa hai chân của hắc, dọa y toát mồ hôi lạnh, cố gắng dây giụa đứng lên. Tiếng “Không” mới thoát khỏi cổ họng miệng đã bị lấp đầy, thay thế bằng những thanh âm ưm a ăm muội khiến y đỏ mặt, hường ké ở trên đánh một quyền, đáng tiếc lực không có.

“Đừng nháo a....” Phượng Phi Ly nhẹ giọng nói, “Không phải muốn ta xuất binh sao, tính cả Bắc cảnh và người nữa mới đủ a.....”

Nghe thấy vậy, cư nhiên trong lòng Chu Cung Lệ dâng lên nộ hỏa, cắn mạnh vào cái tay đang vuốt ve gò má y rồi lập tức dùng hết sức đẩy ngã hắn, giận giữ hét: “Người coi ta là cái gì? Ta là con của Hoàng đế và Hoàng hậu Đại Minh, không phải tiểu quan!”

Nói xong, y tức giận xông thẳng ra ngoài nhưng chưa kịp tới cửa lại bị bế bổng trở về.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi” Phượng Phi Ly ôn nhu thì thầm bên tai y, “Là ta sai rồi. Đối với ta người so với mười ba quận Bắc cảnh quan trọng hơn rất nhiều, chỉ là bất giác thốt ra. Ta không hề có ý kia, người đừng sinh khí.”

Chu Cung Lệ bịt tai không nghe. Người kia lúc nào cũng diễn trò, câu nào thật câu nào giả y đều không biết. Coi như tất cả đều là giả, có thể mới không bị chết mà không có chỗ chôn.

Đêm đó Từ Hi lại đến phòng, y giả bộ ngủ say bởi biết rõ mình luôn bị người này làm cho dao động nên quyết không để hắn có cơ hội lừa gạt nữa.

Sáng hôm sau, Đại hoàng tử vội vã rời Nghiệp Châu, bất chấp sứ mệnh chưa hoàn thành. Khi còn chưa về tới hoàng cung, Phượng Dương tộc đã xuất binh. Một tháng sau, bạo loạn được dẹp yên, dị tộc lui về âm sơn phương Bắc, lãnh địa của Phượng Phi Ly có thêm mười ba quận. Vì Đại hoàng tử đi sứ có công nên Hoàng đế ban thưởng rất nhiều bảo vật nhưng toàn bộ đều bị vứt vào góc khổ phòng, chủ nhân của chúng không thèm liếc mắt đến một cái.

5. Chương 5

Hai năm nữa trôi qua, tuy thân thể của Hoàng đế ngày một yếu dần nhưng tinh thần còn rất sung mãn nên vẫn chưa chịu chính thức sắc lập thái tử. Dù vậy trong lòng mọi người đều hiểu rõ chắc chắn Đại hoàng tử Chu Cung Lệ với sự phò tá của Quốc sư sẽ sớm lên ngôi. Bởi thế, cuộc chiến cung đình có phần tạm lắng, một số tự biết thân biết phận rời khỏi chiến trường, hoặc án binh bất động chờ thời cơ. Tóm lại, khoảng thời gian này đối với Cung Lệ tương đối yên ổn, ngoại trừ thỉnh thoảng có chút bực mình khi nhớ tới kẻ kỳ quái kia.

Trong hai năm này, Đại hoàng tử nạp thêm vài vị thị thiếp nhưng không ai trong số đó mang thai khiến Hoàng hậu phi thường sốt ruột, còn người trong cuộc thì chẳng để tâm đến.

Mùa thu năm ấy truyền đến tin hai hoàng tử bị lưu đầy đã ốm chết khi chưa đầy mười lăm tuổi. Đối với đại đa số người thì chuyện ấy cũng không có gì quan trọng bởi mẫu phi của hai người sớm đã bị xử tử.

Đêm đó, Chu Cung Lệ lại gặp ác mộng. Một đám người gầy gò xương, mắt trợn lớn ai oán nhìn y, tựa hồ muốn nói nhưng lại không nói được nửa từ. Hai dị mẫu đệ đệ vừa ôm trên tay bỗng hóa thành vũng máu tươi đầm đìa nhuộm đỏ.

Cung Lệ giật mình tỉnh giấc, đưa mắt hướng ra phía ngoài, một khoảng không tăm tối thăm thẳm. Mồ hôi lạnh men theo lưng chảy xuống, tay bấu chặt ngực, tim lại có cảm giác vô cùng khó chịu. Rốt cuộc là đập quá nhanh hay căn bản đã ngừng đập.

Có lẽ khi Cung Lệ tỉnh lại đã phát ra thanh âm lớn nên ngoài trường có người vội vàng đến gần, thấp giọng nói: “Đại điện hạ, ta ở đây, ngài hãy uống chút trà nóng sẽ cảm thấy dễ ngủ hơn.”

Y có chút ngạc nhiên, bình thường khi y tỉnh mộng giữa đêm khuya, bọn người hầu thường hỏi: “Đại điện hạ, làm sao vậy?”, rất hiếm khi có người nói chuyện như này.

Cung Lệ vén nhẹ màn trướng lên, một thân ảnh nho nhỏ quỳ gối bên giường, thấy người đi ra liền dâng một chén trà nóng, đôi mắt to tròn đen láy nhìn y vẻ quan tâm.

“Người mới tới?” Cung Lệ nhận chén trà, hỏi.

“Vâng”

“Tên gì?”

“Liễu Nhi.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu.” Liễu Nhi hé miệng cười, biểu lộ khí chất thông tuệ hơn người.

Đón lấy chén trà trong tay chủ tử, Liễu Nhi cẩn thận diu y nằm xuống, nhẹ nhàng đắp chăn, nói: “Ngài nên hướng người sang bên trái, sẽ ít gặp bóng đèn hơn. Ta canh ở đây, ngài hãy yên tâm.”

“Rất chu đáo, ai dạy dỗ người?”

“Trần công công... Là ông nội ta....”

Cung Lệ giật mình, Trần công công, là lão nội giám chăm sóc y từ bé đã qua đời cách đây nửa năm, nhưng hẳn là thái giám, sao lại có tôn tử?

“Ông nội nhặt ta về nuôi. Ông nói lúc trước phủ không nhận, chính là Đại điện hạ lên tiếng mệnh ta mới được lưu lại.” Liễu Nhi tựa hồ biết y đang suy nghĩ gì liền nhẹ giọng giải thích.

Cung Lệ sớm đã không nhớ rõ việc con con đó, nhưng nhìn thấy thiếu niên thanh tú, nghĩ thật may vì năm ấy đã ra lệnh giữ lại hẳn, cứu sống một sinh mệnh nhỏ.

“Người làm tốt lắm, ngày mai nói với tổng quản điều người đến bên ta thị hầu.” Y nói xong liền khép mắt lại. Không biết có phải vì có người bên cạnh hay không mà rất nhanh liền ngủ say, thật sự không mộng mị.

Thiếu niên tên Liễu Nhi chính thức xuất hiện trong cuộc đời Đại hoàng tử Chu Cung Lệ.

Liễu Nhi là một đứa nhỏ rất thông minh và có giáo dưỡng. Hẳn giống như mặt nước êm dịu ấm áp, mang đến cho người ở gần cảm giác thư thái, dễ chịu.

Cung Lệ ngày càng.... thích Liễu Nhi hơn. Luôn hướng hẳn nói hết những điều sâu tận đáy lòng, sợ hãi có, bi thương có, chỉ cần hẳn lắng nghe thôi cũng đủ khiến y thư giải phiền muộn. Bọn họ nói chuyện thật dài, thật lâu cho đến lúc phát hiện ra đã qua mấy canh giờ, không khỏi cùng nhau cười vang. Khi ấy Liễu Nhi để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn, tựa hồ nước thăm thăm gợn gợn sóng nhỏ.

Ban đêm Cung Lệ thường kêu Liễu Nhi vào ngủ cùng, chắc bởi có khả năng kỳ lạ xua tan ma mộng nên từ khi hẳn ở bên, y hiếm khi gặp ác mộng.

Hai người dần dần thân thiết như hình với bóng, Cung Lệ càng ít lui tới phòng Văn Lệ Anh hơn, trong cung bắt đầu dần thối.

Đại hoàng tử thân phận tôn quý chỉ cảm thấy an bình và hạnh phúc, không hề để ý sắc mặt thiếu niên ngày một tái nhợt, nụ cười ngày một yếu ớt. Mãi lâu về sau mới nhận ra vẻ tiêu tụy kia nhưng hẳn một mực yên lặng, chưa từng đối y nói nửa chữ.

Nhị hoàng tử Sâm Lệ vẫn đang những ngày rong chơi, cùng Văn Liệt rong ruổi ngàn dặm. Biết võ lâm danh môn Tiêu gia phái người đi hộ tống, Cung Lệ yên tâm phần nào, cho phép đệ đệ ra ngoài mở mang kiến thức.

Ngày thứ ba Sâm Lệ xuất cung, Cung Lệ bất ngờ chứng kiến một chuyện. Sau khi cần kiến phụ hoàng, ra ngoài đi dạo, không chú tâm đã lạc vào một cung thất suy tàn. Bên trong truyền đến tiếng cười cùng tiếng la hét, y nghe thấy tên mình và tên mẫu thân, tò mò hỏi nội thị, hóa ra là Văn phi nương nương. Nàng bị phế vốn là kiệt tác của Hoàng hậu, khi đó y chưa hiểu chuyện, nhất tâm chỉ nghĩ tới việc làm sao ứng phó được với Phượng Phi Ly, nhưng vẫn bị nàng nguyên rủa.

Nhìn vào trong phòng, mạng nhện bụi bẩn bám đầy, một nữ nhân ngây dại ngồi bên song cửa cũ nát. Nàng cười sảng sặc để lộ hàm răng vàng khè, lớp thịt mỏng trên khuôn mặt nhăn nheo rung rung động động theo điệu cười.

Cung Lệ phi thường kinh hãi cùng thê lương, vội vàng bỏ chạy khỏi khu lãnh cung.

Y vẫn nhớ rõ bộ dạng tài sắc vẹn toàn trước kia của Văn phi. Vẫn nhớ mỗi khi thấy y, nàng đều đem một ít đồ chơi tinh xảo cho, vậy mà giờ đây thành ra như vậy.

Hồi phủ, Liễu Nhi không ở, y ngồi một mình uống rượu. Uống đến chén thứ bảy, thứ tám thì Liễu Nhi trở về với cặp mắt đỏ đỏ, dìu y lên giường.

Cung Lệ ôm chặt lấy thân thể mềm mại ấy, cố gắng hấp thụ hơi thở thanh lương bình ổn ấy, sự bức bối trong lòng tựa hồ đã dịu xuống. Bởi thế y càng muốn nhiều hơn, muốn hân ở cạnh mình để tâm luôn vững vàng.

Nhận ra tình cảm mãnh liệt của Cung Lệ, Liễu Nhi không hề cự tuyệt, ngay cả khi đau đớn, khi biết sẽ không có kết quả vẫn không chút cự tuyệt. Thiếu niên nhìn y chăm chú với ánh mắt ôn nhu yêu thương, giống như mặt nước tĩnh lặng bên trên mà cuộn cuộn sóng dưới đáy.

Khi tỉnh dậy, thấy đôi mắt tựa mặc ngọc tràn ngập nhu tình đang nhìn mình, y không kìm được liền nhẹ nhàng hôn lên cánh đào đỏ hồng kia.

Đại hoàng tử hiểu rõ, mình đã yêu hân sâu đậm.

Đó là mối tình đầu.

Mối tình đầu tựa như lọ mực bị đánh đổ, mực lan ra đến đâu để lại dấu vết ở đó. Mỗi lúc hai người bên nhau, ai ai cũng nhìn ra giữa họ có một bầu không khí nồng nàn, nhận ra ánh mắt dịu dàng dành cho nhau.

Bởi thường xuyên thân thiết nên rốt cục Cung Lệ phát hiện trên người Liễu Nhi luôn có vết thương, hỏi hân, hân thần nhiên đáp: “Ta còn có thể chịu đựng được, không cần làm loạn, nếu không ta không thể ở cạnh người nữa.”

Liễu Nhi nói đúng, vì vậy Cung Lệ không hỏi thêm nữa, chỉ hết sức để hân gần mình, bảo hộ hân an toàn.

Sự việc diễn ra ngay trước mắt như thế mà thấy hoàng phi Văn Lệ Anh vẫn thanh sắc bất động, Hoàng hậu liền nghĩ mình ra mặt.

Nàng lệnh lập tức đem Liễu Nhi đưa đến viện phượng, từ nay về sau thê không bao giờ gặp lại nhưng bị Cung Lệ kiên quyết từ chối.

Song cản trở mấy cũng sẽ có sơ sót, một lần Cung Lệ ở ngự thư phòng bàn việc xong đi ra đã không thấy bóng dáng Liễu Nhi đâu, trong lòng nhất thời dự cảm xấu, chạy vội tới chỗ Hoàng hậu. Y chỉ kịp hắt cón bóng vừa hạ xuống, đau xót nhìn thân thể người yêu bê bết máu.

Liễu Nhi phải nằm trên giường hai tháng, Cung Lệ dành hầu hết thời gian chăm sóc cho thiếu niên, vạn bất đắc dĩ có chuyện mới sai tâm phúc đến trông chừng.

Dù đang tỉnh dưỡng nhưng Liễu Nhi vẫn vô cùng thanh nhã mỹ lệ, chỉ cần trông thấy Cung Lệ, ánh mắt trời rạng rỡ lại xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ xinh. Hai người cứ như vậy, nhẹ nhàng ôm nhau thủ thủ suốt đêm, hết chuyện nọ tới chuyện kia. Tưởng rằng nếu không tận dụng hiện tại, khi hừng đông xuất hiện, bọn họ sẽ không còn cơ hội.

Tin tức Đại hoàng tử vì chăm sóc người hầu mà làm đảo lộn hết thủy quy luật làm việc, nghỉ ngơi và tính khí đã đến tai Hoàng đế.

Lão phi thường phẫn nộ, ngay lập tức triệu kiến y, lớn tiếng quát tháo.

Cung Lệ quỳ trên mặt đất. Y luôn coi phụ hoàng như mẫu người hướng tới, đây là lần đầu y đối mặt nổi giận với người, thần nhiên nâng tầm mắt.

“Quá vô sỉ, người còn nhớ thân phận Đại hoàng tử? Tráng trợn dương luyến đồng?” Chiếu nghiên mực bay sượt qua thái dương y.

“Liễu Nhi không phải luyến đồng.”

“Không phải luyến đồng? Không phải luyến đồng thì là cái gì?”

Chu Cung Lệ khẽ lắc đầu, y biết bất luận trong mắt kẻ nào Liễu Nhi đều không hơn không kém luyện đồng, chỉ mình hiểu rõ thiếu niên ấy là người y yêu, nhưng nếu nói ra càng làm người phát hỏa mà thôi.

Hoàng đế đưa tới một bình sứ nhỏ, miệng bình được đóng chặt bởi nút bằng gỗ lim.

“Đây là Cửu Phẩm Hồng, vốn tên luyện đồng kia không xứng đáng dùng. Vì đại cục hãy để hẩn chết đi.”

Cung Lệ đột ngột đình chỉ mọi hoạt động.

“Cung Nhi,” Thanh âm trầm trầm vang lên “Người dám kháng chỉ sao? Chẳng nhẽ người muốn giống hai đứa nghịch súc ấy, sung quân đến Bắc mạc thành dã quỷ cô hồn?”

Cung Lệ do dự rồi đành chậm rãi tiếp nhận chiếc bình nhỏ lạnh lẽo được đưa đến trước mặt.

“Lui ra, ngày mai tiến cung phục chỉ.” Dứt lời, Hoàng đế thân nhiên đứng dậy quay về tẩm cung.

Cầm cự độc cực phẩm trong tay y bước ra ngoài. Sắc âm u bao phủ bầu trời đông lạnh giá, dường như sắp có trận tuyết đầu mùa.

Xa giá đã đợi ở ngoài.

Trên phương diện nào đó, Chu Cung Lệ còn cứng đầu hơn so với đệ đệ. Rời khỏi hoàng thành, đến lối rẽ đầu tiên y liền ném cửu phẩm hồng vào cống ngầm bên đường.

Phủ Đại hoàng tử, Liễu Nhi đang đứng chờ trước cửa phòng, sắc mặt trắng bệch nhưng dị thường bình tĩnh.

Y siết chặt lấy thân thể gầy yếu, thật lâu, thật lâu cho tới khi bầu trời nguyên màu tinh khôi, những bông tuyết nhẹ nhàng đáp xuống nền đất khô lạnh.

Chúng ta phải đi, đi ngay buổi tối nay.” Y có thể từ bỏ tình yêu với Liễu Nhi nhưng quyết không từ bỏ sinh mệnh của Liễu Nhi.

“Đi nơi nào?”

“Nghịệp Châu. Ta dám chắc lời Phụng Phi Ly nói với ta là thật.”

Hai người nhanh chóng thu thập hành trang, một canh giờ sau rời khỏi vương phủ.

Có lẽ không có người nghĩ Cung Lệ mang Liễu Nhi đi trốn nên hành tung của hai người vẫn chưa bị phát giác, thuận lợi ra khỏi cổng thành.

Rốt cuộc khi họ chạy cách thành được bốn mươi dặm, đã bắt gặp truy binh đuổi sát, tiếng cuồng hô vang cả một vùng.

Ngựa của Liễu Nhi bỗng thụt xuống hố sâu, Cung Lệ vội vã kéo hẩn lên ngồi cùng mình, hai người một con hướng về Nghịệp Châu, phía sau những cây đuối phát sáng ngày càng gần, lại có mũi tên bay sượt qua người.

Trong lòng Cung Lệ nhói lên đau đớn, y hiểu rõ chưa có lệnh của phụ hoàng tuyệt đối không ai dám bắn, chỉ không rõ suy đến cùng đối với phụ hoàng sự tồn tại của đứa con này có ý nghĩa gì.

Phi băng băng đến lúc trời hừng sáng, y nhận ra mình đang đi sai đường. Có lẽ vì vậy nên không thấy bóng dáng quân truy đuổi đâu, phía sau Liễu Nhi vẫn im lặng ngồi sát.

“Chúng ta tạm thời an toàn.” Cung Lệ ôn nhu nói

Nhìn thiếu niên sắc mặt tựa tuyết trắng khê gật gật đầu, lòng y trầm lại, dịu dàng ôm hẩn nhảy xuống ngựa.

Từ bao giờ sau lưng Liễu Nhi xuất hiện hai cây tiễn dài, đêm lạnh khiến máu tươi đã kết băng, vậy mà suốt chặng đường y không nghe thấy một tiếng kêu rên.

Cung Lệ không dám mạnh tay nhổ, chỉ cẩn thận chặt bỏ phần ngoài của cây tiễn. Sở dĩ họ vội vã chạy trốn nên cũng không mang thương dược. Liễu Nhi mỉm cười yếu ớt: “Không sao, máu ngừng chảy rồi.”

Giọt lệ không kìm được chọt rớt xuống, y ôm thiếu niên một lần nữa thúc ngựa tiếp tục hướng Nghiệp Châu. Trên đường đi, hai người cố gắng trò chuyện như để xua tan không khí u ám, Liễu Nhi còn khe khẽ ngâm nga một bài ca dao.

Ba ngày sau y tiến vào Nghiệp Châu, kịp nói với binh sĩ câu “Tìm Phượng Phi Ly”, liền ngã xuống bất tỉnh song đôi tay vẫn siết chặt thiếu niên vào lòng không chịu buông.

Mở mắt, Cung Lệ nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường mềm mại và đang có một cặp mắt phượng tuyệt mỹ nhìn y chăm chú.

“Liễu Nhi đâu?”

Phượng Phi Ly xoay người, Liễu Nhi đang an tường thêm thiếp ở nhuyển tháp bên cạnh, dưới gò má hiện hiện đôi lúm đồng tiền nhỏ, tựa hồ nước thăm thăm gợn sóng.

Trên môi vẽ ra một nụ cười, nắm chặt tay người yêu.

Cung Lệ giật mình, đôi tay kia không có chút hơi ấm, lạnh tựa như một khối băng. Nhưng y vốn không để ý đến, rằng từ hai ngày trước, thân thể mà y ôm vô số lần ấy cũng đã lạnh như thế.

Cái lạnh của tay..... của thân thể.....

Y choàng tỉnh giấc.....

Phượng Phi Ly nhẹ nhàng vuốt tóc bên thái dương Cung Lệ, quay đầu lại nhìn lại Liễu Nhi, đứa nhỏ tuy đã ngừng thở nhưng nét linh tú không hề mất đi.

Kể từ đây, Chu Cung Lệ biết khóc, biết cười và biết yêu cũng chết theo người yêu.

Kể từ đây, trong lòng Phượng Phi Ly nảy sinh tình cảm yêu thương một người, hơn nữa còn phải chịu đựng nỗi thống khổ mà hắn chưa bao giờ có.

6. Chương 6

Tại một mảnh đất trồng hoa phù dung, Liễu Nhi yên nghỉ ở đó. Mộ không được lập bia bởi tấm bia đã nằm trong tâm kẻ ở lại.

Từ cửa sổ phòng Chu Cung Lệ, hiện tại có thể nhìn rõ một gò đất nhỏ nhô lên, nằm cô đơn giữa không gian rộng lớn.

Thị đồng ấy cho đến khi chết vẫn nhỏ bé như vậy nhưng những gì mà hắn cho và nhận trong tình yêu đủ khiến người người trong thiên hạ khi nhìn lại bản thân cảm thấy hổ thẹn.

Sau gần một tháng trải qua sinh tử, Đại hoàng tử bắt đầu có dấu hiệu hồi phục. Hàng sáng, Phượng Phi Ly bế y đến bên cửa sổ, nhìn ra phần mộ của Liễu Nhi. Đồng thời cũng cố gắng để y rời ánh mắt, ngắm trời xanh, hoa cỏ, ngắm cảnh cây lay động mỗi lúc có chim chóc nhún nhảy bay lượn.

Hắn muốn Cung Lệ hiểu rằng hắn ở đây, còn tồn tại.

Chính là kết quả không như người muốn. Chỉ khi hoàng tử lưu vong thường nhìn đắm đắm vào phần mai cốt của người yêu mới giữ được vẻ trầm ngâm pha chút ưu thương, rồi ngẫu nhiên nhớ lại chuyện cũ mà nụ cười chọt thoáng qua trên môi. Còn lúc y chuyển tầm mắt tới thứ khác, đau đớn trong lồng ngực liền trỗi dậy. Rốt cuộc y sẽ không bao giờ, không bao giờ được nắm lấy bàn tay ấm áp, được nhìn thấy ánh mắt trong xanh phẳng lặng, được nghe lại tiếng cười ngân nga. Mọi không còn được tận hưởng hương vị ngọt ngào, tai không còn được cảm nhận hơi thở mềm mại, tay không còn được ôm gọn thân thể yếu ớt. Không rõ hắn ở đó có vui vẻ hay cô độc, còn nhớ một người cả đời yêu tiếc hắn hay không?

Nhưng vô luận có bao nhiêu thống khổ nước mắt cũng không hề xuất hiện. Phượng Phi Ly đã dùng rất nhiều biện pháp bức y rời lệ, và cho đến cả bây giờ, cũng chưa một lần thành công.

Ngày qua ngày, tình cảm càng sâu đậm, Phượng Dương vương biết mình cần phải có hành động.

Một buổi sáng nửa tháng sau, hắn mang hai quyển mật báo tiến vào phòng ngủ của Cung Lệ, nhẹ nhàng gọi.

Cung Lệ quay đầu lại, hướng hắn nở nụ cười nhợt nhạt.

Không phải y không có để ý, mỗi lần Phượng Phi Ly nắm tay, vuốt ve gò má y đều có phản ứng, khi hắn nói chuyện y cũng nghe được.

Chính là cặp mắt kia không bao giờ chịu dừng lại một điểm, xuyên qua mọi thứ nhìn vào khoảng không trống rỗng.

Thậm chí y còn quên rằng đứng trước mặt mình là đại oan gia, là đại cừu nhân kiêm thư đồng, là người khiến mình luôn nơm nớp lo sợ, luôn căng người đề phòng.

Bị lừa cũng tốt, bị trêu đùa cũng tốt. Hiện tại, đối với y đây là chuyện chẳng đáng bận tâm.

Hình ảnh Phượng Phi Ly trong lòng Đại hoàng tử mười mấy năm nay đã bị thay thế bởi Liễu Nhi cho nên người cai trị Nghiệp Châu xác định cần phải dùng phương pháp khác. Một lần nữa thiết lập địa vị quan trọng của mình trong y.

“Người xem này.” Hắn đưa tờ giấy đến trước mặt Cung Lệ.

Đó là một phần mật tín, nội dung đại loại: “Gần đây trong cung đồn đại Hoàng thượng lập Tiết vương làm thái tử.”

Tiết vương là bào đệ của Hoàng đế nhưng bộ dạng hành sự so với mấy hoàng tử còn giống đương kim Thánh thượng hơn, sớm đã có lời đồn rằng kỳ thực sự ra đời của hắn là do Hoàng đế cùng em dâu lên lút.

Cung Lệ nhìn thoáng qua rồi quay đầu hướng cửa sổ, xa xa một mảng phù dung phủ xanh đồi. Kinh thành cách y quá xa, không chỉ là khoảng cách mà còn là tình cảm.

“Người xem tiếp đi.” Phượng Phi Ly rút ra quyển khác.

Đại hoàng tử máy móc cầm lên đọc. Tới trang thứ ba y đã không nhẫn được nữa, toàn thân run rẩy, mãnh liệt nắm chặt tờ giấy khiến móng tay xuyên qua giấy đâm mạnh vào da thịt nhưng dường như y không có cảm giác gì.

Phượng Phi Ly đau xót ôm người thương vào lòng. Hắn rõ hiện tại mình cần sắm vai gì, dựa vào tình trạng trước mắt thì nhất quyết không phải là vai người bạn khuyên nhủ, bởi làm vậy chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Xem xong đồng giấy tờ trong tay, Cung Lệ mặt trắng bệch như tuyết.

“Coi như hết, Tiết vương bây giờ được hưởng long sủng, cho dù hắn là thủ phạm sai người hại người và Liễu Nhi nhưng giờ người có khả năng chống lại hắn? Người đang lưu vong bên ngoài, an toàn là tốt rồi. Nếu Liễu Nhi còn sống chắc cũng không mong người vì hắn báo thù mà phải trở lại nơi thị phi kia.” Phượng Phi Ly khẽ vuốt vuốt trán y, ôn nhu nói.

“Liễu Nhi.... Liễu Nhi.... Nếu còn sống....” Trong mắt bắt gặp trào ra dòng lệ nóng hổi, “Dù Liễu Nhi có tha thứ, ta cũng không có thể.... không có thể....” Cung Lệ vội nhào đến bên cửa sổ, tờ giấy trong tay bị vo chặt.

Lá phù dung nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp gió, đằng sau ẩn ẩn hiện hiện khóm hoa sắp sửa ra nụ.

Sinh mệnh Liễu Nhi tựa như hoa, chưa kịp khoe sắc đã tàn lụi.

“Vậy người định như thế nào? Hiện tại không thể so với lúc trước, người ở kinh thành đã mất hết thế lực mà hắn lại như mặt trời ban trưa. Muốn báo thù? Xem chừng nói dễ hơn làm. Không chừng sẽ gặp kết cục giống Liễu Nhi.” Phượng Phi Ly tựa người vào cột nhà, bình tĩnh phân tích.

Chu Cung Lệ đột biến sắc mặt. Y rất hiểu muốn tạo dựng lực lượng tham gia vào cuộc chiến cung đình thâm tằm thiên hạ không phải là việc có thể một sớm một chiều. Với năng lực bây giờ của y e rằng khó thực hiện nổi.

Có khả năng ngăn chặn quyền hành của Tiết vương, trừ bỏ đương kim Hoàng đế ra cũng chỉ còn.....

Đại hoàng tử đem ánh mắt hướng tới người thư đồng thơ ấu. Từ nhỏ luôn bị trêu chọc, hận đến độ nghiêng rằng nghiêng lợi, ngày đêm cầu khẩn kẻ thiên tài kia biến mất trên cõi đời nhưng đến lúc gặp nguy nan thì chỉ hấn mới mang lại cho mình cảm giác an toàn.

“Thỉnh người giúp ta..... Thực lực của Nghiệp Châu sớm đã sánh ngang với triều đình. Nếu người chịu giúp, ta mới còn cơ hội trả thù.” Chu Cung Lệ lập tức tóm lấy cánh tay Phượng Phi Ly, vội vàng nói.

Khóe môi Phượng Dương vương vẽ lên một đường cong: “Cũng không phải là không có thể.....Nhưng người biết con người ta rồi đấy, có lợi thì mới làm.....”

Cung Lệ ngập ngừng hạ tay xuống. Y vất vả từ ngàn dặm xa xôi tới, tính mạng may mắn giữ được, cư nhiên không mang bảo vật gì hướng chỉ chủ nhân Nghiệp Châu phú giáp thiên hạ, chẳng nhẽ trong y còn thứ gì đáng giá?”

“Người không hỏi ta muốn hồi báo gì ư?” Trên mặt Phượng Phi Ly hiện ra nụ cười xấu xa quen thuộc.

Chẳng hiểu vì sao lúc này Đại hoàng tử lại thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng trước kia mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười xuất hiện là báo hiệu mình sẽ trở thành món đồ chơi làm hấn vui vẻ nhưng nhiều năm qua con Phượng Dương hồ ly vẫn rất đúng mực, chưa bao giờ thật sự xúc phạm y.

“Người muốn gì?”

Phượng Phi Ly kéo Cung Lệ lại gần, dịu dàng đặt lên tay y một nụ hôn. Đôi mắt phượng ánh lên ngũ sắc lấp lánh, ngữ khí vô cùng thân thiết: “Ta muốn người..... theo ta diễn trò.”

“Diễn trò?” Chu Cung Lệ sửng sốt, “Diễn cái gì?”

“Luyện nhân,” Phượng Phi Ly ném nỗi đau khi nhắc đến hai từ ấy, phun nhẹ hơi thở ấm áp vào tai đối phương, thì thầm: “Điều kiện của ta là, bất luận trong trường hợp nào, chỉ cần người nhìn thấy ta đều phải cùng ta ở chung, thực sự giống như những người yêu nhau nga.”

Cung Lệ nhất thời ngây người, hạ mí mắt: “Cái ấy.... phải diễn tới khi nào.....”

“Tới khi ta nghĩ ra tiết mục hay hơn mới thôi.”

Y cắn chặt răng, trước mắt hiện ra khuôn mặt Liễu Nhi trầm tĩnh nhưng cảm sau lưng là hai cây tên dài nhọn.

“Đáp ứng?”

“Được.” Đại hoàng tử vút tờ giấy vo viên xuống đất, “Ta đáp ứng, chỉ cần người giúp ta diệt trừ Tiết vương!”

“Đương nhiên có thể, thậm chí chỉ cần người nguyện ý, ta còn trợ người ngự trên hoàng vị.” Phượng Phi Ly nhếch miệng cười, chứa đựng sự tự tin, “Người sẽ không bị thiệt đâu nên phải đặt tiền cọc.”

Cung Lệ ngẩn người, chưa kịp hiểu đã cảm thấy đôi môi mình nóng lên.

Thụ động khép mắt lại, y chợt nhớ tới thiếu niên kia, nhớ tới hơi thở mang chút thanh thảo non tơ, nhớ tới nụ hôn lạnh băng cuối cùng. Trái tim bỗng quặn đau, hình ảnh trước mắt nhòe đi, nước mắt tựa hồ đã phá tan áp môn, mạnh mẽ trào ra. Thân thể Cung Lệ lao đảo về phía sau, đụng phải vách tường rồi ngã xuống đất, hai tay bịt chặt miệng như muốn cố gắng niệm phong tiếng khóc. Cả người y cuộn tròn lại thành một khối nhỏ.

Không thể, vẫn không thể. Dù biết chỉ là diễn trò cũng không thể. Nụ hôn này chỉ dành riêng cho Liễu Nhi.

Phượng Phi Ly lẳng lặng đứng một bên, vẻ mặt vẫn đứng đưng nhưng nếu tách bỏ mấy lớp mặt nạ sẽ thấu rõ nỗi bi than trong đó. Từ nhỏ hấn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa bao giờ phải dốc sức theo đuổi cái gì. Hiện giờ động tâm động tình mới hiểu dù biết đời người như vở kịch dài song một khi đã lún sâu thì không thể dễ dàng thoát ra nổi.

Hấn vươn tay vuốt ve mái tóc rối rồi ôm chặt thân thể run run yếu đuối kia vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

Y thống khổ như vậy chứng tỏ y còn sống.

Ba ngày sau, thiên tử cao quý nhận được một phong tấu chương của Phượng Dương vương. Đại ý là bởi chi phí tiếp đãi Đại hoàng tử quá lớn nên năm nay xin phép miễn nộp thuế.

Quốc khố triều đình thu từ dân chúng phân nửa là của Nghiệp Châu, nếu năm nay không thu được chẳng khác nào oanh sập mất nửa. Hoàng đế chỉ có hai lựa chọn, hoặc dựng binh hùng thảo phạt hoặc cắn răng cam chịu cầu hòa.

Nếu phát động cuộc chiến cần phải tuyển tướng binh, lương thảo. Đây đều là những vấn đề lớn hướng chi đội quân của Phượng Dương vương vô cùng mạnh, cả thiên hạ đều biết, so với thực lực triều đình hiện giờ chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Thực chất, nếu tuyển quân cũng không phải không được nhưng chủ yếu Hoàng đế muốn tìm hiểu tại sao Phượng Phi Ly lại hành động như vậy. Bản tấu xác nhận hẳn cùng Đại hoàng tử chạy trốn Chu Cung Lệ có quan hệ. Đối với đứa con cả vốn đã có hai mươi mấy năm ở bên cạnh mình, lão tướng sẽ hiểu hết con người y, không ngờ đột nhiên dấn dáp xảy đến những vụ việc long trời lở đất khiến lão quả thật không nắm bắt nổi. Xét cho công bằng, so với những vị hoàng tử còn lại, lão vẫn ưa đứa con này nhất. Sở dĩ lão chậm chạp không muốn lập thái tử là vì ngay đối với địch nhân, tuy ở ngoài y có thể hiện lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng thực chất bên trong dường như hơi thừa lòng trắc ẩn. Không giống lão, không thích hợp là người của hoàng thất. Để đoạt được ngôi vị chí tôn, hẳn dám đem mấy đệ đệ thảo trừ, ngay cả cháu ruột cũng không buông tha. Cung Lệ từ nhỏ đã như thế, thật không an tâm chút nào.

Hoàng hậu nghe tin cũng đến khóc lóc kể lể, rằng chẳng qua Cung Lệ nhất thời bị mê hoặc, rằng hiện giờ tên luyến đồng kia đã chết, rằng Phượng Dương vương tuyên bố rõ cho y ở lại, cầu xin Hoàng đế tha tội lần này.

Năm ấy khi lên ngôi, lão cũng nhận được sự giúp đỡ nhiều của nàng nên dù bây giờ tình cảm đã phai nhạt nhưng tình phu thê vẫn còn chút ít, cộng thêm phía Nghiệp Châu cũng đang dồn ép, Hoàng đế không còn lựa chọn nào khác, đành đồng ý.

Trong ngày, triều đình truyền hạ minh chỉ, Đại hoàng tử phụng hoàng lệnh, bí mật tới Nghiệp Châu xử lý một số công chuyện liên quan đến số thuế chưa nộp, giờ đã hoàn thành sứ mệnh, lập tức hồi kinh.

Về việc Chu Cung Lệ cùng người hầu chạy trốn đêm đó đã bị giấu kín, trở thành bí mật của hoàng gia, nghiêm cấm tiết lộ.

Đại hoàng tử nhiều ngày chạy trốn mang theo mặt nạ băng lãnh quay về hoàng thành. Y vì Liễu Nhi rời khỏi nơi không chút hơi ấm và cũng vì Liễu Nhi, một lần nữa bước trên mảnh đất này. Lúc đi và lúc trở lại đã là hai con người hoàn toàn khác biệt.

Đôi tay nắm chặt hai đầu mũi tên nhọn hoắt mà y đã lấy ra trong cơ thể người yêu.

Ở Chính Dương điện bá kiến phụ hoàng, Chu Cung Lệ sắm vai diễn ăn năn hối lỗi hoàn mỹ vô cùng khiến ngay cả kinh nghiệm nơi sa trường của Hoàng đế cũng không thể giúp hần thấu tỏ tâm tư của đứa con.

Y đến diện kiến mẫu thân. Tuy thân là Hoàng hậu nhưng nàng vẫn không kìm được, khóc lớn một hồi, đồng thời lộ vẻ hung hăng tức giận, rằng người làm cho ta phi thường lo sợ.

“Người chạy trốn tới Nghiệp Châu, chẳng nhẽ Hoàng thượng định bỏ qua, ngẫm lại mẫu hậu nên làm gì bây giờ?” Hoàng hậu lớn tiếng trách mắng, tựa hồ Cung Lệ bảo hộ nàng cùng đứa con thứ là điều hiển nhiên. Mọi thứ khác, ví như hạnh phúc của y đều không quan trọng.

“Người yên tâm,” Cung Lệ thần nhiên nói “Không có cái gì có thể làm hại các người.”

Ngày thứ hai, Đại hoàng tử bắt tay vào công việc, đưa cho tổng quản một phần danh sách cần loại bỏ, tỏ ý muốn những người này không được bao giờ xuất hiện trước mặt y nữa.

Ngày thứ ba, Chu Cung Lệ cho triệu toàn bộ gia nhân thừa trong phủ, bắt luận phẩm cấp, mỗi người được thưởng ba trăm lượng bạc, đồng thời cho tổng quản công bố quy định thưởng phạt mới.

Quá canh ba ngày thứ tư, Chu Cung Lệ có cuộc họp bí mật cùng mấy vị quan lục bộ. Những người này phần lớn nắm giữ vị trí quan trọng triều đình, thông tin ấy do Phượng Phi Ly cung cấp.

*lục bộ: bao gồm lại, hộ, lễ, binh, hình, công.

Mặt đàm đến tận canh năm, y nhận được kết quả như ý, tất cả đều nguyên trung thành với Đại Hoàng tử và Phượng Dương vương.

Trời rạng sáng, lại một đêm không ngủ. Cung Lệ đang dạo bước trên hành lang bỗng bắt gặp Văn Lệ Anh đứng dưới ánh trăng. Mái tóc nàng ướt đầm sương, không biết đã đứng ở đây bao lâu.

“Trời lạnh lắm, người nhanh đi nghỉ kẻo sinh bệnh.” Y thản nhiên lướt qua nàng, cất lời.

Phía sau chợt có người ôm chặt lấy y. Thân thể mềm mại của nữ nhân run nhè nhẹ.

“Ta cũng có thể giúp người, ta sẽ đi tìm phụ thân!” Hoàng tử phi vội vàng nói, “Người muốn ta làm gì, ta đều có thể làm!”

Nụ cười lạnh lùng của Chu Cung Lệ đến mức Lệ Anh cảm thấy toàn bộ máu trong người mình đông cứng lại.

“Không cần phiền Quốc sư, với ta hẳn không còn giá trị lợi dụng nữa, hẳn nên đứng một bên mà xem kịch thôi. Hiện tại có thể giúp ta chỉ có Phượng Phi Ly.” Nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra khỏi thân mình, y xoay người rời đi.

Nàng ngây dại trông theo bóng dáng vị phu quân, dần dần hạ mình xuống đất, hai hàng lệ hoa men theo gò má chảy dài.

Cung Lệ quay đầu lại nhìn nàng, thở dài: “Nữ nhân ngốc... ngốc như ta vậy. Khi ta thú người, ai ai cũng đều rõ lý do.”

Lệ Anh cười lộ vẻ sâu thẳm, nàng biết y nói đúng, cả hai trong đêm động phòng đã thỏa thuận rõ quyền lợi và nghĩa vụ của nhau. Nàng vì ngôi vị Hoàng hậu, y vì ngôi vị Hoàng đế, không ngờ rằng một ngày kia mình thực sự yêu thương y.

Yêu là thừa nhận thua.

Trong phủ thái tử, chỗ đất nào tận dụng được đều dành để trồng liễu, rất nhiều liễu. Hy vọng chúng nhanh chóng lớn lên, xuất hiện những cành liễu mềm mại nhẹ nhàng đung đưa, tựa như sóng mắt ôn nhu của thiếu niên kia.

Đại hoàng tử bắt đầu can thiệp một cách mạnh mẽ vào công việc quan trọng trong triều đình. Mỗi khi y đưa ra kiến nghị yếu sự, phía Nghiệp Châu lập tức gửi đến bản tấu chương tán thành khiến những kẻ phản đối không kịp mở miệng.

Với tình hình hiện nay, Hoàng đế thực nửa mừng nửa lo. Mừng bởi cuối cùng có thể khống chế Phượng Dương tộc, lo bởi đánh giá thực lực hiện giờ của Cung Lệ, muốn soán vị không phải là không làm được.

Bất qua rất nhanh nhận ra mục tiêu của đứa con không phải là ngôi vị.

Tuy rất yêu thương Tiết vương nhưng lão không do dự vứt bỏ kẻ ấy, đổi lấy Đại hoàng tử ngạo mạn vô tình, mưu mô đầy thủ đoạn.

Đánh mất sự bảo trợ của Hoàng đế, tính mệnh Tiết vương như ngọn đèn trước gió, chỉ chờ Chu Cung Lệ vờn đùa chán rồi thổi tắt tay hạ một chương.

Một thời huênh hoang, danh tiếng khắp thiên hạ, thiếu chút nữa trở thành thái tử vậy giờ đây Tiết vương lại vô cùng dè dặt, ít dám xuất môn. Mỗi khi bắt gặp Lệ Anh, hẳn sợ tới mức mồ hôi lạnh thấm qua mấy lớp y phục.

Với dị mẫu ca ca, ánh mắt y không còn sự đề phòng kèm ôn nhu cùng buồn rầu nữa, thay vào đó là vẻ phiêu nhiên băng lãnh, tựa cuộc sống này không có gì đáng xem, chỉ còn u minh hư không.

Mấy tháng sau, cuộc đi săn nhân tế kết thúc, cả kinh thành đều nghe rõ tiếng rít, nhìn rõ cảnh sợ hãi tột độ của con mồi. Vào một buổi sáng tĩnh lặng, Tiết vương vốn vô cùng cẩn thận phát hiện cạnh mình là một nữ tử còn trẻ, thân thể của cả hai đều trần như nhộng.

Hắn biết đây là tân sủng phi Hoàng đế mới nạp.

Dọc đường bị áp giải, hắn kêu lớn oan đến giọng khản đặc. Dù biết thật sự không oan uống gì, nhưng với hắn giờ đó không phải chuyện quan trọng nữa.

Ngày thứ ba vào tù, Hoàng đế hạ chỉ đưa phạm nhân ra để mọi người dân xử lý, đánh tám mươi trượng, xăm chữ lên mặt rồi đẩy lên phía Đông Bắc.

Bị đánh cho tróc da tróc thịt, Tiết vương đi không quá kinh thành một trăm dặm đã bỏ xác trong rừng. Nhóm công sai áp tải đào một ngôi mộ qua quýt, vùi lấp vương tử có huyết thống cao quý.

Rời kinh nhiều ngày, vừa về đến nơi Sâm Lệ liền gặp đám tang của đường huynh trên danh nghĩa.

Bọn công sai sôi nổi bàn tán, đắc tội với Đại hoàng tử mà có kết cục này coi như là ổn rồi.

Tay chưa từng dính máu dù trực tiếp hay gián tiếp, nên về căn bản Sâm Lệ không rõ đại ca vì đổi lấy sự thuần khiết cho mình đã phải trả giá rất nhiều. Hắn chỉ đơn thuần là phần nợ, vô cùng phần nợ.

Nhị hoàng tử xông vào hoàng cung, lớn tiếng chỉ trích hoàng huynh, ngay cả ruột thịt cũng tàn nhẫn xuống tay.

“Dù là đối thủ nhưng cũng cùng là anh em, sao phải nhất định giết hắn? Hắn đã bị thứ dân làm nhục, vì cái gì không chịu buông tha?” Chu Sâm Lệ nổi giận hỏi.

Chu Cung Lệ cười đau khổ, không muốn nhiều lời.

Tuy rằng đệ đệ trong sáng như vậy là điều y thật sự mong muốn, nhưng cứ nghĩ đến việc chính mình bao bọc nhiều năm nên hắn chưa từng thấy cảnh tranh đấu đầy vị máu, lại nhảy ra thuyết giảng nhân nghĩa hiếu lễ, trong lòng có chút thê lương.

Đêm đó, Sâm Lệ uống say, hướng Văn Liệt không ngừng hỏi: “Đại đa sao tàn nhẫn vậy? Còn thứ gì y không dám xuống tay giết?”

Văn Liệt an ủi bằng hữu: “Ít nhất y còn yêu người, vô luận thế nào vẫn sẽ không xuống tay với người.”

“Có lẽ bởi đại ca biết ta tuyệt đối không cùng y tranh giành hoàng vị.....” Sâm lệ đổ thêm rượu vào chén, “Làm Hoàng đế thực sự trọng yếu vậy sao?”

Nhị hoàng tử không biết rằng khắp thiên hạ người không có đủ tư cách nghi ngờ huynh trưởng nhất chính là hắn. Được lớn lên dưới sự yêu thương bao bọc, sống vô tư thoải mái, hắn cư nhiên không thể hiểu hết con người của y, không nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu buồn rầu của y. Sâm Lệ sao biết đại huynh mình khó khăn lắm mới có được tình yêu đẹp như thế nào để rồi bị kẻ khác hủy hoại, sao biết được đằng sau vỏ bọc lãnh đạm ấy chất chứa tình cảm mãnh liệt, nhiệt huyết và dũng khí, càng không biết được cho đến tận bây giờ đại huynh hắn vẫn chẳng thiết để mất tới ngôi vị Hoàng đế cô độc.

Trên thế gian này, người thấu rõ con người Cung Lệ nhất chỉ có kẻ ở Nghiệp Châu xa xôi kia, thấu rõ y còn mang tính khí tiểu hài tử chỉ có Phượng Dương nam nhân kia.

Từ đó, Sâm Lệ lại càng thường xuyên xuất cung, kết giao đủ loại bằng hữu. Hắn tin tưởng chính mình vẫn yêu thương đại ca như xưa, thuyết phục bản thân tha thứ cho y.

Nhưng hắn không thể hiểu được, Chu Cung Lệ không cần bất cứ ai tha thứ cho mình, đặc biệt là hắn.

Trong cuộc đời này, Chu Cung Lệ chưa bao giờ khiến mẫu thân, đệ đệ và cả Liễu Nhi thất vọng, chưa bao giờ phản bội người mình yêu quý và coi trọng.

Khi được yêu y yêu hết mình, tuyệt đối thuần tịnh, không có nửa điểm tạp niệm.

Y chỉ thiếu với một người, đó là Phượng Phi Ly.

Bất quá, hiện tại Cung Lệ còn chưa có cảm giác mắc nợ đó, y không biết Phượng Phi Ly yêu mình.

Hoặc có thể nói, cho dù mãi thật lâu về sau, y cũng không dám xác định kẻ kia thực sự có tình cảm với mình hay không.

Một năm sau Tiết vương chết, Phượng Dương vương vào kinh chúc thọ Thánh thượng. Hàng năm sinh thần Hoàng đế chẳng bao giờ thấy bóng dáng Phượng Phi Ly, huống hồ năm nay cũng không phải chính thọ hần lại cố tình tới. Dù triều đình không hề muốn chào đón nhưng cứ thử nhìn đội quân hùng hậu do chủ nhân Nghiệp Châu đem tới thì đến kẻ ngu cũng phải làm bộ hoan hoan hỉ hỉ.

*chính thọ: sinh nhật tuổi đười 0 ấy mà ^^

Phượng Dương vương dẫn theo gần ngàn danh tinh binh vào trong thành, còn hai ngàn quân đóng ở bên ngoài. Việc làm cẩn thận này nhằm mục đích không cho kẻ nào thừa cơ có hành động uy hiếp.

Đại hoàng tử thay mặt đương kim Hoàng thượng ra nghênh đón, đồng thời mời hần nghỉ lại phủ mình.

Phượng Phi Ly hiển nhiên vẫn nhớ giao ước diễn vai luyện nhân kia, vừa gặp mặt lập tức vô cùng cao hứng đem Cung Lệ áp sát vào lồng ngực, bày tỏ niềm vui sướng sau một thời gian dài xa cách mới tương phùng.

Cung Lệ thực hiện đúng lời hứa hẹn, không lảng tránh, không dây dụa, nở nụ cười đón nhận cái ôm nồng nhiệt. Kỳ thực sâu trong tâm, y hiện tại có thể không chế thiên hạ nhưng khi trông thấy bóng dáng người ấy, cảm giác thả lỏng nhẹ nhõm liền xuất hiện.

Ở kinh đô, quyền lực Phượng Dương vương quả là thâm sâu khó lường. Mỗi ngày đều có cả đồng quan quyền quý chen chúc nhau bá kiến, cơ hồ muốn phá tan cửa phủ Đại hoàng tử. Kể từ khi đến đây, hần chỉ chủ động tới thăm một người, là đương triều quốc sư Văn Trạm.

Tại đại sảnh Văn phủ, Phượng Phi Ly giờ đã trưởng thành, một lần nữa gặp lại vị Quốc sư thâm trầm năm xưa.

Văn Trạm thoát nhìn không thay đổi gì lớn, chỉ thêm ít tóc bạc và vài nếp nhăn, ánh mắt thanh úc vẫn không mất đi.

Ở phía sau Quốc sư là một thiếu niên cao lớn nom phi thường tuấn mỹ, đôi mắt tinh anh đang ngó nghiêng xem xét.

Phượng Phi Ly chợt nhớ tới thiếu niên trước mặt là đứa bé trắng trẻo bụ bẫm năm đó bị Cung Lệ ngoạm một phát vào cổ, không nhận được bật ra tiếng cười, đến nửa ngày mới miễn cưỡng ngừng.

Văn nhị công công tử nhú mày, ấn tượng đầu tiên của hần đối với Phượng Dương vương: ngả ngón, một nam nhân thật sự ngả ngón.

Quả nhiên, ấn tượng đầu tiên không bao giờ thay đổi.

“Đây là khuyển tử Văn Liệt.” Văn quốc sư giới thiệu.

“Biết..... Ha ha..... Ta liền nhận ra.....” Phượng Phi Ly nín cười, nói.

Thiếu niên nghiêm mặt. Ai gặp hần lần đầu hoặc sợ hãi, nịnh hót hoặc tôn kính, tuyệt đối không giống kẻ kia, nhìn hần cười ngất nửa buổi.

“Hồi xưa khi người khóc, phần thật ở cảm lại rung rung, hảo đáng yêu a.” Phượng Dương vương chẳng hề để ý tới sắc mặt của Nhị thiếu gia, cứ khoa tay múa chân nói, cố tình chọn những lời người ta không muốn nghe.

Văn Liệt hừ một tiếng, đưa mặt chuyển hướng sang chỗ khác.

“Không tin? Có thể hỏi Đại hoàng tử điện hạ a, lúc ấy y còn ôm người.”

Lại hừ một tiếng.

Hần rất không thích Đại hoàng tử Chu Cung Lệ, cảm thấy người kia âm trầm tàn nhẫn, lòng dạ thâm sâu, không sánh được với bằng hữu Chu Sâm Lệ vui vẻ trong sáng của mình.

Phượng Dương vương dần dần thu hồi nụ cười, trong lòng có chút thất vọng. Sớm nghe đồn Văn Liệt thiên phú anh tài, khả năng lĩnh ngộ và phán đoán cực cao, lại là em vợ của Cung Lệ, tưởng rằng hần cùng những kẻ khác không giống, một phần hiểu rõ con người Đại hoàng tử cô độc.

Văn Trạm lẳng lạng một bên quan sát, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Xem ra chỉ có ngươi là bằng hữu của y.”

“Hắn giống loại người đó, vốn không có hảo bằng hữu.” Thiếu niên sắc giọng nói.

Phượng Dương vương cười lạnh lùng: “Loại người đó? Loại người gì?”

“Trần ngập dã tâm và quyền dục, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào.”

“Ngươi dám nói tỷ phụ mình như vậy.”

“Ta vốn không đồng ý phụ thân đem tỷ tỷ gả cho y! Văn gia chúng ta kỳ thực không cần phải leo cao” Văn nhị thiếu gia còn trẻ tuổi, phụ thân hắn cũng chỉ biết cười khở.

“Leo cao?” Phượng Phi Ly nhú mày, nhìn về phía Văn Trạm “Quốc sư, ngài sao lại đồng ý để y thú lệnh nữ?”

Văn Trạm nhẹ nhàng thở dài, quay lại phía sau thật lâu rồi nói: “Bởi y là một hài tử tốt. Ta đã thấy rất nhiều hoàng tử từ hai đời nay, vẫn là y tốt nhất nhưng theo nghĩa nào đó cũng có thể là tệ nhất.”

Văn Liệt giật mình nhìn phụ thân, ngay thời điểm ấy, hắn căn bản không thể lý giải phán ngữ vừa nghe. Cho dù vài năm về sau, khi hắn thừa nhận Chu Cung Lệ là một Hoàng đế anh minh, cũng không phát hiện ra y thực vô cùng tốt.

Phượng Phi Ly hài lòng trở lại phủ, trước kia hắn vẫn lo lắng vì Văn quốc sư vốn không thành tâm đứng bên Cung Lệ, lần này diện kiến xem như đã xác nhận được lập trường của Văn Trạm, hắn có thể yên tâm phần nào.

Từ lúc Tiết vương chết, Chu Cung Lệ không còn ý chí và mục tiêu chiến đấu, cảm xúc dần dần héo mòn, không thấy hứng thú với bất cứ chuyện gì, thường thường ngồi trong vườn, ngắm người ngắm liễu. Sự xuất hiện của Phượng Phi Ly khiến hắn cuối cùng nhớ tới món nợ mình còn chưa trả, miễn cưỡng lên tinh thần ứng phó.

Đêm, Cung lệ đang ngồi đọc sách, ánh trăng phản chiếu vào hồ, gió vi vu thổi nhẹ làm mặt nước gợn lên những con sóng bạc. Chợt cảm nhận từ đằng sau có người ôm chặt lấy y, thân thể vừa cứng đờ lập tức thả lỏng.

Diễn.

Phượng Phi Ly cẩn trọng né tránh đôi môi, vương nụ hôn lưu luyến vào chiếc gáy nhỏ xinh. Hắn là một cao thủ điều tình, kỹ xảo cùng hỏa hậu đều nắm chắc, khiến cho cơ thể tịch mịch của Cung Lệ khó có thể kháng cự khỏi khoái cảm.

Tuy rằng đang hưởng thụ nhưng Đại hoàng tử trong lòng vẫn vô cùng bi ai, bi ai bởi sự ra đi của người yêu.

Dù ngay cả Liễu Nhi của y chết, một khi gió đã cuốn đi liệu có thể lưu lại dấu vết gì trên thế gian này.

Rõ ràng được bao bọc bởi hơi ấm mà sao lồng ngực vẫn cảm thấy nhói đau.

Cừu đã báo, tương lai phải làm sao?

Liễu Nhi, Liễu Nhi giờ đang ở đâu? Ở hư không vô tri giác ư?

“Ngốc tử, chết trước mọi người là ngốc tử....” Y vô thức cắn cổ tay Phượng Phi Ly, nước mắt theo gò má chảy xuống. Trái tim này Liễu Nhi đang nắm giữ, giống như thân thể này. Liệu y có khả năng đứng vững bao lâu?

Dẫu rằng tin tưởng trong lòng mình ôn lương thiếu niên vĩnh viễn là duy nhất nhưng đối với Liễu nhi vẫn cứ là một phần bi ai. Vốn tất cả đều là của Liễu Nhi, tất cả mọi thứ y có, y thể hiện. Vì Liễu Nhi mà cử động, vì Liễu nhi mà cảm nhận hơi thở đất trời. Bây giờ người bị gió xóa sạch, tiên linh biến thành tể đàn băng lãnh.

Khí tựa tơ nhện, hệ trụ mệnh, hệ trụ ái, một khi chặt đứt là mất đi.

Cung Lệ mất Liễu Nhi, cũng tức là Liễu Nhi đã mất Cung Lệ?

Cho nên nếu tưởng rằng chết theo người yêu là cách mãi mãi bên nhau thì thật là đứn ngốc.

“Chỉ cần hần còn sống, ta sẽ luôn luôn thương hần. Giờ hần đã chết, tuy ta vẫn mãi thương hần nhưng vẫn ở hai thế giới tách biệt, không giống....” Cung Lệ nức nở, những lời này ngoài Phượng Phi Ly y chưa từng thổ lộ với ai khác, chỉ một mình độc thoại trong đêm vắng. Phượng Phi Ly là người hiểu y nhất, là người y coi trọng để trong tầm mắt.

“Nhưng với Liễu Nhi mà nói, cũng là một ý nghĩa yêu. Miễn là người nhớ tới hần, hần sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

“Không! Không phải thế! Liễu Nhi đã chết, làm sao hần có thể cảm nhận được, bất quá chỉ tự lừa dối mình thôi. Hần xinh đẹp như vậy, tốt như vậy, sống trên đời để nhận sự yêu thương của ta mà chết đi chỉ còn lại là hoài niệm sao? Vô luận bao nhiêu hoài niệm đi chăng nữa cũng không xứng, thực xin lỗi....” Cung Lệ co người lại, tưởng như đau đến mức không thể thở nổi: “Liễu Nhi của ta, ta thực xin lỗi người, thực xin lỗi.... Ta đứng đây, bất lực chứng kiến hần thống khổ mà vẫn nhìn ta mỉm cười..... Ta biết rõ mình không đủ mạnh mẽ hay ngu ngốc đi thương hần, ngu ngốc được hần yêu..... Cuối cùng bị ta hại chết.....”

Phượng Phi Ly kéo y siết chặt vào lòng, đứn nhỏ đáng thương, đáng thương.....

“Không việc gì, về sau người có thể yêu ta, mở lòng mà yêu ta. Ta rất mạnh, có khả năng bảo hộ hai ta, cho nên người.... đừng bao giờ.... sợ hãi nữa.....” Hần thì thầm, nhỏ tới mức đối phương không nghe thấy gì. Từ nhỏ y đã chịu sự công kích, chịu tổn thương. Hần thực hối hận mình không sớm dang rộng đôi cánh bao trùm lấy y để hiện giờ dù đã chạm được vào người nhưng không cách nào chạm được vào tâm.

Dần dần Chu Cung Lệ quen thuộc có người leo đèo bên cạnh. Trong cung bắt đầu dần thoải, Đại hoàng tử vì ngôi vị thái tử không tiếc hiến thân cầu cậ chủ nhân Nghiệp Châu.

Dĩ nhiên có hơi khó nghe nhưng Phượng Phi Ly cũng rất sung sướng, tuy nhiên ngoài mặt vẫn duy trì vẻ dửng dưng không màng đến thế tục như Cung Lệ.

Nên nổi trận lôi đình là kẻ khác.

Nhị hoàng tử Chu Sâm Lệ lần đầu nghe tin cơ hồ tức hộc máu, bởi không tìm thấy đại ca bèn tức tốc chạy tới cung mẫu hậu truy vấn.

“Phượng Phi Ly cùng Cung nhi từ nhỏ là bạn thanh mai trúc mã, tình cảm khá tốt, lần này vào kinh ở lại phủ Cung nhi cũng đúng thôi.” Hoàng hậu thản nhiên nói, “Mấy lời đồn đại linh tinh, nghe cho vui, thật giả người trong cuộc tự hiểu.”

“Cái gì kêu thật giả người trong cuộc tự hiểu?” Sâm Lệ phát hỏa “Nhờ thật thì sao?”

Hoàng hậu nhàn nhã gẩy huyền cầm. Nàng bỏ ngoài tai mọi sự gièm pha, chỉ cần có Phượng Dương tộc làm đồng minh, đứn con cả có quan hệ với hần hay không nàng cũng không quan tâm, quan trọng là..... Phượng Phi Ly không giống tên Liễu Nhi kia.

“Mẫu hậu! Người mau nói không phải vậy đi? Hoàng huynh..... hần thực sự..... vì hoàng vị...”

Hoàng hậu liếc hần một cái, thở nhẹ ra. Quả thực không ai hiểu con bằng mẹ, Sâm Lệ không giống nàng. Hơn hai mươi năm quan sát đứn con cả lại không rõ tâm ý của nó sao? Nàng sớm rõ đối với ngôi vị Hoàng đế, Cung Lệ vốn không tha thiết lắm. Cho nên từ đầu tới cuối, nàng dùng ngay sự an nguy của bản thân và Sâm Lệ hướng y tăng áp lực. Dù thân là mẫu thân, nàng cũng rất đau lòng nhưng vì địa vị trong cung, nhất quyết không thể để bọn phi tần hoành hành.

Thái độ của mẫu thân càng khiến Sâm Lệ thêm nghi ngờ, hần hần đi tìm tên đầu sỏ Phượng Phi Ly.

7. Chương 7

Thái độ của mẫu thân càng khiến Sâm Lệ thêm nghi ngờ. Hần hần đi tìm tên đầu sỏ Phượng Phi Ly.

Phượng Phi Ly, người này Sâm Lệ đã gặp qua vài lần. Cảm giá đầu tiên về hắn đó là vô cùng diễm lệ, nhất cử nhất động đều mang phong tình, sóng mắt đung đưa tựa nhiếp phách câu hồn. Nếu thật sự đại ca lãnh đạm xa cách cấu kết với tên này thì phân nửa là hắn bị câu dẫn. Bất luận như thế nào, phán đoán của Nhị hoàng tử này không thể sai được.

Chu Sâm Lệ tìm thấy người cần tìm đang nhàn nhã đi dạo ở hậu viên của phủ đại huynh.

Bắt gặp tiểu tử thở hổn hển chạy tới, Phượng Phi Ly khẽ cười: “Nhị đệ, có chuyện gì gấp vậy?”

Sâm Lệ phát nộ quát: “Ai là nhị đệ? Ta cảnh cáo người tránh xa đại ca của ta ra một chút!”

“Hả? Vương tử trong sáng thuần khiết khi nào lại quan tâm đến đại ca của mình thế? Người đuổi ta đi thì ai sẽ bảo hộ y?”

“Đại ca không cần kẻ khác bảo hộ! Y là đại hoàng tử, sẽ sớm thừa kế hoàng vị nên không cần người khác bảo hộ!”

Phượng Phi Ly lắc lắc ngón tay hướng về phía tiểu tử, tỏ vẻ không hài lòng: “Nói những lời này với huynh trưởng quả thật không xứng đáng là đệ đệ mà y vô cùng yêu thương?”

Chu Sâm Lệ nghe không hiểu đối phương định ám chỉ gì liền phẫn nộ phủ đầu: “Người đừng hòng làm vậy! Ta tuyệt đối không để đại ca bị người bốn cột.”

Khuôn mặt của Phượng Phi Ly bỗng bừng sáng như hoa mùa xuân. Hắn háo hức nói: “Bốn cột? Người khiến ta nhớ lại những ngày xưa rất chi khoái nhac nha.”

Sâm Lệ tức giận đến tím ngắt mặt mày. Bất chấp kẻ trước mặt có quyền thế ngập trời, hắn đột ngột ra quyền đánh tới.

Phượng Phi Ly dễ dàng né tránh, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười đáng ghét như cũ.

Vốn tự xưng võ công không thua kém ai, lại không ngờ dùng toàn lực mà ngay cả góc áo hắn cũng không thể chạm vào, trong lòng Sâm Lệ càng thêm nôn nóng, ra quyền dữ dội.

Vừa nghe tin, Chu Cung Lệ vội vàng chạy đến chỗ hai người. Y không lo lắng cho Phượng Phi Ly mà cho bảo đệ lỗ mãng của mình. Quát lên hai tiếng vẫn không ai thềm để ý, y đành trực tiếp xông vào giữa.

Sâm Lệ không ngờ đại ca nhảy vào can, chỉ kịp thu một phần công lực, đường quyền hướng thẳng thân thể yếu ớt. Rất may, Phượng Dương vương nhanh tay kéo Cung Lệ vào lòng, xoay người thay y chịu một quyền.

“Đại ca, người không sao chứ?” Sâm Lệ suốt ruột hỏi.

“Không việc gì.” Cung Lệ cau mày, “Người làm sao lại vô lễ với Phượng Dương điện hạ vậy? Mau trở về ngay!”

“Không!” Nhị hoàng tử bướng bỉnh nói, “Hôm nay ta nhất định phải hỏi rõ ràng! Đại ca, người có biết trong cung đồn đại những lời khó nghe thế nào không? Chỉ cần người nói người cùng tên kia không chút quan hệ, ta lập tức đem đầu kẻ làm loạn.....”

“Ta cùng hắn có quan hệ hay không đối với người quan trọng?” Y thản nhiên nói, “Đây là chuyện của riêng ta, không cần người bận tâm.”

Phượng Phi Ly giữ chặt y, thêm dầu vào lửa: “Thế nào? Nhìn đại ca có ái nhân liền ghen ư?”

Cung Lệ trừng mắt nhìn hắn một cái nhưng trong lòng hiểu người này đã muốn diễn trò thì không ai cản nổi, đành để mặc hắn quần quýt mình. Phượng Phi Ly khẽ nâng mặt lên, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ xung quanh vành tai y ngay trước mặt đệ đệ.

Nhị hoàng tử chứng kiến cảnh ấy, cảm thấy đầu óc quay cuồng, tức giận đến một từ cũng không thốt nổi. Hắn hùng hổ xông tới kéo đại ca về phía mình.

Phượng Phi Ly nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Cung Lệ né qua một bên, cười lạnh: “Nhiều năm nay mới gặp người quan tâm đến huynh trưởng, người không vui mừng sao?”

Nghe câu nói thản nhiên ấy, thâm tâm Cung Lệ chợt đau nhói, sắc mặt chuyển trắng vài phần. Y vươn tay ngăn cản tiểu đệ: “Sâm Nhi, chuyện của đại ca không bận người nhúng tay vào, ta biết rõ mình đang làm gì.”

“Người biết rõ?” Sâm Lệ phần nộ kêu lớn, “Vì để đoạt được hoàng vị mà ngay cả bị nam nhân đùa bỡn cũng không để ý! Không cần làm Hoàng đế, ta nhất định sẽ bảo hộ người và mẫu hậu, ba người chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc! Sao lại vô sỉ nguyện làm nam sủng?”

Nam sủng, hai từ này thật khiến người ta nhức nhối. Đúng vậy, trên đời này khi hai nam nhân bên cạnh nhau, nếu một người tầm thường ở cùng một người cường có chút thế lực thì nhất định bị quy ra nam sủng, lúc trước là Liễu Nhi và giờ là y.

Nhưng so với Liễu Nhi còn không bằng, ít ra Liễu Nhi nhận được tấm chân tình mà y....

Đôi phượng mâu khê híp lại, bộ dạng đáng yêu thoáng chốc trở nên lạnh băng, Phượng Phi Ly nắm chặt vai Cung Lệ, ôm chặt y vào lòng, nhìn Sâm Lệ cười ngạo nghễ: “Nhị hoàng tử, khắp thiên hạ không ai cao quý bằng huynh trưởng người cũng không ai có đủ tư cách chỉ trích y, đặc biệt là người. Y chính là người ta yêu thương nhất nên từ nay về sau ta hy vọng người tránh dùng hai từ ấy để miêu tả mối quan hệ của chúng ta, nếu không cho dù người là bảo đệ của y ta cũng sẽ không tha.”

Chu Cung Lệ bật cười cay đắng, vị Phượng Dương vương này quả nhập tâm, trình độ sắm vai ngày càng hoàn hảo.

Sâm Lệ bỗng ngăn người đứng bất động nhưng lập tức khôi phục vẻ bình thường, lớn tiếng nói: “Ta không nghe lời xằng bậy của người! Người dựa vào cái gì làm cho ta tin tưởng người thành tâm đối đại ca?”

“Người có tin hay không có liên quan tới ta?”

Tiểu tử lúng túng, loay hoay nửa ngày mới chỉ vào huynh trưởng: “Người xem bộ dạng đại ca ta, hẳn cũng không tin!”

Phượng Phi Ly cúi đầu xem kỹ biểu tình, đột ngột dí sát khuôn mặt mịn diễm kinh nhân vào Cung Lệ, ngọt ngào hỏi: “Tiểu Cung, người muốn ta làm sao thì mới chịu tin tưởng ta thực sự thích người?”

Cung Lệ có chút xấu hổ, vội né đầu qua một bên. Y thật không quen với tiết mục lạ lùng như vậy, chỉ còn cách nhăn mày, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng hồ nháo! Vui lắm sao?”

Đôi mày ngài nhẹ nhàng nhíu lại, vẻ mặt tuấn mỹ lộ rõ cực độ thất vọng, khóe môi luôn nhếch lên cười lạnh biến mất, sâu trong ánh mắt dâng lên từng đợt đau xót nồng đậm, thanh âm cũng chuyển thành run rẩy bất ổn: “Tiểu Cung, từ nhỏ đến giờ..... nhiều năm qua..... người vẫn không chịu tin ta, ta công nhận mình có trêu đùa hơi quá nhưng không phải khi người gặp chuyện, ta vẫn hết lòng lo lắng?”

Cung Lệ vội vàng lui người về phía sau tránh né khuôn mặt âm ập nước. Một thời gian không gặp, trình độ kẻ này càng biến hóa khó lường, nếu không phải nhờ kinh nghiệm lâu năm chắc y liền bị lừa ngọt. Đệ đệ bên cạnh chưa bao giờ thấy tình huống trước mắt, sớm đã mất trợn miệng há hốc.

“Tiểu Cung,” Phượng Phi Ly ai oán kêu than, “Người rốt cuộc có tin tưởng ta?”

“Tin” Cung Lệ trấn an nói, “Đương nhiên tin tưởng.”

Phượng Dương vương xoay người đứng thẳng, hướng Sâm Lệ hất cằm: “Tiểu quý, thấy chưa? Chúng ta ân ái ái như vậy, người đừng đến quấy rối.”

Trải qua phong ba bão táp đấu tranh, Nhị hoàng tử khi đến hừng hỏ, giờ khí thế mát sạch, muốn tức giận cũng không tức giận nổi. Nhìn đại ca đáng vẻ gầy yếu, sắc mặt ủ dột làm hẳn cũng không nổi bực thêm, bèn đem ánh mắt hung tợn liếc một cái, đe dọa bằng cái giọng run run: “Nếu ta biết người làm tổn thương đại ca ta, ta quyết khiến cho người sống không bằng chết!” Dứt lời liền quay người thở phà rời đi.

“Ai...” Chủ nhân Nghiệp Châu thở dài, khê hôn con người nhỏ bé nhợt nhạt trong lòng, cười nói: “Đệ đệ người thực không thông minh, lại ít tài hoa, chắc không viết nổi một kịch bản hay.”

Bắt đầu từ đó, người đứng đầu Phượng Dương tộc tất bật chạy qua chạy lại hai bên. Một mặt không chút khách khí bành trướng sức mạnh của Nghiệp Châu (ấy là để ảnh hưởng hạnh phúc mà thôi ~~~ giỡn chơi),

mặt khác vẫn thường xuyên dẫn binh đến kinh thành làm khách, cùng đại hoàng tử thân thân thiết thiết ở khắp mọi nơi. Mọi người nhìn nhiều thành ra quen mắt, đồng loạt công nhận họ đích thị là một đôi.

Hoàng đế coi như đã thắng bạc, miễn cưỡng tin tưởng Phượng Dương vương sẽ không làm phản. Tuy đã bớt lo lắng phần nào nhưng thân thể vẫn không hề khá lên.

Văn Liệt trưởng thành trông thấy, tâm tính cũng ổn định hơn rất nhiều. Hắn đã theo phụ thân tiếp nhận công việc, cùng Cung Lệ kết giao trong triều chính. Trừ bỏ hấn đối với Phượng Dương vương còn thù hằn khiến người ngoài đau đầu ra thì đã dần công nhận người này có khả năng xử lý sự vụ rất linh hoạt, hơn nữa nhanh liền phát hiện thực chất hấn không quá âm hiểm thâm trầm như vẻ bề ngoài.

Khi rảnh rỗi, Chu Cung Lệ thường ngồi ở góc vườn lặng lẽ ngắm liễu. Những người biết chuyện năm xưa hoặc đi hoặc vẫn ở nhưng lệnh cấm được ban, kẻ nào dám ho he một chữ, bởi vậy chẳng mấy ai rõ vì sao Đại hoàng tử yêu liễu đến thế.

Liễu nhi luôn luôn ẩn sâu trong tâm khảm Cung Lệ. Chỉ duy nhất có Phượng Dương vương mới được y mang ra chia sẻ quãng thời gian hạnh phúc ấy. Hai người thường thường ngồi tựa vào gốc liễu trong rừng, để mặc những cành liễu mềm mại theo gió khẽ lướt qua mặt, để mặc bông liễu như tuyết chơi đùa trên mái tóc. Y kể tất cả mọi chuyện, kể cả bé nhất của Liễu Nhi cho Phượng Phi Ly nghe. Dù kể đi kể lại bao lần vẫn sẽ có khi cười vui, có khi rơi lệ.

Lúc ấy, Phượng Phi Ly ngoại trừ dùng cử chỉ ôn nhu, lại dùng ánh mắt thâm ý dừng ở y, vuốt ve khuôn mặt y, nhẹ nhàng hôn lên môi y.

Những hành động này thường gây cho Cung Lệ một loại ảo giác, rằng hấn thực sự yêu mình. Khi đó, y phi thường, phi thường hết hoảng sợ hãi, sợ tới mức không dám gặp lại người kia.

Nhưng lâu không gặp mặt lại cảm thấy nhớ hấn. Ở cung đình lạnh lẽo, y vô cùng tịch mịch, không ai có thể cùng y nói chuyện chân thành, lắng nghe nỗi sợ hãi và thống khổ.

Tuy rằng biết người kia nhập tâm diễn trò, bất quá Chu Cung Lệ vẫn cảm thấy thoải mái an tâm hơn.

Đúng, chỉ cần diễn trò là tốt rồi. Y sợ nảy sinh yêu thương, cũng sợ người khác yêu thương y. Nợ tình cũ chưa trả, tình mới đã xuất hiện.

Mùa hè năm ấy, bọn gia nhân của phủ Văn gia tất bật dọn dẹp một khu nhà nho nhỏ ở hậu viện, trước sân hoa bạch tường vì nở đầy. Nghe nói để cho cháu trai của Văn phu nhân mới mười bảy tuổi, Tiêu Hải Chân, nhân dịp đến kinh thành ở lại.

Thiếu niên tên Tiêu Hải Chân thực sự khai lãng mỹ lệ.

Văn Liệt vừa tiếp nhận sự vụ từ phụ thân, mỗi ngày đều bận rộn chạy đông chạy tây, Hải Chân lại vô cùng sợ nóng [chủ yếu là ngại bà cô quái đản a....] nên cùng hai sư huynh bàn nhau tới Thanh Phong sơn trang ở ngoại thành tránh nóng.

Lần đầu tiên Tiêu Hải Chân gặp Chu Sâm Lệ là ở bên hồ cạnh Thanh Phong sơn trang. Lúc ấy mặt nước phản chiếu sắc nắng vàng lấp lánh quyện với sắc xanh rừng thông như tô điểm thêm cho khung cảnh thần tiên.

Tình yêu đầu tiên của tuổi trẻ bao giờ cũng ngọt ngào mà không kém phần mãnh liệt.

Nhìn đệ đệ như vậy, Cung Lệ có cảm giác sống mũi cay cay bởi y lại nhớ về mối tình đầu của mình. Chính bởi vậy y hi vọng, hi vọng tiểu đệ có được hạnh phúc, và cả nữ hài kia nữa.

Y không có ý định tìm hiểu kẻ khiến tiểu đệ rơi vào vòng tình nhưng Hoàng hậu thì khác.

Một ngày sẩm tối nàng triệu đứa con cả vào cung, nói Sâm Lệ đang có quan hệ với một nam hài ngoài cung, nghe bọn người theo dõi bẩm báo hình như tên Nại Nại.

“Vậy thì sao? Sâm Nhi thích là được rồi!” Cung Lệ thần nhiên.

“Phụ hoàng ngươi sẽ không cho phép.”

“Phụ hoàng sẽ không biết. Bọn chúng đều là trẻ con, chỉ cần cẩn trọng một chút, nhẫn nại một chút, phụ hoàng vĩnh viễn không biết được.”

“Muộn rồi! Hẳn đã biết. Vì cuộc chiến ở đây nên đến giờ các hoàng tử chỉ còn lại người và Sâm Nhi. Ta và phụ hoàng người đều rõ muốn có người nối dõi thì không thể trông cậy được vào người, nên ít nhất Sâm Nhi phải có một đứa con. Hẳn chơi vậy là đủ rồi, cũng cần phải thực hiện chút nghĩa vụ đối với hoàng gia.” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

“Chúng ta còn đường huynh đệ, cũng là huyết mạch hoàng tộc kia mà.”

Hoàng hậu ngẩng mặt lên trời cười lớn: “Năm đó phụ hoàng người vì đoạt hoàng vị, có thể nói là cứu tử nhất sinh, vậy mà bây giờ người lại nói đem chí tôn bảo tọa tặng lại cho tử tôn của huynh đệ hẳn, vậy tranh đi tranh lại có ý nghĩa gì?”

“Vốn là chẳng có ý nghĩa gì” Cung Lệ cười lạnh.

Vừa rời cung Chiêu Hòa, Cung Lệ liền gặp ngay đệ đệ vẻ mặt tươi vui hơn hở, toàn thân dính đầy bột mì.

“Đang làm gì đấy?”

“Ta học làm điểm tâm, long nhãn tô.” Sâm Lệ cao hứng ôm chặt đại ca, bột mì trắng xóa bám lấy y, hẳn thấy vậy cười khoái chí.

“Đang yên đang lành lại đi học làm điểm tâm? Sao tự dưng có nghĩ ý quái lạ thế?” Cung Lệ phui quần áo, nhéo mặt đệ đệ một cái.

“Là ái nhân hứa hẹn với ta!” Sâm Lệ đắc ý nói, “Hẳn bảo chỉ cần đích thân ta làm món long nhãn tô cho hẳn ăn liền tha thứ cho một lần lỗi của ta!”

Trong lòng Cung Lệ chợt trầm xuống. Đệ đệ quả đơn giản, có lẽ hẳn còn không biết có những sai lầm hẳn không thể phạm dù chỉ là một lần.

Nếu phạm vào, không ai có thể tha thứ.

Hoàng đế không ngờ sự việc năm xưa lại lần nữa tái diễn, đứa con thứ hai cũng yêu thương một nam tử. Lão nổi cơn lôi đình đập mạnh vào bàn, cho hẳn một cái bạt tai rồi sai người tống vào ngục.

Nhị hoàng tử ngang bướng lấy tuyệt thực chống đối, ai khuyên cũng không nghe. Đến ngày thứ tư, lần đầu tiên sau vụ việc Liễu Nhi, Chu Cung Lệ quỳ xuống hướng phụ hoàng xin tha tội cho đệ đệ. Hoàng đế nhất quyết không đồng ý, nói với y, để nó chết đói hoặc để nó yêu nam nhân, kết quả đều như nhau.

“Cầu người tha Sâm Nhi, ta sẽ nghĩ cách đem tách bọn chúng ra.” Vì sinh mệnh của đệ đệ, y đành nói vậy.

Được thả ra, Nhị hoàng tử vô tư nghĩ phụ hoàng cuối cùng cũng mềm lòng, hồn nhiên hướng về ái thê thể non hẹn biển mà không biết giờ trước mắt mình có bao nhiêu trở ngại.

Cung Lệ cố gắng kéo dài thời gian thực hiện lời hứa cưỡng bức nhưng cơ hồ đã hết đường lui.

“Nếu người không động thủ, trẫm sẽ tự mình xử lý.” Hoàng đế lạnh lùng yêu cầu, “Cho dù trẫm chỉ còn sống trên đời này vài ngày, ít nhất cũng phải đem chuyện của bọn chúng giải quyết xong.”

Chu Cung Lệ cắn răng, y biết lão không hề nói chơi, dùng thân phận thất hoàng tử mà có thể tọa trên hoàng vị, cai trị thiên hạ nhiều năm ổn định như vậy nhất định là có thực lực lớn. So với sức mạnh hiện giờ của Sâm Lệ, chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá.

“Huống chi, Sâm Nhi nhất thời hứng khởi, người nghĩ có phải không?” Hoàng đế lạnh lùng thêm vào một câu.

Cung Lệ bất giác giật mình. Y hiểu được vì sao hoàng đế nói vậy, cũng hiểu được những lời này về mặt nào đó không hẳn không đúng. Con đường tình cảm vốn gặp ghềnh chật hẹp, không thể dựa vào say mê nhất thời, nếu đơn giản là nguyện sống chết bên nhau, liệu rằng hạnh phúc có được bao nhiêu?

Y trộm nhìn thiếu niên đang bị trói bên dưới kia. Một cặp mắt trong sáng, mỉm cười thâm tình, một khuôn mặt thiên thần thanh khiết mỹ lệ, tựa như Liễu Nhi năm ấy, toàn tâm toàn ý.

Nếu không có đủ dũng khí và quyết tâm, Sâm Lệ làm sao có thể bảo toàn tình yêu tinh khiết không chút tạp niệm?

Lão hoàng lấy lý do bệnh tình ngày một nặng, quyết định cho triệu đích thân nhị vị hoàng tử vào cung. Chính thức tuyên cáo lập đứa con trưởng làm thái tử, cũng không hề đề cập đến chuyện xử phạt Nại Nại, dù chỉ là một chữ.

Sâm Lệ đơn thuần nghĩ cuối cùng đã trời quang mưa tạnh, sung sướng vạn phần mà không có chú ý tới ánh mắt lạnh băng uy hiếp của phụ hoàng hướng hoàng huynh.

Cung Lệ bất đắc dĩ gọi đệ đệ vào phủ nói chuyện, y biết rõ đệ đệ chuẩn bị phải trả giá cho sự quyết tâm của mình.

Trầm mặc một lúc, Đại hoàng tử mới nhẹ nhàng mở lời: “Hãy rời xa nam hài kia đi.”

Sâm Lệ kinh ngạc, nhảy dựng lên hét lớn: “Vì cái gì? Đại ca, người vốn đâu có quan tâm đến chuyện này?”

“Người thân là hoàng tử, có nhiều chuyện không thể theo như ý mình. Nếu hiện tại vẫn không chịu buông tay, có lẽ tương lai ái nhân của người sẽ gặp không ít phiền toái, tổn thương và thậm chí là mất mạng.” Từ trước đến giờ Cung Lệ luôn cố gắng để đệ đệ tránh xa vòng thị phi tranh đấu nhưng đến hôm nay, y đành phải tự tay tháo lớp băng bịt mắt mà y đã quấn cho đệ đệ suốt bấy lâu.

Nhị hoàng tử kinh ngạc nhìn chằm chằm huynh trưởng. Âm chỉ gì? Âm chỉ nếu hắn không phân biệt được tốt xấu sẽ ảnh hưởng tới sinh mệnh của Tiểu Nại. Thấy khuôn mặt của đại ca lãnh đạm vô tình không chút biểu hiện lo lắng, hắn nhớ đến hai dị mẫu ca ca, nhớ tới Tiết vương chết thảm nơi hoang vu, nhớ đến chính mình đã từng hỏi Văn Liệt trong đêm say: “Trên đời này còn có thứ gì y không dám giết?”

Mầm mống không tin tưởng tồn tại từ lâu giờ đã nảy mầm, Sâm Lệ chắc chắn bàn tay ma quỷ của huynh trưởng sẽ chạm tới ái nhân. Hắn không chút nghĩ ngợi lập tức chạy vội đến bên Tiểu Nại, bảo hộ Tiểu Nại khỏi thương tổn.

Cung Lệ giữ chặt lấy hắn, quan sát ánh mắt đệ đệ nói: “Người còn trẻ, không phải vội. Chỉ cần.....”

Nửa lời sau vừa kịp nuốt trở vào. Tuy rằng sinh ra và trưởng thành trong hoàng thất nhưng thân là nhi tử, có những điều y không thể nào nói rõ: “Chỉ cần phụ hoàng bằng hà thì sẽ giải quyết được mọi chuyện” như vậy quả bất hiệu.

Sâm Lệ hất mạnh tay ca ca, lớn tiếng: “Không bỏ, mặc kệ người nói sao ta đều không bỏ hắn!”

Chu Cung Lệ chăm chú nhìn vẻ mặt đầy nhiệt huyết của thiếu niên. Y nên tin tưởng? Tin tưởng đệ đệ đơn thuần tinh khiết vui vẻ có thể suốt đời chịu trách nhiệm với một nam nhân khác? Tin tưởng hắn có đủ chân tình và dũng khí bảo hộ tình yêu mong manh ấy.

Hít một hơi thật sâu, y rốt cục nói: “Còn cách khác, không cần rời hắn nhưng người phải thú vương phi, lưu lại con nối dõi. Nếu đáp ứng điều kiện này, sẽ không kẻ nào dám can thiệp vào cuộc sống của các người nữa.”

Hai người lẳng lặng đứng đối diện nhau, dò xét đối phương. Bọn họ vốn là huynh đệ gắn bó thân thiết bên nhau nhiều năm giờ lại cực độ nghi ngờ, đánh giá lẫn nhau, không biết có nên tín nhiệm hay không.

Sắc mặt của đại hoàng tử tựa như mặt nước trầm tĩnh khiến Sâm Lệ có áp lực rất lớn. Hắn rõ mình không phải là đối thủ của người này, càng tuyệt không muốn đối đầu. Nếu đại huynh thật sự xuống tay với Nại Nại, liệu chính mình có đủ khả năng bảo vệ? Nghĩ tới ái nhân hồn nhiên xinh đẹp trong lòng hắn lại quặn đau. Nại Nại dù gặp chút ít nguy hiểm, hắn cũng sẽ suốt đời hối hận day dứt. Một vương phi, một đứa con nối dõi. Miễn là đáp ứng đại ca liền có thể ở bên nhau, vĩnh viễn cùng Nại Nại rời xa nơi này, sống một cuộc sống vui vẻ.

Sâm Lệ nhú mày khó khăn, môi dưới đã bị cắn bật máu.

Cảm giác thương xót trong Cung Lệ ngược lại đã giảm dần bởi y nhìn ra đệ đệ đang do dự. Vốn là vì ái nhân căn bản không nên có nửa điểm lưỡng lự, nhưng giờ hắn lại lưỡng lự.

Đại hoàng tử dùng ánh mắt lạnh lẽo đang dõi theo nhất cử nhất động của hắn. Vốn chỉ cần hắn cương quyết cự tuyệt, y nhất định dùng toàn bộ khả năng của mình trợ giúp song lúc này y không hề tin tưởng đệ đệ yêu thiếu niên kia đủ mãnh liệt để có hạnh phúc lâu dài.

“Người..... cho ta thời gian suy nghĩ.....” Nhị hoàng tử yếu ớt nói.

Chu Cung Lệ thất vọng nhắm mắt, kết thúc rồi.

Ngày hôm sau, Sâm Lệ đồng ý điều kiện ca ca đưa ra, yêu cầu về sau không được đụng đến, dù chỉ là một cái lông tơ của Nại Nại.

Đôi mắt của đại hoàng tử tựa dạ bàn thâm thúy, không thấy một tia cảm xúc nhưng sâu trong nội tâm, y thương xót thiếu niên kia, vô oán vô hối, tình nguyện hết mình cho tình yêu.

Y từng yêu, từng được nhận yêu. Mỗi khi từ phòng Văn Lệ Anh trở về y đều phải đối mặt với ánh mắt của Liễu Nhi, đủ khiến y đau khổ, day dứt.

Tiểu đệ tội nghiệp, không biết do chính mình mà Nại Nại chuẩn bị đón nhận tổn thương nặng nề nhất.

Sáng sớm hôm sau, y sai người trông chừng Sâm Lệ, một mình tìm đến Phong Thanh sơn trang. Thiếu niên tên Nại Nại bình tĩnh tiếp đãi con người sắp sửa thống trị thiên hạ. Đánh giá ánh mắt trong veo không chút sóng của kẻ đối diện, Chu Cung Lệ hướng hắn ra điều kiện: để đệ đệ thú vương phi, sinh hạ con nối dõi liền có thể giữ lại mối quan hệ của hai người.

Nại Nại ngạo nghễ nở nụ cười, vẻ mặt thiên thần cao khiết quang hoa khiến không ai dám khinh thị. Trong nháy mắt, Cung Lệ cảm giác hắn cùng Liễu Nhi giống nhau.

“Ta không đồng ý, hắn cũng sẽ không đồng ý.”

“Người biết nếu mình chống lại sẽ nguy hiểm như thế nào?” Cung Lệ hỏi, lại không rõ tội cùng là hỏi ai.

“Người không giết ta, ta biết.” Thiếu niên ôn nhu cười.

Ngực y như bị đá chèn vào. Vì cái gì mà luôn việc người thì rõ việc ta thì không? Nại Nại lập tức nhìn ra y sẽ không nhẫn tâm hạ thủ, nhưng với đệ đệ gần gũi vậy lại không tỏ. Hiểu được hoàng tộc không bao giờ chấp nhận tạp nhân nhưng với người sinh tử bên cạnh lại không thấu.

Đại hoàng tử không thể mở lời thêm nữa, xoay người rời khỏi.

Ngoài cửa, y gặp ngay Văn Liệt. Bởi lòng đang rối bời nên y chỉ kịp liếc hắn một cái, một câu không nói, càng không hề suy nghĩ tại sao Văn Liệt xuất hiện nơi này.

Chu Cung Lệ vội vã chạy tới phủ Nhị hoàng tử. Y muốn mau chóng tìm ra Sâm Lệ, nói với hắn hãy quên điều kiện nực cười kia đi. Thiếu niên thuần khiết mỹ lệ tựa thủy tinh ấy không xứng đáng bị tổn thương như vậy.

Không thấy hắn đâu cả.

Mãi sẩm tối, đệ đệ người nồng nặc hơi rượu mới được gia nhân vác về.

“Nại Nại..... Nại Nại..... Thực xin lỗi..... Cầu người tha thứ cho ta.....” Sâm Lệ ngã xuống giường, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, lảo lộn qua lại, lè nhè nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn thống khổ đến thế, Cung Lệ lặng lẽ quay đầu bước. Hồi phủ, y liền tiến vào rừng liễu, ngón tay lướt nhẹ qua thân cây khô ráp.

“Liễu Nhi..... Liễu Nhi.....”

Tình yêu là thứ gì? Tình yêu chân chính là thứ gì?

Vốn tưởng rằng Sâm Lệ cũng phải có chút ý tứ sâu xa, ít nhất cũng phải ngập ngừng độ hai, ba ngày, suy nghĩ kỹ rồi mới nên lựa lời hướng ái nhân mở miệng. Không ngờ trong vòng một ngày ngắn ngủi, hắn lập tức đồng ý, cho Nại Nại đã kích mạnh.

Tình yêu của Sâm Lệ, có thể đủ thâm thiết nhưng không đủ trân trọng.

Bởi vậy người đời mới có câu, tình yêu nếu không trải qua tôi luyện sẽ đánh mất mỹ vị, sẽ không biết hơi ấm và trân trọng nó.

Cuối cùng, người bị thương tích đầy mình là thiếu niên tựa thủy tinh kia.

8. Chương 8

Tin tức Hoàng đế bắt ngờ băng hà đến khiến Cung Lệ giật mình đôi chút. Lão hoàng vốn cả đời ở cung đình đấu đá, thể trạng không có tốt lắm. Mười năm trước cũng trải qua cơn thập tử nhất sinh mà vẫn sống yên lành, lần này gặp bạo bệnh mọi người đều chắc mẩm rồi sẽ đầu vào đấy, phải thọ đến trăm tuổi, lão lại đột nhiên rời khỏi nhân thế đi gặp Diêm vương, để lại một mảng rối ren.

Táng nghi, nhập lăng, đăng cơ, thủ hiếu, đại xá thiên hạ, ước chừng nhanh cũng mất tròn hai mươi bảy ngày đại tang.

Hoàng hậu được phong thành Thánh Mẫu Hoàng Thái Hậu. Rốt cuộc nàng cũng an tâm ngự trên vị trí mong ước bấy lâu. Văn Lệ Anh được sắc phong làm Hoàng Quý Phi, phẩm cấp cao nhất tại hậu cung, chỉ cần sinh hạ hoàng tử, chắc chắn sẽ ngự trên bảo vị Hoàng Hậu. Văn Trạm được tôn là Thái Sư, đứng đầu bách quan. Lục bộ quan viên cũng được điều chỉnh cho hợp lý. Quả nhiên nhất triều thiên tử nhất triều thần, hoàng đế mới lên nắm quyền, sửa lại niên hiệu, có người hoan hỉ có người sầu.

Mọi việc ổn thỏa, Cung Lệ trong lòng không những không trút được gánh nặng mà ngược lại, có chút chán chường.

Tưởng rằng trong thời gian này, Phượng Phi Ly nhất định sẽ đến song đới mãi, tới khi kinh thành khôi phục sự yên bình như trước, Nghiệp Châu chỉ mang tới một nghiến vắn.

Ngày mai đăng cơ, cảm giác lo lắng không hiểu từ đâu xuất hiện, đối chuyện của đệ đệ cũng không còn lòng dạ nào quản.

Ra khỏi rừng liễu xanh ở phủ đại hoàng tử, Cung Lệ chợt cảm thấy hụt hẫng, tựa như mọi việc đều đã trôi qua, đoạn thê lương khép lại. Người người trong hoàng cung ra sức trồng liễu lấy lòng tân hoàng nhưng lúc này Cung Lệ đang nhớ về nơi ấy, nhớ về tòa tiêu lâu hướng xa xa đến những khóm hoa phù dung trên đồi, nhớ về con người luôn ngồi cạnh y bên cửa sổ, nói chuyện vắn vơ.

Năm đó, khi rời Nghiệp Châu, bàn tay nắm chặt hai đầu tiên nhọn, trong lòng hận ý tựa thủy triều, hiện giờ thời gian trôi qua như nước chảy, tung tích kẻ thù sớm không thấy, sự căm hận cũng trở nên phai nhạt. Duy chỉ mỗi lần hình ảnh Liễu nhi hiện lên, tâm lại một cơn đau nhức, không hề thuyên giảm.

Có lúc nửa đêm kinh mộng giật mình tỉnh dậy, ký ức đêm hôm ấy lại ủa về, tưởng rằng vén vĩ trưởng lập tức có thể bắt gặp thân ảnh nho nhỏ quỳ gối trước giường nhưng khi ngẩng mặt lên lại tràn ngập ánh nến lay động của bọn thái giám cung nữ, vẻ mặt tươi cười ân cần hầu hạ. Dù được một đám người vây quanh, y vẫn thấy thanh tịch cô độc, khó chịu vô cùng.

Vì cái gì mà Phượng Phi Ly kia, chỉ cần một cái ôm chặt, một cái hôn môi nhẹ nhàng liền khiến tâm y dịu xuống, trấn an nỗi đau đớn? Rõ ràng là kẻ từ nhỏ đến lớn không thể tin tưởng, hỉ nộ vô thường, trở mặt nhanh như trở bàn tay song tự bao giờ, mình đối với hắn không phải đeo chiếc mặt nạ phòng ngự lạnh băng? Nhưng giờ hắn không ở cạnh nữa.

Lão hoàng băng hà, tân hoàng đăng cơ, xem xét kiểu gì vẫn là đại sự kinh thiên động địa ấy mà phía Nghiệp Châu không hề chút động tĩnh.

“Ta muốn ngươi.....theo ta diễn trò...”

“Diễn cái gì?”

“Luyện nhân. Phải thực tương thân tương ái nga.”

“Diễn tới khi nào?”

“Đến khi ta chán mới thôi.”

Kể kia nhất định là chán ngấy tiết mục này rồi.

Cũng tốt. Một Hoàng đế, một Phượng Dương vương, còn muốn diễn như vậy đối ai cũng thật mất mặt. Mình không có ý muốn, hẳn đã chủ động chấm dứt, thật sự là tốt.

Dù rằng đêm dài thanh tịch. Dù rằng gói đơn u lạnh.

Nhẫn nại, nhẫn nại đi. Trời đã cho người vinh hoa phú quý sẽ không cho người hạnh phúc, nếu muốn cả hai hoặc muốn trao đổi, tất yếu phải nhận trừng phạt nghiêm khắc. Tưởng đem thân phận đại hoàng tử tôn vinh đổi lấy hạnh phúc cùng Liễu Nhi là đủ, trời liền trả lời, đầu tiên nhón lạnh lẽo cắm thẳng vào tâm, găm sâu tận xương tủy, cả đời chẳng thể nhổ nổi. Y đã phải chịu một lần nghiêm phạt nên quyết không muốn có lần thứ hai.

Hai ngày đại tang kết thúc, Chu Sâm Lệ tiến cung cầu kiến hoàng huynh, nguyện đời này kiếp này chỉ yêu mình Nại Nại, tuyệt đối không thú thê.

Chính là cự tuyệt tới quá muộn, Cung Lệ đã không còn tin lời thề non hẹn biển nọ nữa. Y đơn giản đưa ra thử thách, điều đệ đệ đến Bắc cương. Không được một câu từ biệt, không được biết tin tức của nhau, nếu trải hai năm mà hai người vẫn còn gần bó thì y liền chấp nhận chuyện tình này.

Chu Cung Lệ muốn đệ đệ làm nguội cái đầu, bình tĩnh suy xét mình phải trải qua những khó khăn gian khổ mới có được tình cảm bền vững, đồng thời nghĩ cho thiếu niên thuần chân mỹ lệ kia một cơ hội buông tay.

Sâm Lệ đi khỏi, thái hậu mới xuất hiện, hỏi: “Nếu hai năm sau hắn trở về yêu cầu thú nam hài ấy, người định đáp ứng?”

“Sao lại không?”

Thái hậu cũng không mở miệng, nàng đã sử dụng sự an nguy chính mình cùng đứa con thứ làm áp lực khiến Cung Lệ phải hạ quyết tâm, giờ y đã ngự trên chí tôn chi vị, vũ khí liền thất hiệu. Bất quá không sao, nàng có phương pháp mới. Rồi chính điện, hoàng thái hậu khởi giá đến cung hoàng quý phi mới được sắc phong.

Văn Lệ Anh đang đứng ở cửa cung nghênh hậu. Nàng đã là phi tử có địa vị cao nhất trong hậu cung, cai quản lục cung sự vụ thêm tân để luôn luôn ôn hòa với nàng. Vốn tính cách ích kỷ, nàng muốn thứ gì lập tức nghĩ ra trăm phương ngàn kế độc chiếm, thỏa mãn mới thôi nhưng một khi động tâm sinh tình, trước mặt người nọ vẻ mặt hết thấy phù hoa, lời nói nhu tình mật ngữ vô cùng.

Nàng có gặp qua vài lần Liễu Nhi, một kẻ biết cách chăm sóc người khác. Ngay cả khi Liễu Nhi đã chết, chỉ cần y dùng ánh mắt thâm tình lúc nhìn thiếu niên với nàng dù một lần là đủ nhưng ánh mắt dịu dàng ấy không còn nữa, giờ trong đó chỉ là khoảng không trống rỗng. Mặc kệ nàng khóc lóc, làm náo động vẫn không có nửa điểm trong lòng y.

Thái hậu kêu Văn phi cho đám hạ nhân lui rồi nói: “Người biết gần đây hoàng thượng có phiền muộn?”

“Thần thiếp nhận ra chút ít.”

Âm cười lãnh vang nhẹ khắp phòng. Thái hậu nguyên là thị thiếp của thất hoàng tử, cố gắng leo lên ngôi hoàng phi rồi đến hoàng hậu, và giờ là quý vi thiên hạ chi mẫu, thủ đoạn và rắp tâm dĩ nhiên Văn Lệ Anh không thể sánh bằng. Thậm chí có thể nói, giả dụ đứa con cả bị nàng đối nghịch lập trường, hơn phân nửa cũng không phải đối thủ của nàng.

“Hoàng thượng đang bận tâm chuyện của Sâm Nhi.”

Văn Lệ Anh có chút kinh ngạc song nàng sớm biết rõ Cung Lệ hết mực thương yêu đệ đệ, nếu vì thế mà ưu tư thì cũng hợp tình hợp lý.

“Sâm Nhi muốn thú một nam nhân nhưng hoàng thượng không đồng ý, bởi vậy khiến hai huynh đệ nháo trở mình.”

“A? Hoàng thượng vì cái gì không đồng ý? Y không phải luôn....”

Thái hậu thở dài: “Chuyện năm đó cả ngươi và ta đều thấu. Từ sau cái chết của Liễu Nhi kia, hoàng nhi giống như chết theo nữa. Ngờ đâu Sâm Nhi cũng đi theo con đường ấy, yêu một nam hài, hoàng thượng tất yếu lo lắng liên phái người điều tra. Kết quả... Nghe nói hần tính tình phóng dăng, tham vinh hoa phú quý. Tóm lại, không là thứ gì tốt đẹp. Hoàng thượng sợ đệ đệ bị lợi dụng cư nhiên phản đối nhưng Sâm Nhi lại mù quáng tin tưởng, thành ra....”

Văn Lệ Anh khe khẽ hít một hơi, nhú mày dăm chiêu.

“Hôm nay tới tìm ngươi thực ra muốn nhờ ngươi khuyên nhủ hoàng thượng bớt phiền muộn. Có những chuyện không như ý âu là bình thường.”

Lệ Anh cúi đầu, nhẹ giọng: “Chỉ sợ hoàng thượng căn bản không có nghe thần thiếp.”

Hoàng thái hậu lại thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hai hai tử này chắc không bao giờ làm ta yên tâm. Vốn tưởng Cung Nhi đáng cơ hết thấy thái bình, mọi người ngày ngày đều thư thái, ai ngờ..... Ai..... Tất cả cũng chỉ tại tên hồ ly tinh câu dẫn Sâm Nhi, nếu diệt trừ được hần, Cung Nhi nhất định sẽ không phiền não đến thế.” Nói xong nàng đứng lên, phất tay ý Văn phi miễn phải hành lễ, quay về tẩm cung.

Cả hai đều là những nữ nhân thông minh, nói vậy cũng đủ hiểu.

Văn Lệ Anh tuy làm chủ hậu cung chưa lâu nhưng đã sớm hình thành thế lực của riêng mình. Nàng nhanh chóng biết tin hoàng đế phái Nhị hoàng đệ đi Bắc cương, lời thái hậu quả không sai, Cung Lệ nhất tâm chia rẽ Sâm Lệ cùng thiếu niên kia, đáng tiếc việc làm không đủ mạnh, không đủ tuyệt. Để giải quyết chuyện này dứt điểm, kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần thiếu niên kia chết là xong.

Nếu y không đành lòng xuống tay, không sao, nàng sẽ giúp y hoàn thành.

Cơ hội đến, Nhị hoàng tử trước khi đi có dồn hết tâm tư làm một hộp long nhãn tô, phái người tới Thanh Phong sơn trang coi đó là lời hứa chia tay, mong luyện nhân tha thứ.

“Nếu ngươi tự mình làm long nhãn tô, ta sẽ tha thứ cho một lần phạm lỗi của ngươi....”

Thiếu niên cười cười khi nói câu bông đùa đó hiện giờ lại trở thành phao cứu mạng. Miễn là Nại Nại bỏ qua, Sâm Lệ tin tưởng hai năm cũng không khiến tình cảm của hai người thuyền gấm. Nhưng hần không hay biết rằng, người hần sai đi vừa ra khỏi thành, ở góc nhỏ khu rừng, đã một tay ôm bảo tráp nặng trĩu, một tay giao hộp quà làm lành của hần.

Trong món điểm tâm long nhãn tô mang đến Thanh Phong sơn trang là thứ kịch độc.

Tại hậu cung, Văn Lệ Anh nghe hồi âm thần nhiên gật gật đầu, khóe môi hiện lên nụ cười diễm lệ.

Buổi tối hôm đó, trời xuất hiện mưa phùn, Hoàng quý phi tiến vào tẩm điện của Hoàng đế.

Chu Cung Lệ buông sách, ôn hòa hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Văn Lệ Anh đến bên cạnh, nhẹ nhàng cầm tay y, thanh âm khinh nhu: “Người khỏi phải vì chuyện của Sâm Lệ mà nhọc lòng.”

Y giật mình, chậm rãi hướng ánh nhìn, dừng lại trên khuôn mặt có chiếc má lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện hiện, nhận ra một tia điên cuồng lẫn tàn nhẫn trong đôi mắt mỹ lệ kia. Cảm giác kinh hoàng bỗng bao trùm lấy y.

Hoàng đế trẻ tuổi đột ngột bật dậy, vội xỏ tiện hài, lao vào trong mưa.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Đây là.....” Đám nội thị sợ hãi đuổi theo, run rẩy hỏi.

“Chuẩn bị ngựa! Mau chuẩn bị ngựa cho trẫm! Trẫm muốn xuất cung!”

Thúc ngựa chạy bạt mạng tới Thanh Phong sơn trang, toàn thân y ướt đầm nước mưa hòa bùn lầy. Cả sơn trang chìm sâu vào bóng tối yên lặng, không một tiếng động. Trong phòng chiếc ghế tựa bị đập đổ, phía trước là một vũng máu đen nhỏ.

Một tay bóp trán, Chu Cung Lệ không ngừng tự nhủ phải bình tĩnh bình tĩnh. Y nhớ lại ngày tới đây bắt gặp Văn Liệt ở bên ngoài.

Văn Liệt và Nại Nại nhất định có quan hệ. Lập tức sai người đến Văn phủ, tuyên Văn Liệt diện kiến.

Trong khi đợi, dù quần áo đã thay, tóc đã lau khô nhưng thân thể vẫn không nhện được mà run run. Đến tận khi thân ảnh cao lớn của Văn Liệt xuất hiện, tự ý thức thân là chí tôn thiên tử mới khiến y miễn cưỡng kìm nén cảm xúc, đeo lên chiếc mặt nạ lạnh ngạnh.

‘Hắn là ai? Nam hài kia là ai? Trầm vừa điều tra qua, Thanh Phong sơn trang là sản nghiệp của Văn gia, hẳn cùng Văn gia có quan hệ như thế nào?’

Văn Liệt sắc mặt trắng bệch, thanh âm cứng nhắc trả lời: “Hắn là sư đệ của ta, từ phía Nam tới thăm.”

“Người kia đâu? Hắn ở đâu?”

“Đã chết. Bệ hạ còn không an tâm, chính là cự độc Kiến Huyết Phong Hầu, người cho rằng hắn có thể thoát?”

Cung Lệ như muốn bóp nát đầu ngón tay mình trong ống tay áo, toàn thân cơ hồ kết băng.

Đã chết? Thực sự đã chết?

“Người đã chôn cất, hay là Hoàng thượng, ngài muốn bằng giá nào cũng phải đào lên nhìn thi thể mới yên lòng?” Văn Liệt chua xót mỉa mai.

Y chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt bất động thanh sắc. Ánh mắt lạnh liệt đang hướng mình, Chu Cung Lệ liền nhận ra bản thân bị quy thành kẻ hạ độc. Thiếu niên thủy tinh đã chết, ai đầu độc nào có trọng yếu? Ngay cả khi nói cho người mang vẻ mặt bi thống phần nộ đang đứng đối diện y rằng, kẻ hạ độc không phải ta mà là tỷ tỷ người, liệu còn ích gì?

Thiếu niên kia đã chết.

Đã chết

Người chết không thể hồi sinh.

Những lời thương thê vô lực thốt ra, tột cùng đau đớn.

Văn Liệt cố gắng khống chế bản thân khỏi bộc phát cơn tức giận. Hắn vội rời hoàng cung, không muốn bởi vì tức thời phần nộ mang đến nguy hiểm không đáng có cho đệ đệ. Hải Chân thực may mắn, con mèo Tiểu Bạch thay hắn ăn khối điểm tâm tẩm độc. Người còn sống, khó khăn còn sống. Lúc Chu Sâm Lệ đưa ra yêu cầu vô lý kia, Hải Chân thật sự thống khổ, dù về sau có đồng ý tha thứ cho hắn nhưng giờ đây lại bị nhận thêm một nhát đao mới, vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã xuất hiện.

Hải Chân xinh đẹp tựa ngọc lưu ly, là tiểu biểu đệ ôn nhu hồ thủy, không hề làm tổn thương tới một cây cỏ. Hắn lương thiện như vậy tại sao chỉ bởi một tấm chân tình mà phải chịu hồi báo thế này?

Hồi phủ, Văn Liệt tiến thẳng tới tiểu viện, nơi Hải Chân đang dưỡng bệnh. Trong phòng duy có một chiếc bát nhỏ đựng nển, phát ra ánh sáng màu vàng yếu ớt.

Hải Chân sớm đã khóc đến sưng đỏ hai mắt, Văn Liệt sợ ánh nển khiến hắn cảm thấy khó chịu, cố ý gọi người mang sa đăng không quá sáng đến.

Đẩy cửa phòng, hắn nhẹ nhàng lên tiếng: “Tiểu Chân...” nhưng vừa bước vào liền nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ, toàn thân hắn nhất thời tê liệt.

Tiểu Hải Chân nằm trên giường, cổ tay mảnh khảnh men theo mép giường buông thõng, một giọt máu tươi từ đầu ngón tay nhanh chóng rơi xuống, dưới nền đất là vũng máu đen đang loang rộng dần.

Văn phu nhân đứng ở giữa phòng, trên tay còn cầm một thanh đao nhỏ sắc bén nhuốm sắc đỏ. Nàng nhận ra sự có mặt của đứa con song ánh mắt nàng vẫn lộ rõ vẻ điên cuồng cùng tàn nhẫn, giống hệt như Chu Cung Lệ nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt Văn Lê Anh ban nãy.

Văn Liệt vội đẩy nàng sang chỗ khác, bỏ nhào tới trước giường nắm lấy cổ tay Hải Chân, dòng máu ầm ập vẫn tuôn ra. Đầu óc hắn trống rỗng, cơ hồ là bản năng đang thực hiện động tác cấp cứu, xé mạnh góc tấm phủ chăn, quấn chặt một vòng miệng vết thương nơi cổ tay ngăn không cho máu chảy đến tận khi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Trong lúc rối loạn hắn đột nhiên nhớ trong phòng Hải Chân thường có một hòm thuốc nho nhỏ, mỗi lần hắn đi luyện công bị thương tích đều do Hải Chân một mặt cần nhằn, một mặt thương được cho. Văn Liệt điên cuồng lục tung căn phòng, rất nhanh liền tìm thấy hòm thuốc kia. Hắn vội cởi bỏ mảnh vải, máu đã ngừng chảy, nhanh nhẹn đem được phần dầu lạc rắc vào miệng vết thương rồi băng kín một lần nữa. Bây giờ hắn mới an tâm lau mồ hôi trên mặt, nhìn về phía khuôn mặt Hải Chân.

Một vẻ mặt khiến người khác kinh hoàng. Sắc mặt trắng nhợt như tuyết, đôi mắt trong suốt như nước đang mở to, trong đó không chứa nước mắt, không chứa đau đớn cũng không chứa phần hận mà chỉ có bi ai ưu thương vô tận. Biểu tình này mãi nhiều năm về sau Văn Liệt vẫn luôn nhớ rõ.

Văn phu nhân vẫn đứng ngây ra ở giữa phòng, lúc này mới buông tay thả đao xuống. Thanh âm lưỡi đao sắc bén chạm đất khiến Văn Liệt bừng tỉnh, hắn hướng mẫu thân gầm lên: “Vì cái gì? Vì cái gì muốn giết Tiểu Chân?”

“Bởi hắn giống nương hắn... loại đi câu dẫn hồn phách người... Nương hắn cướp trượng phu của ta, hắn cướp con ta... Bọn chúng đều đáng chết...”

“Người điên rồi!!!! Tiểu Chân khi nào đoạt lấy ta từ tay ngươi? Ta là cốt nhục do ngươi sinh ra, huyết thống là thứ không thể nào cắt đứt, vì sao lo lắng nghĩ ta sẽ bỏ ngươi mà đi?”

“Không phải —————” Văn phu nhân rống to, “Người không phải con ta..... Con ta..... Hắn ở đâu? Ở đâu? Nương thực hối hận..... Nương sớm đã hối hận..... Dù ngươi ngu ngốc cũng tốt, ngươi là cốt nhục của ta..... Vì cái gì làm ta muốn đem ngươi đổi.....”

Trong lòng Văn Liệt dâng lên một khối ác hàn, cơ hồ đứng thẳng cũng không xong. Hắn trừng mắt nhìn nữ nhân mà mười mấy năm mình gọi “Nương”. Vốn dĩ hắn đã nghi ngờ từ lâu nhưng giờ khi sự thật được phơi bày, tựa như vừa chớp mắt cảnh vật xung quanh hắn biết mất, lạc bước trong hư không.

Cảm nhận một bàn tay lạnh lẽo chậm rãi vỗ nhẹ vào lưng mình, hắn quay đầu lại, khuôn mặt trắng như tuyết nhìn hắn quan tâm lo lắng, đôi môi thất sắc mấp máy, khe khẽ gọi tên hắn: “Tiểu Liệt.....”

Hải Chân đang an ủi hắn.

Chính là thiếu niên thiên sứ mình đầy vết thương, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi đến khó có thể chống đỡ nhưng vẫn cố gắng tỏa ra thứ ánh sáng ầm ập, giúp đỡ biểu huynh.

Văn Liệt kéo thiên sứ vào lồng ngực, gắt gao ôm lấy hắn.

Vô luận như thế nào, chỉ cần còn sống.

Chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Còn hy vọng là còn có thể chạm tay đến hạnh phúc.

“Liệu trên thế gian này, còn ai xứng đáng được hạnh phúc hơn Tiểu Chân?” Văn Liệt thì thầm không rõ tiếng.

Đêm hôm đó, mưa gió không có dấu hiệu ngừng.

Đêm hôm đó, có bao người không ngủ lệ rơi?

Đêm hôm đó, thiên sứ thu hồi mảnh ngọc lưu ly nhỏ.

Đêm hôm đó, tình yêu và sự tín nhiệm đã nhuộm đầy máu.

Đêm hôm đó, đôi cánh hắc ám dần dần khép lại. Ngày mai tân vương đăng cơ theo chiếc xe nhỏ ra khỏi kinh thành, hướng Nghiệp Châu khởi hành.

9. Chương 9

Chủ nhân Nghiệp Châu, người được sử sách công nhận là vô địch, Phượng Phi Ly, hiện tại đang thư thái nghiêng người tựa vào nhuyễn tháp, dùng đôi tay ngọc ngà mỹ lệ cơ hồ không hề tồn tại ở nhân gian lật xem mật chương và công báo do kinh thành đưa tới, chốc chốc dừng lại nhấp một ngụm nước mật ong nóng.

Lão hoàng quả thực đã chết, giờ thì chẳng còn gì trở ngại, mọi chuyện hoàn thành sớm hơn dự đoán. Người kia cơ bản không gặp rắc rối gì, nghiêm nhiên ngự trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn. Hầu hết đều được an bài, có mấy phần tử bất hảo sớm đã bị hấn không chế nên coi như không có gì sai sót. Các tấu chương cũng toàn là tin tức tốt. Di cung, đẳng cơ, sắc phong, thủ tang, y thật sự không tồi. Xem ra mình không cần lo lắng.

Chính là..... Hấn thở dài, uống thêm một ngụm, mật ong nhanh chóng trôi xuống cổ họng. Tiểu hài tử đeo mặt nạ kia có lẽ lại tự tìm lấy phiền não rồi. Vết thương trong lòng quá nặng lại vội vàng bất chấp tất cả để trả thù, mà giờ mọi việc đều rất suôn sẻ, mất đi mục tiêu, mất đi tinh thần, nhất định sẽ lại gồng mình chịu đựng đau đớn. Rồi hoàng phủ đầy liễu từng giúp y yên lòng, để chuyển đến hoàng cung lạnh lẽo cô độc sẽ tránh không khỏi giật mình hoảng sợ. Liệu hiện tại, y có hay không giữa đêm chột tỉnh giấc vì gặp ác mộng, chịu nhận an ủi của bất kỳ kẻ nào? Liệu hiện tại, có hay không một mình gặm nhấm hoài niệm và sầu não rồi trưng ra chiếc mặt nạ thờ ơ?

Chu Cung Lệ, một kẻ yếu đuối nhưng lại tự khiến mình trở nên cô độc, luôn luôn chỉ hướng về một người duy nhất, cho rằng mãi mãi nhớ đến là cách níu kéo một tình yêu không bao giờ có thể trở lại. Y tựa hồ vĩnh viễn không hiểu phương pháp hữu hiệu nhất để chữa lành thương tích là cần phải quên. Y không biết sống trong hồi ức đau khổ cũng chẳng có thể đền bù cho linh hồn Liễu Nhi.

Một tiểu hài tử ngốc nghếch từ đầu tới cuối, ngốc đến nỗi không nên sinh ra ở hoàng gia. Mà yêu thương một kẻ ngốc như vậy, tự nhiên không thể không hoài nghi mình cũng là kẻ ngốc.

Nhưng... nghe người ta nói kẻ ngốc không bao giờ bị ốm... Tại sao hấn...

“Hắt—————xì!!!!” Lại một cái hắt hơi, trước mặt sao trắng bay tứ tung, hai bên thái dương đau muốn nổ tung, mà đây là còn khá hơn hai hôm trước rồi. Hấn vừa trải qua một cơn sốt rét tồi tệ, mới gắng đứng dậy mà cảm giác trời đất quay cuồng, ngay cả muốn nâng tay cũng vô lực. Từ nhỏ tới lớn số lần hấn bệnh chỉ đếm trên đầu ngón tay, tuy nhiên khi đã bệnh thì sẽ lâu thật lâu.

Hấn thực sự rất rất muốn đến bên cạnh hài tử kia, nhìn y cây mạnh trưng ra bộ dạng bất phục cực đáng yêu, nhìn y mỗi lúc gặp được mình là liền thả lỏng thân thể, thở một hơi nhẹ nhõm, nhìn y khi bị trêu đùa tức tới đỏ mặt tía tai nhưng không thể làm gì được. Song sự đời... Phượng Phi Ly, kẻ vĩnh viễn mỹ lệ, vĩnh viễn mê người, vĩnh viễn tiêu sái, vĩnh viễn thần bí, vĩnh viễn không bao giờ để bất cứ kẻ nào nắm bắt lại thành ra dạng này. Cái mũi hồng hồng, hai mắt lơ lơ đầy nước, tiếng hắt hơi vang đến tận kinh thành? Cho dù không để ý tới hình ảnh của mình cũng bất lực đi đứng nổi với thân thể xui xẻo bệnh tật này a...

Điều chỉnh chút tư thế nằm, hấn hôm nay cảm thấy khá hơn nhiều, chắc qua hai ba ngày liền có thể lên đường đi hoàng đô gặp người trong lòng. Đã lâu chưa gặp, tưởng chỉ nhớ y, không ngờ còn nhớ mùi vị trên cơ thể y.

Thị nữ dâng lên tân dược rồi vội càng thoái lui. Thái y ở ngoài đang lo lắng bởi biết ép vị Phượng Dương vương kia uống thuốc còn khó hơn làm tự mình khiêu thoát y vũ, vừa bước vào lập tức trông mắt rất xuống.

“Thái y, khi nào ta có thể xuất môn?”

“Hồi bẩm điện hạ, tốt nhất.... ngài nên tĩnh dưỡng thêm một thời gian....”

Hấn vô lực đắm (đá, cắn, xé) vào chiếc gối, trừng mắt liếc kẻ phục phía dưới.

Vị thái sư trẻ tuổi này thật sự không thể chịu nổi cái trừng mắt mang mị hoặc phong tình hơn nữa vì đổ bệnh khiến tóc tai hấn buông xõa rối tung, má ngọc ửng hồng, đôi mắt phượng tràn ngập lệ hoa, động tác quyến rũ động lòng người không lời nào tả xiết. Bọn người hầu theo hấn đã lâu ít nhiều cũng quen thuộc nhưng thái y thì khác, vài năm mới tiến cung một lần nên bị liếc dữ quá đến hóa ngu, cơ hồ máu mũi không chảy quả hơi phí.

Xem ra, chủ nhân Nghiệp Châu đã gặp loại tình huống này nhiều lần. Hắn vội phất tay cho lui, tí nữa đỡ phải nhọc công lát nữa kêu người tẩy thảm.

Lắc lắc đầu, hiện tại không hề thấy ừ tai, cảnh sắc trước mặt cơ hồ rõ ràng hơn, không còn ẩn ẩn hiện hiện càng không đột ngột đảo lộn. Chính vì vậy, Phượng Phi Ly nghĩ mình đã thích hợp xuất môn.

Đang chuẩn bị gọi thị nữ truyền thái phụ tiến kiến bồng một tiểu hoàng môn quan chạy ào vào thở hổn hển, quỳ xuống dập đầu nói: “Điện... Bẩm điện... hạ, Hoàng đế bệ hạ... giá lâm...”

Phượng Phi Ly nhíu mày, tưởng mình lại bắt đầu bị ừ tai làm viên quan phải liên tiếp lập đi lập lại nhiều lần. Lúc này, hắn mới lão đảo đứng dậy, trong lòng nổi lên tia bất an.

Y thật sự đến đây? Tại sao? Nhớ mình sao?

Theo nguyên lý cơ bản mà nói, Phượng Phi Ly cũng được xem là kẻ tương đối tự kỷ nhưng bởi hắn quá lý trí, không thực tưởng rằng Chu Cung Lệ vì quá nhớ mình mới vượt ngàn dặm xa xôi tới.

Có lẽ ở kinh đô đã xảy ra chuyện mà hắn không biết chẳng? Chuyện gì? Nhất định không phải là quốc sự, quốc sự hắn nhất định phải biết. Vậy là gia sự, tên bảo bối đệ đệ kia lại gây chuyện?

Lòng rối như tơ, Phượng Phi Ly vội vàng tiến đến cửa điện đã thấy y đứng ở bậc thang, ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, không nói năng gì. Thở nhẹ một hơi, cảm giác đau nhói lại xuất hiện, hắn khoát tay ra lệnh: “Tất cả các người, lui ra.”

Trong ngoài điện giây trước đầy người lập tức giây sau biến mất không còn một ai, chỉ có hai người họ. Hắn cầm tay y, vừa cất giọng hỏi han một câu làm sao thế thì khuôn mặt lạnh như băng của hoàng thượng trẻ tuổi đột nhiên bị vỡ nát. Y nhào vào lòng ngực kẻ đứng trước mặt đang nhìn y mỉm cười.

Nhuyễn ngọc ôn hương tràn ngập khắp không gian. Tiếc rằng bệnh nặng chưa lành, thân thể ốm bệnh của hắn không chịu được lực mạnh, liền loạng choạng lui về vài bước, cả hai cùng ngã xuống đất.

Chu Cung Lệ nằm đè lên người hắn, đầu đặt tại ngực hắn, nghe tiếng tim đập dừng mãnh liệt không được nước mắt liền ào ào tuôn ra, thấm dần vương bào tú kim.

Tiếng khóc nức nở vang vọng khắp đại điện vắng vẻ. Phượng Phi Ly nằm nguyên đó, ngẩng nhìn bức họa phượng hoàng phồng theo rồng trên trần điện. Ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc ái nhân, cảm giác đau nhức len lỏi khắp lồng ngực

Khóc lóc một thôi một hồi, Cung Lệ nâng mặt lên để lộ hai con mắt sưng đỏ, thấp giọng hỏi: “Hắn đã chết... Ta nên làm thế nào bây giờ?” Thanh âm rứt rứt, tựa hải tử đã làm sai chuyện gì đó.

Phượng Phi Ly nhíu mày. Đúng là hắn tuyệt thế thông minh nhưng đột ngột như vậy cũng không hiểu đối phương muốn nói cái gì.

“Làm thế nào bây giờ? Đến khi Sâm Nhi trở về, ta phải nói với hắn ra sao... Chẳng nhẽ phải thông báo rằng nam hài kia... đã chết?” Bàn tay Cung Lệ nắm chặt lấy vạt áo của hắn, ngữ khí giống như cầu cứu.

“Người nói từ từ thôi, ai đã chết? Rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì?” Phượng Dương vương ôn nhu hỏi, cánh tay chậm rãi dang rộng bao bọc lấy thân thể đang run rẩy run rẩy, chốc chốc vỗ nhẹ vào lưng y.

Nhìn oan gia thuở nhỏ diễn trò luyến nhân, tâm tư Cung Lệ không hiểu sao lại thấy yên ổn rất nhiều. Tựa hắn vào lòng Phượng Phi Ly, y tiếp tục nói năng lộn xộn nên dù hắn có cố gắng chú ý lắng nghe vẫn mơ hồ chưa nắm rõ câu chuyện.

“Nại Nại kia thực sự đã chết.”

“Ừm, ta không thể tưởng tượng nổi ở tình huống nào hắn mới có khả năng tránh khỏi kiếp nạn này?”

“Sâm Lệ thật sự thập phần yêu hắn?”

Nước mắt lại lăn xuống, “Đều tại ta không tốt, nếu ta mặc kệ thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Hiện tại phải làm sao đây? Người đã chết, ta như thế nào mới đền đáp nỗi cho Sâm Nhi?”

“Tiểu Cung, thiếu niên không phải do người hạ độc chết...”

“Có cái gì khác nhau, dù sao cũng đã chết... Ta hiểu rõ cảm giác mất đi ái nhân đau đớn ra sao... Vậy mà ta lại làm hại Sâm Nhi, khiến hần phải chịu đựng nỗi thống khổ giống ta trước đây...”

Phượng Phi Ly dùng tay dịu dàng gạt đi nước mắt trên khuôn mặt thanh tú kia, tinh tế hôn nhẹ giọt lệ ngân đang từ từ chảy xuống, giọng khàn khàn: “Việc này đương nhiên người sai, nhưng hãy tin ta, tuy người là kẻ có quyền lực nhất nhưng không có nghĩa rằng có lỗi nhiều nhất...”

“Chính là.....”

“Rất nhiều người phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Nại Nại, người có một phần nhưng là phần nhỏ nhất, nếu nói nhiều, hần là từ Văn phi, thái hậu và cả Sâm Lệ.”

“Nhưng Thái hậu là mẫu thân ta, Lệ Anh là phi tử ta, Sâm nhi là đệ đệ ta.....”

“Người còn chưa hiểu ư? Sai lầm lớn nhất của người là việc người ôm đồm quá nhiều, muốn tự mình gánh vác tất cả trách nhiệm hậu quả. Một khi có sơ xuất người luôn nghĩ là lỗi của người. Kỳ thực, không phải như vậy. Thái hậu, Sâm Lệ, bọn họ đều phải gánh vác một số chuyện, người vĩnh viễn không có biện pháp nhận tội thay.

“Nhưng Nại Nại có cái gì sai? Liễu Nhi năm đó có cái gì sai? Nếu sai ở chúng ta vậy vì sao bọn họ bị trừng phạt, vì sao càng là người vô tội lại phải hứng chịu tổn thương càng lớn?” Ruột gan y quặn lại, cảm giác căm phẫn cũng chán chường nhiều năm trào ra như khai áp bàn khuynh, sự đau nhức tràn ngập khắp người.

Đôi môi nóng hổi khẽ chạm vào cái trán lạnh lẽo của Cung Lệ, Phượng Phi Ly thở dài: “Nguyên lai trên đời này có lắm chuyện bất đắc dĩ, hải tử đáng thương, so với đại đa số người người đã làm tốt hơn nhiều.....”

“Nhưng tại sao không thể làm tốt hơn nữa? Tại sao không thể khiến mọi người không vướng phải sai lầm và tổn thương?” Y ngẩng đầu thì thảo hồi, cũng không hy vọng có câu trả lời.

“Đứa ngốc, người tất nhiên không thể. Thử ngắm xem tự cổ chí kim, ai có năng lực làm được đâu?”

Chu Cung Lệ cúi đầu xuống, ngón tay xoay xoay góc áo của Phượng Dương vương. Kỳ thực, chuyện này y cũng rõ. Chính là cần một người biết rõ mọi việc thật tâm an ủi, nói đúng ý nghĩ của mình, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu nhiều. Nghe tin Nại Nại chết, một khắc y liền hiểu được vô luận như thế nào cũng không thể không tránh được để Sâm Lệ nhận lấy đả kích. Y buộc thừa nhận rằng dù có yêu thương đến nhường nào thì vẫn không thể giấu giếm, không thể thay thế được.

“Nhớ thời điểm Liễu Nhi mới chết, thực sự không muốn sống thêm chút nào nữa,” Y thả lỏng người tựa vào cơ thể nóng rực, lông mi nhẹ nhàng rung rung, “Ta lo cho Sâm Nhi, hần với ta liệu nghĩ giống nhau, cùng sống giữa nhân gian cũng chết nơi tuổi vàng, luôn cạnh ái nhân.....”

“Người không phải hiện tại vẫn đứng ở đây sao?”

“Đó là bởi vì có người..... còn phải báo thù. Nếu người nghĩ Sâm Nhi giống ta, mất đi ái nhân thì phải sống trong thù hận..... Hần hận ai? Mẫu hậu? Ta? Hay Lệ Anh? Hận chúng ta chỉ biết tăng thêm thống khổ cho hần. Nhưng nếu không hận, hần lấy thứ gì để bám víu vào, để sống?”

“Tiểu Cung, nghe ta nói hãy buông tay, từ giờ trở đi người hãy buông tay. Hai năm sau khi Sâm Lệ quay về, người nói cho hần biết thiếu niên kia đã chết, đó là sự thật. Cứ mặc hần đi tìm hiểu sự việc, mặc hần quyết định phải làm như thế nào. Muốn hận hoặc muốn bỏ qua, hết thảy tự hần định đoạt. Hạnh phúc hay không, không thể cưỡng cầu là có được.”

Cung Lệ cắn môi, ngơ ngác ngồi dưới đất, trông thấy bóng ma ở góc điện. Lời nói của Phượng Phi Ly dù là lời kích cũng tựa hồ luôn luôn đúng. Sự việc đến nước này, không còn biện pháp khác, chỉ hy vọng thời gian hai năm đủ làm trong lòng đệ đệ giảm bớt yêu thương, đủ làm đệ đệ đơn thuần có thêm khả năng thừa nhận cú sốc.

“Được rồi, chúng ta dừng nên ngồi đây nữa, tuy có thảm nhưng vẫn khá lạnh, người có thể chịu đựng được, ta thì không.....” Phượng Dương vương day day thái dương, cảm thấy hô hấp khó khăn trở lại, nhiệt độ cũng có xu hướng tăng lên.

Cung Lệ lập tức sờ trán hần rồi vội nhìn kỹ sắc mặt, lắp bắp kinh hãi: “Người làm sao vậy? Sinh bệnh à? Không thoải mái chỗ nào?”

“Không việc gì..... Bệnh nhẹ mà thôi.....” Phượng Phi Ly mỉm cười, bởi đang ôm nên nụ cười này đích thị dĩ thường quyến rũ khiến khuôn mặt của Cung Lệ không kìm được đỏ lên. Y nhìn xung quang thấy không thấy bóng dáng ai đành tự mình đỡ hần đứng dậy, khó khăn dìu hần nằm lên nệm thấp, lấy chăn bông đắp cho hần, đem ôn trà trên bàn nhẹ nhàng nâng đầu y hần uống.

“Người bệnh bao lâu rồi?”

Phượng Phi Ly khẽ đặt một chiếc hôn lên đầu ngón tay y, nở nụ cười nhu mì, khàn giọng hỏi: “Sao? Đau lòng ư?”

Cung Lệ cảm giác nhiệt độ trên mặt mình bỗng tăng vọt. Y vội rút tay ra, sắc giọng: “Người thật là... bệnh như vậy còn có sức trêu đùa, đợi khỏe rồi muốn diễn gì thì diễn.”

“Tiểu Cung, ta lâu rồi không gặp người, người có nhớ ta?” Phượng Phi Ly cười to, định ôm y lại bị y đẩy ra. Song bây giờ người yếu, chỉ một cái đẩy nhẹ cũng khiến hần ngã lăn quay ra thấp. Thấy hần ho húng hắng, Cung Lệ liền hối hận, buộc phải để hần tái ôm.

“Người nói đi mà, nhớ ta không?”

“Ta nhớ người làm gì? Mỗi lần người đến kinh thành không phải..... phải.....” Nửa còn lại lập tức nuốt xuống. Tuy nói Phượng Phi Ly mỗi lần đến chẳng qua là thích thú với tiết mục thôi, nhưng nếu không phải nhờ hần thường xuyên bên cạnh gạt bỏ nỗi lòng tích tụ, chỉ sợ sau ngày Liễu Nhi mất mình không thể chịu đựng nổi mà rời khỏi thế gian.

“Ngực ta đau quá, người giúp ta xoa xoa.....” Hần khó có cơ hội làm nũng lại muốn y toàn lực chú ý, tạm quên đi chuyện tình của Nại Nại nên vốn chỉ bầy phần khó chịu cũng phải thể hiện thành mười phần cho y xem.

“Ta không phải cung nữ của người, ai thêm giúp cho người.” Cung Lệ ngoài mặt mạnh miệng nói nhưng cơ thể không biết tự động nhích gần về phía giường tự khi nào, nhẹ nhàng xoa ngực hần.

“Tiểu Cung, còn nhớ lúc trước chúng ta giao ước bất luận có người ngoài hay không miễn là ở cùng một chỗ sẽ thành đôi ân ái duyên nhân.”

“Nhớ, chúng ta không phải vẫn làm hay sao? Hại Sâm Nhi hiểu lầm trầm trọng.”

“..... Ta nghĩ, không cần tái diễn nữa.....”

Bàn tay đang xoa ngực đột ngột ngừng lại một hồi rồi tiếp tục hoạt động.

“Ý tứ người thế nào?”

“..... Đương nhiên là tùy người.”

Phượng Phi Ly nhướn mày, khóe mắt vẽ lên tiểu ý diễm lệ kiều mị, kéo mạnh một tay rảnh rang ở bên hông kẻ kia, đem cả người y bổ nhào trên thấp.

“Người làm cái gì vậy? Không phải người nói không cần diễn nữa sao?”

“Đúng vậy,” Hần cắn cắn vành tai Cung Lệ, phun hơi thở nóng hổi vào gáy, thì thầm: “Cho nên người phải nhớ kỹ, không còn đóng kịch, tự bây giờ về sau ta đối với người tất cả không còn đóng kịch.....”

Tình hình là thiên tử trẻ tuổi đang bị chủ nhân Nghiệp Châu đặt dưới thân. Từ nhỏ đến lớn phát sinh ít nhiều thứ nhưng không có lần nào như lần này, khiến y mặt đỏ tím đập, tình động như thủy triều dâng. Có lẽ vì bệnh, nhiệt độ khá cao nên mặc dù cách mấy lớp quần áo, Cung Lệ vẫn cảm thấy mấy chỗ thân thể hần tiếp xúc giống như bị thiêu đốt, không chịu được, giãy dụa cất lực muốn rời đi nhưng liền bị hần quấn chặt lấy. Dục tình vừa kịp nén lại thấy cặp phượng mâu kiều nhược nhu mì chưa từng nhìn qua bao giờ lập tức bùng phát. Âm thanh ưm a ưm muội không tránh được vang lên yếu ớt, ba phần sắc dục cũng để hần thổi bùng thành mười phần.

Nụ hôn câu dẫn dần dần hạ thấp đến đôi môi, Cung Lệ ban đầu có hơi né tránh nhưng rồi thoảng chút hưởng ứng. Phượng Phi Ly cười khanh khách, đem đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến vào đùa nghịch, một bàn tay trượt xuống dưới, linh hoạt cởi bỏ thắt lưng y.

“Người làm cái gì vậy?” Cung Lệ đỏ mặt, tay khư khư giữ chiếc đai, “Người đang bệnh, nên nghỉ ngơi.”

“Nhưng ta muốn.....” Phượng Phi Ly ra vẻ nũng nịu đáng yêu, “Chẳng nhẽ người không cho ta?”

Những lời này thực sự là vô cùng bá đạo nhưng đã sớm được linh giáo thành thói quen từ nhỏ, Cung Lệ chỉ cau mày trờ mắt liếc hắt một cái, không nói gì.

Phượng Phi Ly ngẫm hiểu ý đồng ý bèn nhanh chóng rút đai lưng, đem lột áo khoác, bên trong lộ ra lồng ngực ồm yếu tái nhợt.

“Nhìn xem, gầy gơ xương gơ cốt, người không phải hoàng tử kim tôn ngọc quý sao, như thế nào để mình biến thành bộ dạng này?” Hắc lắc lắc đầu cảm thán, lưu lại một chuỗi dấu hôn. Cung Lệ có chút bực tức, đẩy hắt một chuỗi, sắc giọng: “Chê ta gầy thì đi đi, không người mất hứng.”

“Không biện pháp a, ai bắt ta bắt đầu thích người lúc người gầy a. Bất quá hiện tại ta càng ngày càng thích người thì người lại càng ngày càng gầy, như vậy không được, ta sẽ phải luôn luôn tắm bổ người.” Phượng Dương vương khẽ cười, đôi tay không ngừng nghỉ, vội vã đẩy lên lửa tình khắp nơi.

Lúc đầu còn kháng cự, về sau Cung Lệ chậm rãi thả lỏng lực đạo toàn thân. Kỳ thực, y đã sớm chuẩn bị đưa thân thể này cho hắc, coi như diễn trò thật một chút, ngoài hắc ra liệu có thể cho ai nữa? Nhận của hắc rất nhiều ấm áp, trừ bỏ tâm thân còn khả năng cấp cho hắc thứ gì? Nếu hắc muốn vậy cứ để hắc làm.

Vậy thì sự run rẩy sâu trong nội tâm này là sao? Là vì chưa thích ứng được rằng trò chơi đã kết thúc hay là vì lâu ngày không xuất hiện dục niệm cùng tình triêu. Sau lời tuyên bố không còn diễn trò và nói thích y, cơ hồ mỗi câu hắc nói đều khiến y hoảng hốt, nhớ về quãng thời gian thuở bé lúc nào luôn luôn nơm nớp lo lắng đề phòng, làm người ta tin cũng sợ mà không tin cũng sợ.

Bất chấp kẻ trong lòng đang rối loạn tâm tư, Phượng Phi Ly cố gắng làm thân thể hai người quấn thật chặt đồng thời nhanh tay cởi bỏ từng lớp y phục cản trở. Cung Lệ từ từ thụt đầu lưỡi vào, hương vị ngọt ngào lôi cuốn y, không nhẫn nại được mà liên tục mút lấy nhấm nháp. Mỗi nụ hôn đều diễn ra rất lâu khiến người ta ngạt thở rồi lại điên cuồng thâm nhập, cắn, hút, cảm giác muốn nổ tung với tình cảm mãnh liệt trào dâng.

Cung Lệ phát ra tiếng thở dốc nhỏ nhỏ không nghe rõ từ đôi môi bị che lấp, cơ thể chậm chạp vận vẹo đứng dậy. Đang lúc không khí nóng bỏng trên nhuyển tháp đạt đến độ cao nhất bỗng Phượng Phi Ly thở dài một tiếng, vùi mặt vào vai y.

“Sao vậy?” Hoàng đế trẻ tuổi nhẹ nhàng hỏi. Y hít nhẹ đầu hắc ra, nghĩ muốn đem khối nặng kia để xa xa chút.

“Thực sự muốn chết a,” Phượng Dương vương trưng ra vẻ mặt đau khổ, oán giận nói: “Ta rất muốn người a, chính là khí lực mất hết.....”

Y bật cười: “Đương nhiên rồi, người sinh bệnh a, đã bệnh thì vốn làm gì có lực.”

“Vậy làm thế nào bây giờ?”

“Còn thế nào nữa, người nên nằm dưỡng bệnh đi, đừng cố.”

“Không cần..... Ta không cam lòng.....” Ác ma liếc liếc y cười gian tà, biểu tình quyến rũ mê hồn, dụ dỗ “Hay là người tới đi?”

“Hả?” Chu Cung Lệ nhất thời nghe không thông.

“Nếu ta không có khí lực thì người tới đi.”

Y ngẩn người, sắc đỏ lại lập tức chiếm giữ toàn bộ khuôn mặt, cắn cắn môi dưới, đem mặt hướng sang một bên.

“Người không muốn?”

Cung Lệ ngậm miệng, vốn đem thân mình giao cho Phượng Phi Ly là chuyện cực kỳ kỳ bình thường, giống như người muốn ta liền đưa, chỉ khi nào đổi thành chính mình chủ động, cảm giác mới hoàn toàn thay đổi.

Nếu bị hấn ôm thì còn có thể miễn cưỡng dùng giao dịch làm cái cớ biện minh, nếu biến thành chủ động ôm hấn vậy hóa ra không phải là đóng kịch.

“Thực không cần? Bỏ qua cơ hội tốt thế, sau này đừng quá hối hận a.” Hấn cười duyên, cuốn lấy cổ y.

Gỡ cánh tay hấn một cách máy móc, Chu Cung Lệ vội vàng đứng dậy.

“Nhớ kĩ đấy, là chính người quyết định nga.” Hấn cắn cắn lỗ tai kia, nói: “Vậy chúng ta ngủ đi.”

“Ngủ? Đương buổi chiều, ngủ cái gì?”

“Ngủ trưa. Người đi xa như thế, hấn cũng mệt mỏi, cùng nhau ngủ đi.”

Chủ nhân Nghiệp Châu trở thành con bạch tuộc quấn chặt người trong lồng ngực, hai mắt nhắm lại. Một lúc sau Cung Lệ lấy tay chọc chọc hấn, giật mình phát hiện kẻ kia thật đang ngủ say.

Thích thú ngắm nhìn Phượng Phi Ly, thần thái óng ánh minh lưỡng, mặc bộ trường bào vương bào với những đường thêu tinh mỹ, quả thực diễm lệ. Y mới mơ màng được thời gian ngắn liền tỉnh nên cơn hoa mắt choáng váng hoa mắt ập đến, mắt không rõ phương hướng bởi bị hấn bao bọc kỹ trong ngực.

Cung Lệ đến Nghiệp Châu tổng cộng ba lần. Một lần là phụng chỉ sắc phong, một lần là thuyết phục xuất binh còn lại là lần sinh mệnh thống khổ nhất ra đi.

Cùng đi dạo trong cung Phượng Dương vương, cùng hấn nói chuyện phiếm nhưng đầu óc đặt ở nơi khác. Y không yêu cầu, hấn cũng giả vờ không biết. Tối gần xế chiều, rốt cuộc Phượng Phi Ly mới để y dừng lại tại tòa tiểu lâu mà y đã sống nhờ cách đây vài tháng, dưới lầu từng khóm hoa phù dung khe khẽ đung đưa. Giờ không phải là mùa hoa đua hương nên chỉ có một mảng xanh tươi rợp hồ.

Bất giác Cung Lệ ngóng về hướng quen thuộc. Vốn tưởng bị ai đã lảng nhưng nay tâm lại dâng lên một cơn co rút, đau đến hô hấp khó khăn, đau đến nhện không được bám chặt vào cánh tay bên cạnh.

“Người vẫn không quên được hấn, đó là điều hiển nhiên.” Phượng Phi Ly ôn nhu nói, “Nhưng xin người hãy ngừng đầu nhìn ta.”

Khó khăn rời ánh mắt khỏi gò đất lở loi kia, Cung Lệ ngược lên. Khuôn mặt trương cuồng diễm mỹ đang nhìn y, bàn tay nắm chặt lấy hấn chần chừ buông thõng xuống.

Lần đầu tiên trong y xuất hiện cảm giác giống như áy náy. Chẳng hiểu từ đâu mà đến, vì sao mà đến, chỉ biết rằng một người như vậy, một người lâu nay vẫn ở bên cạnh giúp mình báo thù, giúp mình chữa vết thương tinh thần, thật sự là có chút ủy khuất cho hấn

Phượng Phi Ly dang tay ôm y tiến vào lồng ngực, giọng khàn khàn: “Vô luận người thống khổ ra sao, hoài niệm như thế nào thì Liễu Nhi vẫn không thể quay trở về, người hiểu chứ?”

“Hiểu.....” Phần mộ ngay trước mắt, sao có thể không rõ?

“Bởi thế người hãy yêu ta đi.”

Cung Lệ giật mình, đình chỉ. Y thường xuyên chuẩn bị tinh thần cho những câu kết chẳng hợp với chủ đề nói chuyện của kẻ kia, hiện tại cũng không ngoại lệ.

“Người có thể vĩnh viễn đặt Liễu Nhi ở trong tâm, điều này không hề gây trở ngại tới việc ta yêu người và dĩ nhiên cũng không hấn gây trở ngại việc người yêu ta.” Hiếm khi Phượng Phi Ly tốt bụng giải thích rành mạch.

“Không cần..... Ta không nghĩ trước mặt Liễu nhi nên thảo luận vấn đề này.” Bản năng kháng cự lập tức trỗi dậy, vì luyện nhân không thể lên tiếng. So với hào quang phát ra tứ phía của Phượng Dương vương thì ra Liễu nhi le lói đến thế. Huống chi giờ người đã chết, chính mình không ở bên liệu hấn còn có ai?

“Đừng hoang mang, Liễu Nhi nằm ở đó, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy. Sự thống khổ của hần sớm đã chấm dứt, thứ chưa chấm dứt chỉ có tình cảm của người đối hần mà thôi.

“Người đừng nói nữa.....” Cung Lệ đứng lên, khó khăn mới bình tĩnh được, y không muốn mở vết thương ra xem lần nữa. Nếu hoài niệm khiến ta gắng sống cả kiếp người thì cần lo lắng gì thêm đau khổ nữa?

“Liễu Nhi đã vô tri vô giác, người làm gì hần cũng không biết. Vậy ví như có chút tri giác, người cho là hần nguyện ý nhìn người một đời cô tịch.

Y cười buồn bã: “Một đời cô tịch thì sao? Ta nợ hần, ta đã đáp ứng cùng hần vĩnh viễn bên nhau hạnh phúc nhưng không thực hiện nổi, bị trừng phạt là đúng rồi.”

Phượng Phi Ly hơi tức giận nhìn chằm chằm vào tiểu hài tử. Y dù chết vẫn không chịu tha thứ cho bản thân rốt cuộc tại sao? Chẳng nhẽ ngoại trừ tình yêu của mình và Liễu Nhi khác nhau ở thứ tự đến trước đến sau ra còn chỗ nào bất đồng?

“Phi Ly” Hiếm thấy Chu Cung Lệ kêu tên hần, “Liễu Nhi thực rất đáng thương, người với ta đừng vì hần cãi nhau nữa. Với hần ta là tất cả, với người ta bất quá chỉ là món đồ chơi khiến người hứng thú mà thôi. Từ nhỏ đến lớn đùa bỡn lâu thế chắc người sắp chán ngấy rồi.”

Mười ngón tay của Phượng Phi Ly đem bấu mạnh trên cánh tay Chu Cung Lệ, “Người sao không ngẫm thật kỹ, nếu đúng là món đồ chơi như người nói vậy vì cái gì ta vẫn không chán? Liễu Nhi mất là chuyện hiển hiện ngay trước mắt, ta cũng không bắt ép người phải cố gắng quên hần, nào có việc đoạt được hay không đoạt được? Chung quy là người không tin ta thực sự thích người, đúng không?”

Chu Cung Lệ cắn răng cúi đầu. Đúng, ngay từ bé Phượng Phi Ly một mực nói thích y. Nói suốt mười bảy năm thì ít nhất có mười lăm năm nói dối nên hiện tại đột ngột buộc mình tin tưởng, quả có chút khó khăn.

Kỳ thực, chẳng phải sợ hần trêu chọc lừa gạt. Dù gì đã thành thói quen, sớm không còn tức giận mà sâu trong nội tâm y là sự sợ hãi, sợ hãi lời thổ lộ kia là thật, sợ hãi thừa nhận trái tim đã tan vỡ một lần nữa rung động.

Nhìn biểu tình của y, Phượng Dương vương cả đời thuận toại khó tránh khỏi bị đả kích. Bất quá đối với kẻ tự tin không thiếu lạc quan có thừa như hần thì chút trở ngại này không hề làm hần nản chí.

10. Chương 10

Ban đêm, thiên tử vất vả từ kinh thành xa xôi đến được an bài ở cung thất cực kỳ hoa mỹ, nhận được sự bảo vệ tối nghiêm mật. Đích thân Phượng Dương vương cung kính chu toàn hành lễ văn an xong mới cùng đám tùy tùng lui xuống.

Cung Lệ đọc sách một lúc rồi đi nghỉ trên chiếc giường êm rộng, nhắm mắt ngủ, đáng tiếc không gian yên tĩnh rất nhanh làm cho y cảm thấy cô tịch.

Y buồn bực nhồm dậy, vừa lắc lắc đầu vài cái chợt tiếng mở cửa phòng vang lên, chủ nhân Nghiệp Châu tuyệt đại tào nhả tay cầm gối ngủ êm êm đang nhẹ nhàng tiến vào, thân nhiên đẩy y vào phía trong, ý muốn cùng nằm.

“Ta tưởng người ngủ rồi.....” Cung Lệ kinh ngạc nói. Tuy rằng thường xuyên chung giường chung gối với hần nhưng không hiểu vì sao đêm nay tâm lại đập thành thịch.

“Không được sao?” Phượng Dương vương hơi nghiêng đầu, từng sợi từng sợi được vắt sau chiếc cổ trắng ngần chậm chậm buông mình hạ xuống đôi xương quai xanh mê hồn, yêu mị đến cực điểm.

Ngực thoáng như có đá đè, y lập tức đem mặt ngoảnh sang nơi khác, nắm chặt cảm bị, luống cuống lùi về sâu trong giường.

*cảm bị: áo ngủ bằng gấm

Phượng Phi Ly cười thầm, bế y đặt trên người mình, vươn đầu lưỡi đùa giỡn vành tai y: “Hiện tại ta khí lực sung mãn lắm a.”

“.....”

“Chúng ta tiếp tục công việc buổi chiều nhé?”

Cung Lệ nhắm mắt không đáp cũng chẳng giãy dụa. Dù không phải Liễu Nhi song đối với y, sự tồn tại của Phượng Phi Ly là thập phần quan trọng, hơn nữa sự tiếp xúc thân mật truyền tới độ ấm khiến y căn bản không cách nào từ chối được.

Cả người bị lật lại, ngón tay thon dài luồn vào vạt áo, rất nhanh Phượng Phi Ly thành thạo khuấy động cơ thể tịch mạch này, làm nó kích động mà đứng lên. Thanh âm động tình khe khẽ phát ra, cùng động tác của hân phối hợp, cố gắng thả lỏng nhưng chỉ mang lại những cơn vụn vặt run rẩy.

“Không phải diễn trò nga.....” Phượng Phi Ly ngậm cánh hoa trong miệng thì thầm đồng thời khai mở thân thể y.

Lông mi của Cung Lệ cấp tốc rung động mãnh liệt, chiếc eo nhỏ xinh muốn ưỡn thẳng lại bị ngăn chặn, không thể động đậy nửa điểm.

“Không phải sợ..... Hải tử ngoan..... Không sợ.....” Âm điệu du dương an ủi, những nụ hôn nồng nhiệt liên tục rót xuống đem hai thân thể quấn chặt lấy nhau. Tiếng thở dốc dần dần tăng thêm, thanh âm rời rạc gần thành một đoạn không rõ nghĩa. Cung Lệ cơ thể truyền tới cảm giác có chút đau đón kì lạ.

“Không..... Không cần..... Được.....”

Âm thanh càng lúc càng cao, cuối cùng trở thành một tiếng thét thảm thiết.

Phượng Dương vương tuy chỉ là phiên chủ một phương nhưng thiết chế nơi lãnh địa không thua gì quân vương, cũng có thái y viện của riêng mình. Trong đó đều là những người danh gia, y thuật thông tuệ tuyệt không kém ngự y hoàng gia.

Tân triều thiên tử hôm nay tới chơi, đệ nhất danh y ở thái y viện liền bị lãnh chủ nửa đêm bắt triệu vào cung. Người ta xót xa cho bộ dạng râu tóc hoa râm kia mà vẫn phải lập bập chạy, riêng lão không ngờ rằng mình chuẩn bị phải đối mặt với tình huống mà sống gần hết đời lão mới gặp phải.

“Người nói xem, tại sao hân lại như vậy?” Phượng Dương vương không mấy may đỏ mặt, hỏi “Ta biết nam nhân thì tiếp nhận hơi khó, song lần đầu tiên ta thấy y như thế.....”

Cung Lệ đau quá hóa giận, tiện lấy cái gối gần đấy nện vào mặt Phượng Phi Ly.

Lão thái y quả nhiên không hổ kiến thức uyên bác, hơn vạn tên thái điều ban sáng. Ban đầu còn bối rối cùng kinh hãi, về sau nhanh chóng khôi phục phong thái y sư, tiến đến chuẩn bị khám vết thương cho vị chí tôn thiên tử.

Song Cung Lệ đời nào chịu hợp tác, một mặt kéo chăn phòng thủ, một mặt quát lớn: “Lớn mật! Làm càn! Mau cút ra ngoài cho trẫm!”

Dân chúng thành Nghiệp Châu vốn chẳng có chút tôn kính nào đối với Hoàng đế nhưng dù thế nào y vẫn là kẻ đứng đầu thiên hạ, không thể lỗ mãng vén chăn xem xét bộ vị được nên lão đành hướng ánh mắt cầu cứu tới chủ tử của mình.

“Ngaoan, người rõ ràng bị thương, mau buông tay để Hồ thái y khám.....” Phượng Phi Ly đứng dậy, đến bên giường kéo chăn, đồ dành.

“Không cần! Ra ngoài! Tất cả các người ra ngoài hết! Cả người nữa!” Cung Lệ hét chói tai, gắt gao ôm chăn.

“Đừng ngại, Hồ thái y tuổi tương đương ông nội người, có cái gì phải thẹn?” Phượng Phi Ly cố gắng chạm vào tay kẻ đang la hét sợ hãi, nhẹ nhàng gỡ từng đầu ngón tay y khỏi tấm chăn.

“Ta đã nói toàn bộ đi ra ngoài! Các ngươi to gan dám kháng chỉ?” Theo nguyên lí thì câu này rất chi là uy nghiêm nhưng đáng tiếc nó lại truyền ra từ đồng chăn thù lù giữa giường kia, uy lực giảm mất chín phần, còn một phần người tộc Phượng Dương lại chẳng để trong mắt.

Phượng Phi Ly tránh làm ái nhân động tăng thêm thương thế, hẩn tóm chặt thân thể y, mạnh mẽ xóc cằm bị lên lộ ra nửa thân dưới, thực khiến y vô cùng cảm phần.

Lão Hồ thận trọng kiểm tra một lần rồi cẩn thận bôi ít cao dược vào bên trong, Cung Lệ không nhịn được vừa kêu la vừa đạp chân loạn xạ. Phượng Phi Ly thấy thế, thương xót ôm lấy y, hôn lên mí mắt ngập nước.

“Rốt cuộc tại sao?” Nhẹ nhàng đắp chăn cho Cung Lệ, Phượng Phi Ly cùng lão y bước ra ngoài, “Ta đã rất chú ý, dù cho là lần đầu tiên cũng không biến thành như thế a?”

“Hồi bẩm Vương gia, trên đời này thực có ít người sinh ra đã có bộ phận thua thiệt so với người thường, dễ dàng bị thương, cảm giác đau tương đối lớn, không quá thích hợp..... e hèm..... hoạt động.....”

“Vậy làm gì bây giờ? Có thể trị sao?”

“..... Cái này..... vốn không phải là bệnh nên không thể coi là chữa được. Chỉ còn cách trong lúc hoạt động thì cần coi chừng hơn, sử dụng dược vật, chú ý xử lý tốt hậu quả, kịp thời thượng dược thì có thể cải thiện chút tình hình. Tất nhiên, tốt nhất là nên không làm.”

“Điều đó không có khả năng.” Phượng Dương vương quả quyết nói.

“Vậy..... chắc Vương gia có thể phải vất vả..... Bất quá, càng về sau có lẽ sẽ càng thích ứng hơn một chút.”

“Ừm, ta biết rồi, ngươi mau mau nhanh đi nghiên cứu xem dùng dược nào tốt nhất, bổn vương không muốn y mỗi lần đều đau đớn thế này.....” Phượng Phi Ly đang nói bỗng phát hiện đằng sau có tiếng gió, vội vàng cúi đầu né, một chiếc hài sượt qua đỉnh đầu, đường đường chính chính đâm thẳng vào mặt lão thái y tội nghiệp.

Tân hoàng đế lần này giá lâm Nghiệp Châu có lưu lại hai tháng trời, trong đó hơn một tháng là bẹp dí tại một chỗ. Có hai nguyên nhân: thứ nhất, do lần đầu giao hoan mà không thể không nằm trên giường dưỡng thương; thứ hai, vẫn do lần đầu giao hoan mà không thể không nằm trên giường dưỡng bệnh. Thương là vì Phượng Dương vương quy cho không có dược vật nhưng thực chất đâu phải vậy, bệnh thì chắc người người đều rõ. Bệnh kéo dài quá lâu làm Cung Lệ cay cú, thường thường nửa đêm trộm hôn để hẩn lấy bệnh trở lại. Đáng tiếc đến tận khi y khỏi bệnh cũng không thành công lấy một lần.

Có lẽ đang ốm, người vô cùng yếu ớt là nguyên nhân khiến ác mộng vốn hay gặp nay lại càng có cơ hội xuất hiện. Trừ bỏ hai dị mẫu đệ đệ cùng Tiết vương ra, y còn mơ thấy Văn phi điên điên đại đại ở lãnh cung, thấy Nại Nại thống khổ trúng độc chết, thấy Sâm Lệ đáng vẻ tiêu tụy tuyệt vọng, thấy Văn Liệt quắc mắt nhìn mình trừng trừng, thậm chí còn mơ thấy bản thân năm đó bị nhốt tại địa lao, bên cạnh là một đồng chí thể cứng nhắc.

Mỗi lần như vậy Phượng Phi Ly đều lay mạnh dậy, buộc y thuật lại thật tỉ mỉ rõ ràng cảnh trong giấc mơ bởi hẩn tin rằng vô luận gặp ác mộng gì, miễn mở miệng nói ra thì về sau sẽ không gặp nữa, cho dù gặp lại cũng sẽ không hoảng sợ như trước nữa.

Lý luận này hiệu nghiệm hay không cũng chẳng biết nhưng giữa đêm khuya tỉnh mộng, bên cạnh liền có người bảo vệ trò chuyện, đối với Cung Lệ mà nói vẫn là sự an ủi vô cùng có ý nghĩa.

Nửa đêm chuyện trò, sau khi kể tường tận cho Phượng Phi Ly nghe giấc mơ lập tức chuyển sang chủ đề khác, nói về hồi nhỏ Văn phi đối xử rất tốt với y, thường giữ lại những thứ ngon để y ăn, nói về mẫu hậu tuy thân là bậc mẫu nghi thiên hạ song năm nào cũng tự tay may đồ mới cho y mặc mãi đến khi trưởng thành mới thôi, có khi lại nói tới khoảng thời gian chơi đùa cùng các dị mẫu huynh đệ dù không thân thiết. Tất cả, từng người từng người một hiện lên trong kí ức thơ ấu ngọt ngào, xóa tan những hình ảnh ghê rợn kia, quên đi cái gọi là hiện thực, quên đi cái bị bóp méo.

Nghe đủ các dạng mộng, vào một buổi tối, Phượng Phi Ly rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Vì sao chưa bao giờ mơ tới Liễu Nhi?”

Chu Cung Lệ nhìn hắn, khẽ nghiêng đầu, trên mặt phản chiếu ánh nến yếu ớt từ ngoài trướng. Y thấp giọng nói: “Đương nhiên có mơ..... nhưng Liễu Nhi là người ta yêu nhất, mỗi lần gặp hắn ta đều có cảm giác thanh thanh sáng sáng, khoái khoái lạc lạc. Hắn thường mặc y phục rất đẹp, luôn cùng ta ngồi xuống nói chuyện, nhìn ta cười ôn nhu. Chỉ cần thấy Liễu Nhi, toàn bộ đều là mỹ mộng, sẽ không bừng tỉnh giữa đêm khuya, càng không khóc lóc nên người không biết.....”

Đột nhiên trong lòng Phượng Phi Ly dâng lên cảm giác ảm ức giống như đứa trẻ nhỏ đang ghen tị. Hắn mạnh tay đè y xuống dưới thân, khó chịu nói: “Ta mới là người ngươi yêu nhất, ta không chỉ muốn xuất hiện trong mỹ mộng mà còn muốn trong ác mộng của ngươi. Mặc kệ về sau ngươi mơ thấy cái gì đáng sợ, nhất định phải nhìn sang bên cạnh mình, ngươi sẽ thấy ta đứng ở đó, cùng ngươi đứng chung ở một chỗ.”

Cái mũi bị đụng có chút ê ẩm, Cung Lệ lúng túng đẩy hắn ra, xoay lưng về phía hắn: “Hồ ngôn loạn ngữ! Dù cho ngươi là Phượng Dương vương thì cũng vấp phải những chuyện không theo ý mình được.”

Phía sau, Phượng Phi Ly luồn tay ôm chặt lấy y, cắn cắn vành tai, nũng nịu: “Sao lại hồ ngôn loạn ngữ, ít ra nên là điếm ngôn mật ngữ chứ. Đừng chối đây đẩy như thế, ở cùng ta ngươi có gặp ác mộng cũng đâu còn khó chịu như trước a.”

Hắn mỉm cười nham hiểm, tham tiến từ từ hướng xuống phần dưới y phục của y, sờ soạng khắp nơi, cả chỗ được đụng lẫn cấm được đụng. Ban đầu Cung Lệ nhẫn nhịn, sau chịu không nổi bèn xuất một chưởng về phía kẻ nọ, sáng giọng: “Quá nửa đêm, không ngủ còn định làm gì?”

“Ngươi toàn thân ra mồ hôi lạnh, ta đến giúp ngươi thay nội y.” Phượng Dương vương hưng trí bưng bưng, tỏ vẻ vinh dự được giúp Hoàng đế cởi bỏ chiếc khố. Vừa nói là thay y phục, một lúc sau lại nhất quyết từ chối mặc vào, ngay cả của chính mình cũng mất hết.

Cung Lệ hoảng hồn kịch liệt lắc đầu, mặt đỏ như gấc tim đập loạn xạ, cắn răng nói: “Không được..... Không được vào.” Nói xong mới cảm thấy núi lửa phun trào trên đầu, trong cuộc đời hai mươi mấy năm y chưa bao giờ thốt ra câu nói mất thể diện như vậy.

“Được được..... Không vào.....” Phượng Phi Ly một mặt phụ trách trấn tĩnh đáp ứng con cừu non, một mặt dùng sức đè ép xuống, sự va động giữa hai thân thể khiêu khích dục tình chi hỏa cháy hừng hực cả không gian.

Trong trướng rất nhanh nghe rõ tiếng lột cấm y, tiếng hai cặp môi chạm vào nhau ướt át, tiếng thở dốc nặng nhọc hòa cùng tiếng rên rỉ kiềm chế.

Không khí nóng rực len lỏi xuyên qua tấm sa vĩ mỏng manh, quanh quẩn bên ngọn đèn dầu, bên trong một mảnh xuân ý vô hạn.

“Ngươi..... làm gì.....” Sau lúc lâu có tiếng kêu sợ hãi.

“Thử lại một chút thôi.”

“Không được..... Không được.....”

“Thử xuống một chút.....”

“Không.....”

“Xuống một chút.....”

“.....”

Khoảng thời gian gắng sức.

.....

Nhưng cuối cùng vẫn kết thúc bằng một tiếng thét thảm thiết.

Buổi sáng kế tiếp, trong lúc Hoàng đế đương triều vẫn nằm trên giường an dưỡng thì ở thiên điện, chủ nhân Nghiệp Châu cùng thái y đang chú tâm nghị luận về vấn đề y học cực chuyên sâu, thái độ thập phần nghiêm túc, thậm chí quên cả dùng bữa trưa.

Hết buổi nghị luận, Phượng Dương vương phần khởi vào thăm Hoàng đế, hớn hỏ nói: “Thái y bảo tình trạng của người tốt hơn lần trước rất nhiều, chỉ cần chúng ta tiếp tục cố gắng.....”

Thêm một chiếc hài lao tới, hần vội vàng tránh thoát. Đùa, nếu là bị gổ hoặc những thứ khác trúng đầu để y hết giận thì hần cũng cam lòng tình nguyện nhưng đây lại là một chiếc hài, chiếc hài gỗ đầy nhé, quả thực không phù hợp với nguyên tắc mỹ học của Phượng Dương vương.

Tình dường thêm vài ngày, sức khỏe của Chu Cung Lệ khá lên rất nhiều, có thể xuống giường đi lại, phân phó chuẩn bị khởi giá hồi kinh. Mặc dù không được như dự kiến, chuyện kia không tìm ra cách giải quyết song tâm tư không còn tuyệt vọng và đau khổ như trước nữa. Hiện tại, trong đầu y toàn bộ đều là nghĩ cách đối phó với sự đùa cợt vô cùng đa dạng của hần.

Mà những lời nói yêu, Cung Lệ tự nhủ rằng mình đối với Phượng Phi Ly không có cảm giác gì khác biệt bởi y sợ. Một khi là thực chính là gánh nặng cả đời.

Dẫu sao từ nhỏ y đã không phải là kẻ tiêu sái. Nếu luận về tiêu sái, khắp thiên hạ chẳng ai sánh được với kẻ thống trị Nghiệp Châu, Phượng Phi Ly thiên bẩm diễn trò.

Cung Lệ lần này đến Nghiệp Châu mang theo xe ngựa đơn giản để tránh gây phiền toái (chạy trốn mà). Bất quá dù gì vẫn là thiên tử, tùy vệ hộ tòng phải đầy đủ thành ra cần bố trí nơi ở rất nhiều bởi thế việc thu dọn cũng không phải một sớm một chiều là xong. Hoàng đế trẻ tuổi không muốn cho ai biết mình vội vã chạy trốn chết, thêm bối rối nên công việc chuẩn bị mất đứt ba ngày.

Không thấy Phượng Phi Ly phản đối, càng không có quấy nhiễu, mỗi ngày thân nhiên cùng y thưởng hoa ngắm cảnh làm thơ nghe đàn. Chẳng mở lời lưu lại, cũng chẳng biểu hiện chút lưu luyến bịn rịn khiến người ta không thể nhìn thấu tâm tình.

Ngày xuất phát, Cung Lệ cố gắng dứt khỏi tên Vương gia khí lực chín trâu hai hổ không ngừng bám càng kia, sớm rời giường. Tắm rửa xong, như thường lệ cả hai cùng nhau ăn sáng. Nghĩ đến sắp sửa chia tay, y đành nhẫn nhịn để Phượng Dương vương hứng thú chơi trò đứt thức ăn nhưng lại chẳng được miếng nào vào bụng.

Vấn tóc cao, mặc hoàng bào, Chu Cung Lệ trước mắt mọi người mang bộ dạng của một vị Hoàng đế cô ngạo diện vô biểu tình, ngạo lãnh thị nhân, hơn nữa đang đứng cạnh Nhất Tiểu Thiên Hạ Túy- Phượng Dương vương Phượng Phi Ly phong tư diễm lệ lại càng chẳng có vẻ thân thiện.

Ở trong lòng người dân Nghiệp Châu, Phượng Dương tộc trưởng mới là chí cao vô thượng thiên hạ đệ nhất nhân, mà trong số các Phượng Dương vương thì Phượng Phi Ly được dân chúng yêu mến ủng hộ nhất nên suốt dọc đường tiến tân hoàng đến cổng thành, người Nghiệp Châu đổ ra đầy đường tranh nhau reo hò ngó nghiêng xoắn quẩy rất nháo nhiệt làm y nhức đầu không thôi.

“Đừng nhăn nhó a, mọi người vì muốn nhìn thấy người mà phải chầu chực từ sáng sớm. Hoàng đế hiếm khi tới đây, ngoan ngoan thưởng cho bọn họ nụ cười của người đi.” Phượng Phi Ly một mặt đối xung quanh cười cười trên hoa gheo nguyệt, một mặt thấp giọng nói.

“Bọn họ đâu đến xem ta, là xem người đẩy chứ.”

“Ta quanh năm ở đây, có cái gì đẹp mà ngắm. Vì người họ mới tò mò, mau mau cười một cái đi.”

Chu Cung Lệ phần nộ trùng mắt, lần này định xuất hành đơn giản lại hóa thành buổi tổng biệt long trọng, còn bắt y giống hần trưng ra vẻ phiền tình.

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, không nghĩ ta sẽ hôn người nga?”

Hoàng đế trẻ tuổi hoảng sợ, thật nhanh chuyển tầm mắt sang dân chúng bên đường, môi nở nụ cười yếu ớt.

Tuy rằng luôn luôn khiến người khác có cảm giác lạnh lùng vô tình nhưng lúc y cười liền mang theo mị lực cực độ của riêng mình. Hai bên đường âm thanh tung hô vang dội hơn, gáo thét

Phượng Dương vương phi thường đắc ý, lén lút qua ống tay áo rộng thùng thình xông tới tóm đầu ngón tay Cung Lệ, nhẹ nhàng gài vào lòng bàn tay làm y ngứa, lại không dám trước mặt bao người giãy mạnh, cũng

không thể cho vị vương họ hết mực yêu quý một cái bạt tai, đành lẩm bẩm: “Nhẫn nhịn nhẫn nhịn, dù sao sắp thoát khỏi hấn rồi.....”

Đến cổng thành, Phượng Phi Ly giúp y chuyển xe sang bát tham mã xa. Đám quan cùng một ít dân chúng vây quanh quỳ xuống, về mặt không phục, khóc lóc sụt sịt.

“Thật không hổ là thần dân của người a, thế mà cũng diễn trò.” Cung Lệ lạnh lùng nói: “Ta không tin mình đi sẽ làm bọn họ thương tâm như vậy.”

“Đương nhiên” Hấn tiến đến gần, “Bọn họ thương tâm như vậy không phải bởi người đi mà bởi ta đi.”

Cung Lệ lấp bắp kinh hãi, quay đầu lại, không nghĩ khoảng cách hai người lại gần đến thế, không nghĩ là đôi môi y lướt qua gò má hấn nên nhất thời đỏ mặt: “Người..... Người bảo cái gì?”

“Chúng ta vừa kết hôn, sao nữ nhĩ tâm chia xa vì vậy ta phải cùng người hồi kinh ở mấy ngày. Bọn họ không muốn ta đi mới thương tâm vậy a.” Phượng Phi Ly tùm tùm cười tỏ vẻ dĩ nhiên.

“Người..... cùng ta? Sao ta không có nghe qua người nói?” Cung Lệ vừa sợ vừa tức, nói lấp liên tục.

“Hiện tại nói đâu có muộn. Người yên tâm, dọc đường ta đã an bài rồi, đợi đến kinh thành là địa bàn của người, người phải đối người ta tốt tốt a.” Khóe môi ác ma vẽ lên nụ cười mỉa mỉ thấu xương. Hấn nhẹ nhàng cúi đầu, thổi vào cổ y một ngụm nhiệt khí.

Tân triều thiên tử lại lẩm bẩm nhĩ nhĩ song vẫn không xuống nổi. Y hất mạnh tay Phượng Phi Ly ra, hùng hùng hổ hổ đi lên xe ngựa, hồn nhiên chưa phát giác biểu tình của mình tựa như tiểu hài tử giận dỗi.

Từ nay về sau, dù cả thiên hạ đều khẳng định đương kim hoàng thượng tính cách âm lãnh, hành xử nghiêm khắc thì dân Nghiệp Châu lại phe phẩy tay nói: “Không phải đâu, Hoàng đế bề hạ thực đáng yêu lắm.....”

Nhắc tới xử lý quốc chính, năng lực và thủ đoạn của Chu Cung Lệ không thể sánh với tiên hoàng nhưng y lại có ưu thế, một ưu thế vô cùng quan trọng. Đó là chẳng phải sử dụng lượng tinh lực lớn để đối phó với Phượng Dương tộc mà còn được chủ nhân Nghiệp Châu, Phượng Phi Ly đem toàn lực phò tá nên mới hai năm đăng cơ sức mạnh quốc gia tăng lên đáng kể, danh tiếng không ngừng vang xa.

Vì vậy việc nước không quá đáng phiền não, ngược lại hơn phân nửa là về việc nhà, thật làm y đau đầu.

Mối quan hệ giữa Hoàng thái hậu và y từ sau chuyện Nại Nại bắt đầu có khoảng cách, trừ bỏ nghĩa vụ phụng dưỡng ra hai mẫu tử không nói thừa lấy một lời. Gần đây thần trí Văn Lệ Anh có dấu hiệu lạ, khi mê khi tỉnh, thường thường tự nhiên khóc rống rồi cười to. Bởi nể nàng là quý phi đứng đầu hậu cung, lại nhớ tới tình nghĩa vợ chồng mấy năm, thêm nữa là ái nữ của Thái sư, là tỷ tỷ của Văn Liệt nên không nỡ nhĩ tâm giam cầm nàng trong lãnh cung. Sâm Lệ ở Bắc cương biểu hiện không hề kém cỏi, lãnh trách nhiệm củng cố bang giao, huấn luyện tân binh còn giúp Phượng Dương vương trị thủy, dần dần thoát khỏi vỏ bọc trẻ con. Thời điểm hấn trở về ngày càng gần, Cung Lệ lòng càng bất an.

Nhưng..... dù gộp đủ các loại phiền hà kể trên lại cũng bằng tên tỉnh ma nhân kia.

Kể từ lúc quan hệ hai người trở nên thân mật, Phượng Phi Ly bỗng dưng có hứng thú với thân thể vốn sinh ra đã không lấy gì làm bất thường của y. Chỉ cần là xuất hiện tại kinh thành đương nhiên sẽ ở trong cung, trước mắt dòm ngó của bao kẻ cũng mặc kệ, thái độ vô cùng thân thiết. Ban đầu còn có mấy vị lão thần râu tóc bạc phơ ý thân ý phận đưa ra kiến nghị, nói rằng ngoại thân không được phép ở lại nội cung, không hợp với lễ nghi nhưng sau khi bị Phượng Phi Ly điều đến trông coi hoàng lăng nên rốt cuộc chẳng ai dám phát biểu một câu.

Hai người trong lúc lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh vẫn thực hiểu làm cách nào khiến cho đối phương tối thỏa mãn cùng khoái hoạt, thi thoảng hoan ái tới mức dữ dội, khác xa với sự nhu tình mật liên mà Liễu Nhi đem tới.

Phiền toái chủ yếu là nằm tại bước cuối.

Dù Phượng Phi Ly bất khuất nỗ lực thực hiện suốt hai năm trời, dù hai người có sử dụng nhiều phương pháp khác nhau, hưởng thụ cảm giác tình ái khoái hoạt dục tiên tục tử đến đâu song kết quả vẫn y như cũ,

đau đớn muốn chết, mà không chỉ một lượt là xong. Phượng Dương vương quả quyết thất bại bước cuối không nằm ở việc hấn dùng sức mạnh, mặc kệ Chu Cung Lệ có vất óc suy nghĩ làm hấn buông tha mình.

Theo thường lệ, ước chừng một năm thì có bảy, tám tháng Phượng Phi Ly cư trú tại hoàng thành, hàng đêm ôm ôm vị chí tôn thiên tử thích trưng ra bộ mặt băng lãnh, khoảng hai ba ngày lại một hồi ngư thủy chi hoan (trâu xuống ao hồ đập nước) Đối với quan hệ như vậy, Cung Lệ sớm nhận thấy điều y sợ nhất là lúc hai người thân đầy mồ hôi, giao triền mãnh liệt liền đôi phượng nhân tuyệt mỹ ôn nhu nhìn mình, chớp chớp cầu xin: “Một lần nữa thôi.....”

Cự tuyệt cự tuyệt rồi cự tuyệt.

Trên đời này, hiếm ai có thể cự tuyệt Phượng Dương vương quá ba lượt, ngoại trừ đương kim Thánh thượng.

Cung Lệ lúc đầu mang bên mình quyết tâm từ chối năm sáu lần nhưng cuối cùng vẫn là không tình nguyện để hấn đề ra thử cách mới. Kết quả chắc ai cũng đoán được, đau muốn chết đi sống lại, hấn ăn y không còn chút khí lực nào.

Ác mộng thay Phượng Phi Ly tiếp tục không nản chí, lạc quan nói: “Lần này khá hơn so với lần trước, nhiều nhất sau hai, ba năm ngươi sẽ hoàn toàn là người của ta.....” Thật biết cách khiến người ta học máu.

Ngày ngày trong lúc thân mật, hai người không hề nhắc tới chữ “Ái”. Phượng Phi Ly không buộc y trả lời. Chu Cung Lệ cũng không còn đoán già đoán non xem mỗi lời hấn thật hay giả. Bọn họ đều quý trọng hiện tại, cho rằng cả đời cứ như thế cũng không có gì không tốt.

Văn nhị công tử Văn Liệt từng bước thay phụ thân tiếp quản sự vụ triều chính, trở thành viên quan có địa vị cao. Mỗi khi thấy thanh niên này, Cung Lệ lại bất giác nhớ tới thiếu niên thiên thần kia. Ngôi mộ được đặt tại một ngọn núi phía tây, trên chỉ khắc bốn chữ đơn giản “Nại Nại chi mộ”. Thi thoảng y có đến thăm, thắp hương, hóa vàng mã, thỉnh cầu hấn tha thứ cho sự chi nhược và tội nghiệt của hoàng tộc.

Ở kinh thành, mỗi khi nhàn hạ, Phượng Phi Ly thường thích trêu đùa Văn Liệt ưu tú hoàn mỹ khiến tiểu tử này phòng thủ phi thường khó khăn. Văn thiếu gia thoát đầu còn tức giận đánh trả, sau nhận thức mình vốn không cùng trình độ với kẻ rảnh rỗi ấy liền áp dụng chính sách ba không: không nghe- không hỏi- không để ý, đề cao cảnh giác, tránh mọi trò chơi cùng hấn.

Quần quít bên Văn Liệt vài hôm, nghe hấn hướng bệ hạ nói lời gièm pha, Phượng Dương vương cơ hồ khẳng định thiếu niên tên Nại Nại hấn không có chết, lí do “Hành động vụng về của Tiểu Liệt này vừa liếc biết ngay là giả.”

Chu Cung Lệ cư nhiên lo lắng không biết nên tin hay không, chắc bởi y không có công lực phân biệt. Chằm chằm soi xét Văn Liệt thật lâu cũng đành lắc đầu, không thể nào tu luyện đạt mức “Vừa liếc biết ngay là giả”.

11. Chương 11

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Mùa hè năm nay, Bắc cảnh gặp phải cảnh lũ lụt, Phượng Phi Ly suốt đêm cấp tốc trở về thái ấp chống thiên tai cứu tế. Tuy rằng Nghiệp Châu có căn cơ vững vàng, không phát sinh sự việc nào nghiêm trọng nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Mùa thu năm nay, Nhị hoàng tử từ Bắc cương thúc ngựa trở về kinh thành, để mặc gió bụi bám đầy người, vội vàng diện kiến hoàng huynh, cương quyết khẳng định muốn cùng Nại Nại bên nhau trọn đời.

Hoàng đế trẻ tuổi đeo lên chiếc mặt nạ lãnh mạc che dấu đi đau thương, nói rằng thiếu niên đã chết.

Đôi mi hạ xuống, sợ phải giương mắt nhìn thấy biểu tình thất thần kia, y hiểu giờ an ủi như thế nào cũng đều vô ích, trừ phi..... Nại Nại thực sự chưa chết.

Sâm Lệ không muốn nghe, không muốn tin tưởng vào những điều ca ca nói. Hắn điên cuồng lục tung tất cả các ngõ ngách trong thành lên mà tìm kiếm, rồi thì thoảng lại thường thường ngẩn ngơ đứng ở đầu đường nhìn đám người tựa như nước chảy, tha thiết ước ao kỳ tích xuất hiện, nắm bắt lấy thân ảnh nhỏ bé trong ánh mắt.

Đôi khi Cung Lệ trộm đi theo sau, trông dáng vẻ tiêu tụy thống khổ cố gắng truy tìm, cảm thán mình có cả giang sơn nhưng không thể làm cho ái nhân của đệ đệ quay về. Lời Phượng Phi Ly bỗng vang lên trong đầu, y hy vọng câu khẳng định này là đúng nhưng nếu thực sự Nại Nại chưa chết vậy làm cách nào chứng minh được?

Cung Lệ đi lên ngọn núi phía tây, đến phần mộ lạnh băng, trên bia khắc bốn chữ “Nại Nại chi mộ”. Trước mộ vẫn còn hương tro lần trước viếng của y, vì ít có người tới nên khung cảnh vẫn như cũ. Sâm Lệ từ khi tin rằng Nại Nại đã chết đã không còn cùng huynh trưởng nói chuyện, Cung Lệ không cũng không có cơ hội chỉ cho hắn biết ngôi mộ, bởi thế đương nhiên không phải hắn đến bái tế.

Người nội thị sát cạnh thấp giọng mời hồi cung, Cung Lệ ảm đạm xoay người rời khỏi, đi được hai bước đột nhiên nghĩ.

Mộ này là do Văn Liệt dựng nên, cũng chỉ nghe Văn Liệt nói đến sau khi bắt ép hắn khai ra. Nếu thực sự là nơi an táng của Nại Nại tại sao không hề thấy lễ tế gia đâu?

“Vương Thành Nhân!” Y quay sang kêu tên thái giám bên mình, trên mặt mặc dù không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã ý loạn như ma.

“Có nô tài! Hoàng thượng có gì phân phó?”

“Truyền mấy người to khỏe đem phần mộ này quật khai cho trẫm, phải cẩn thận tránh phá hủy di hài!”

Vương Thành Nhân cả kinh rồi lập tức gọi người tới đào lên, Hoàng đế xưa nay nghiêm khắc, hắn đâu có gan nhiều lời.

Rất nhanh, một chiếc quan tài to màu đen dính đầy bùn đất được nâng khỏi dưới đất, Cung Lệ cắn chặt răng âm thầm cầu nguyện kẻ đã khuất thứ tội, hạ lệnh mở quan. Bên trong là một khối miêu cốt nhỏ nhỏ được bao bọc bởi đoạn vải trắng.

Ban đêm hôm đó Cung Lệ cải trang đi vào phủ Thái sư, chờ một lúc tại bên ngoài tiểu hoa thính liền thấy Văn nhị thiếu gia trở về.

Văn Liệt không khỏi giật mình khi thấy y, bèn cho lui hạ nhân, chỉ lưu lại bên người một thị đồng tuổi ước chừng mười tám mười chín làm Cung Lệ chú ý, chắc hẳn là tâm phúc.

Thị đồng kia có khuôn mặt thanh tú đáng yêu cùng điềm tĩnh, đôi mắt đen nhánh phi thường linh động, thấy Văn Liệt khom người hô “Bệ hạ” không những không sợ hãi ngược lại còn mở to mắt, tò mò hết ngó lên rồi ngó xuống, thân nhiên nhìn chằm chằm y đánh giá. Hình như khó có thể được kiến thức Hoàng đế nên phải xem cho thỏa.

Cung Lệ không còn thời giờ để quản thái độ vô lễ này, y tới đây là có mục đích riêng. Tuy rằng trong mộ không phải là người chết nhưng cũng không chứng minh được Nại Nại chưa chết. Có thể hắn không muốn nơi chôn cất thật sự của sư đệ bị người khác quấy rầy nên cố ý nói dối, bởi vậy y quyết định đến thăm dò.

Văn Liệt cảnh giác cao độ, cẩn thận từng câu từng chữ nhưng thấy hắn phòng bị như vậy hẳn khả năng Nại Nại còn sống là rất cao. Nếu Nại Nại đã chết, Văn Liệt không cần nơm nớp lo sợ như thế, là sợ bị phát giác hành tung? Vì y đối với sư đệ không thuận mắt nên tìm mọi cách bảo vệ?

Từ Văn phủ hồi cung, tâm thiên tử tâm tình tốt lên nhiều, nghĩ không vội nói cho đệ đệ tin này. Nại Nại giả chết ắt có nguyên do, nếu Nại Nại không muốn để Sâm Lệ biết chân tướng sự việc vậy đó là sự lựa chọn của hắn, người bên ngoài can thiệp vào có khi chẳng giải quyết được gì mà lại gây thêm rắc rối. Thôi, chỉ cần người còn sống là y thập phần an lòng rồi.

Uống hết một bát tham thang, Cung Lệ ngồi sau long án bắt đầu phê duyệt bản tấu hôm nay. Gần đây bên người xuất hiện một nữ quan tên Ánh Nga rất thông minh nhanh nhẹn, mỗi ngày đều biết lựa chọn tấu chương quan trọng và khẩn cấp nhóm lại, sắp xếp gọn gàng.

*long án: cái bàn để xử án, mọi người xem phim TQ cổ trang thì đều thấy Hoàng thượng có một phòng họp nhỏ nhỏ, đầy, long án ở đó.

Bìa bản tấu chương được đặt lên đầu mang màu vàng kim, sử dụng loại màu sắc này hẳn là trực hệ hoàng thân, cũng chỉ có Phượng Dương vương. Tim đánh thót một cái, y vội lấy giấy ra, quả nhiên Nghiệp Châu gửi tới. Xem xét hồi lâu, trong đó toàn ghi những chuyện phiếm vụn vặt nhỏ nhặt, tựa như quyển nhật kí hàng ngày của Phượng Phi Ly, đoạn cuối đảo qua chút ít tình hình Nghiệp Châu hiện tại, cơ hồ khá ổn định.

Sắc mặt Chu Cung Lệ đột ngột trầm xuống vài phần, hung hăng ném bản tấu trong tay. Tên Phượng Phi Ly chết tiệt kia, nếu Nghiệp Châu không có đại sự gì tại sao nửa năm rồi không nhảy đến kinh thành.

Ánh Nga đang thay nên thấy thế lập tức lại gần nhất lên, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ, có chuyện gì vậy?”

Y giật mình, bị chính ý tưởng mình vừa nghĩ đến làm cho hoảng sợ. Không thể nào, tên lừa đảo kia mỗi lần đến đều khiến y đau đớn vài ngày, cơ hồ nhớ hẳn là sao?

“Bản sớ này thông thiên vô nghĩa, vì cái gì lại đặt lên đầu?” Khụ một tiếng che dấu tâm tư, y hướng nữ quan trách mắng.

Nữ quan Ánh Nga ngăn người, vội khom người nói: “Tì tử tưởng rằng..... Bệ hạ luôn chờ Nghiệp Châu dâng sớ.....”

Hoàng đế trẻ tuổi đập cái rầm vào long án, phản ứng có phần quá khích, bốc hỏa quát: “Trẫm khi nào luôn chờ Phượng Phi Ly dâng sớ?!”

Ánh Nga sợ tới mức quỳ rạp cả người xuống đất, không dám thốt ra một chữ. Cung Lệ trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, cũng không còn tức giận nữa, hừ giọng: “Đứng lên đi” rồi lại tiếp tục vùi đầu xử lý quốc sự, đem tổng khứ hình ảnh kẻ nợ khỏi đầu.

Nhắc tới kẻ bị dương kim hoàng thượng quyết tâm tổn khứ khỏi đầu, Phượng Phi Ly ở Nghiệp Châu đang vô cùng cao hứng chỉnh chỉnh sửa sửa vở kịch mình tự biên sắp được ra mắt. Tháng sau là sinh nhật của Cung Lệ, hẳn mất hai tháng trời để dàn dựng. Chỉ riêng tưởng tượng vị chí tôn tình nhân bằng lãnh khó chiều ấy lộ ra nụ cười sáng chói như ánh mặt trời là Phượng Dương vương lại cực kỳ hớn hở, làm việc cật lực.

Luyện tập xong xuôi, chọn lựa đầy đủ những món đồ nhã trí, Phượng Dương vương vui vẻ thu xếp sự vụ chuẩn bị ba ngày sau lên đường tiến kinh, hảo hảo muốn ôm thân thể ngày nhớ đêm mong vào lòng hung hăng yêu thương một phen.

Song tin tức vừa truyền tới khiến hắn hồn phi phách tán.

Mật báo của Phượng Dương tộc ở kinh đô phi ngựa chạy suốt đêm về, môi tái nhợt, cả người đầy mồ hôi cùng bụi bẩn, luống cuống té nhào dưới chân Phượng Phi Ly, hốt hoảng nói: “Điện..... Điện hạ..... kinh thành xảy ra..... động..... động đất, tình hình..... nghiêm trọng.....”

Trong nháy mắt, tim hắn như bị ai đó bóp nghẹt, về sau bất cứ lúc nào hồi tưởng sắc mặt lại nhanh chóng biến đổi. Một con người luôn luôn lạc quan tiêu sái nhưng mới nghe được một câu liền không thể kiềm chế ý đến tình huống xấu nhất. Cả tay chân hắn dường như vô lực, cơ hồ không còn đứng vững, miệng há hốc thở nặng nhọc, định hỏi rồi lại không dám.

“Hoàng đế bệ hạ không làm sao chứ?” Thủ phụ của Phượng Dương vương am thấu tâm ý của chủ tử lập tức truy vấn.

“Lúc ấy..... hỗn loạn, thuộc hạ phải gắng hết sức mới..... mới tìm được một vị thái giám quản sự..... Nghe..... nghe hẳn báo..... Hoàng đế bệ hạ chỉ gặp chút kinh hãi, tựa hồ..... không bị thương.....”

“Tựa hồ?” Phượng Phi Ly khôi phục một ít khí lực, trách mắng, “Tựa hồ là có ý tứ gì? Rốt cục Hoàng thượng có hay không chuyện?”

“Thuộc hạ khẳng định không có gì đáng ngại, chỉ là không biết cụ thể và tỉ mỉ tình hình.....”

Phượng Dương vương phất tay mệnh người ở dưới đi nghỉ ngơi, hướng thủ phụ phân phó xuất vật tư cứu trợ, phái người cấp tốc đưa tới kinh thành, riêng hấn độc thân độc mã lập tức nhập kinh. Muốn tận mắt nhìn tiểu hài tử hiếu thắng ấy bình an, muốn y cảm thấy yên ổn dựa vào lồng ngực mình. Dầu sao cũng hoảng sợ như vậy, thật sự hi vọng y sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi mình.

Thúc ngựa chạy không ngừng nghỉ một ngày một đêm cuối cùng cũng đặt chân tới hoàng thành, ven đường các nội giám cung nữ liên tiếp quỳ lạy và thông báo.

Tiến vào phòng, trên tiểu tháp là hình ảnh quen thuộc của tiểu hài tử nhất quyết cự tuyệt hạnh phúc kia, khuôn mặt lộ rõ dấu tích mệt mỏi chứng tỏ gần đây đã vất vả xử lý đại sự. Phượng Phi Ly trong lòng một trận đau xót, thầm nghĩ muốn đem ái nhân bao bọc lấy thật kĩ nhưng lại không nỡ quấy rầy giấc ngủ ngắn ngủi.

Nhẹ nhàng sờ sờ mặt y, hôn nhẹ lên đôi môi khẽ mở, Phượng Dương vương tao nhã đứng dậy, lướt qua người nội thị bên cạnh, cười nói: “Chuẩn bị nước, bồn vương phải tắm rửa, chạy hơn mười canh giờ, bụi bẩn bám đầy..... Vừa rồi vội quá nên không chú ý tới bộ dạng này liền xông vào, may mắn Hoàng thượng đang ngủ.....”

Bọn thái giám sớm đã biết Phượng Dương vương đối đãi với dung nhan vô cùng coi trọng, vội vàng chuẩn bị nước ấm. Lúc sau, hấn tẩy rửa sạch sẽ, quần áo chỉnh tề gọn ghẽ bước ra thể nhưng Cung Lệ vẫn không có ý định tỉnh giấc, tựa hồ có khả năng ngủ đến tận sáng sớm ngày mai.

Phượng Phi Ly trông y ngủ mê mệt như vậy bèn kêu người thấp ít huân hương để y ngủ ngon một chút rồi tái mệnh nội thị triệu Văn Liệt tiến cung thượng nghị vụ động đất vừa xảy ra, lại giật mình nghe tin Văn nhị thiếu gia hoàn mỹ ấy bị trọng thương, không thể rời phủ nhất thời muốn đi trêu ghẹo.

Cung Lệ vừa tỉnh lại liền được biết Phượng Dương vương đã có mặt ở đây. Tuy rằng ngoài mặt thần nhiên hừ một tiếng song trong lòng cảm thấy yên ổn nhiều. Thực tâm mà nói, giống hệt như hồi nhỏ, mỗi khi phát sinh đại sự hấn luôn dang tay để mình dựa dẫm, cơ hồ chỉ cần hấn còn tức sẽ không có tuyệt cảnh sơn cùng thủy tận.

Phi Ly, Phi Ly, phụ hoàng ban tên này dường như muốn vây hãm không để hấn tung cánh bay xa.

Đẩy nhẹ cửa sổ, ngắm ánh trăng tròn lồng vào khung cửa, u uất hồi tưởng chuyện xưa. Cả đời tránh tranh đấu vì không muốn làm tổn thương người, không muốn phụ tâm người nhưng kiên trì tới ngày hôm nay, chợt nghĩ chính mình né trốn nhiều năm, liệu có làm hấn bị thương, liệu có từng phụ hấn?

Phía sau truyền đến hơi thở ấm áp, âm điệu thấp trầm tao nhã mang tiểu y vang lên: “Nghĩ gì vậy? Nghĩ muốn ta ư?”

Cung Lệ giật mình, trong lòng đau xót nhưng không phản bác. Phượng Phi Ly có chút kinh ngạc liền xoay người y lại xem xét sắc mặt: “Làm sao vậy?”

“Không sao.....” Cung Lệ chậm rãi tiến vào lồng ngực của kẻ xa cách nửa năm, vòng tay ôm lấy thất lưng hấn. “Người đến Văn gia? Văn Liệt thế nào rồi?”

“Yên tâm, tiểu tử kia khỏe lắm.” Phượng Phi Ly nhớ lại tiểu tình nhân đáng yêu bên cạnh Văn Liệt, tự nhiên nở nụ cười.

Tiếng cười chưa kịp thoát ra liền bị che lấp.

Tuy sung sướng tận hưởng vị ngọt ngào mà lần đầu tiên ái nhân chủ động song Phượng Phi Ly cũng không khỏi bất ngờ. Hấn thở hổn hển, rời thân hình mềm mại run run, nhúu mày hỏi: “Rốt cuộc người làm sao vậy?”

Cung Lệ chăm chú nhìn hấn, lưỡng lưỡng: “Ta thực là một kẻ ích kỷ. Vì cái gì lúc có chuyện phát sinh mới nghĩ đến người?”

Phượng Phi Ly rất nhanh ôm chặt lấy hấn, cười yếu ớt: “Đứa ngốc, người có việc liền nghĩ đến ta, ta thật hạnh phúc.”

Y thở dài, đôi môi hơi tái nhợt.

Vi trưởng buồng xuống, những nụ hôn mãnh liệt, những hơi thở nóng bỏng, những thân ngâm thanh cùng sự giao triền quay cuồng, run rẩy, la hét, hỗn loạn.

“Tiểu Cung..... Người đang làm cái gì.....”

“Không việc gì.....”

“Sẽ đau nga.....”

“Không việc gì.....”

Phượng Phi Ly trở người đặt mình trên thân thể y, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn: “Tiểu Cung, ta rất thích cùng người hoan ái, rất thích biến người hoàn toàn thành người của ta..... Nhưng ta không muốn để loại triền miên này giống như hiến tế..... Đừng lo lắng, chúng ta đều còn trẻ, còn thời gian.....”

Đôi môi khê run rẩy, Chu Cung Lệ ngoảnh mặt sang một bên. Không cần..... Không cần..... Không cần đối xử với ta ôn nhu như vậy.

Xuất hiện từng vết nứt nhỏ trên chiếc mặt nạ bằng lãnh kiên cố..... rơi xuống..... vỡ tan.....

Y đã nhận quá nhiều yêu thương trong cuộc đời này. Quá nhiều, quá nặng khiến y lúc nào cũng sống trong sợ hãi đau thương, sợ rằng có một ngày mình sẽ không đứng dậy nổi.

Nghĩ đến giấc mơ vài hôm trước, trong mộng y nhẹ giọng hỏi Liễu Nhi, phải làm sao mới không cảm thấy có lỗi với Phượng Phi Ly nhất phiến si tình ái ý. Liễu Nhi điềm đạm cười, nắm tay y nói, chỉ cần người vui vẻ đã là hồi báo tốt nhất rồi.

Chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.

Nguyên lai trong cuộc sống, chuyện khó thực hiện nhất chính là vui vẻ.

12. Chương 12

Ngày hôm sau, Hoàng đế trẻ tuổi vẫn không thể rời giường đúng giờ nhưng Phượng Dương vương đã bình bưng khí thể tiếp nhận nhiệm vụ của mình. Hàng cứu trợ từ Nghiệp Châu đúng hẹn được chuyển tới kinh thành, có đủ y dược và lương thực nên tình hình nhanh chóng khả quan lên, công việc trùng kiến cũng bắt đầu tiến hành. Xem chừng không lâu nữa hết thấy lại chậm rãi trở lại quỹ đạo vốn có.

Chu Sâm Lệ lúc trước còn sa sút tinh thần nay lại cùng Văn Liệt thương thế chưa lành làm việc hăng hái. Cung Lệ đoán y nhất định đã tìm ra Nại Nại nhưng y không có mở miệng hỏi. Vô luận tôi luyện qua bao gian khổ, tương lai có hạnh phúc hay không đều tuyệt không hối hận bởi đều do chính bọn họ lựa chọn. Vô luận có bao yêu thương lo lắng, nếu nghĩ cần phải buông tay thì chính là thời điểm nên buông.

Chớp mắt đã tới sinh nhật của Cung Lệ, vì vừa trải qua thiên tai nên trong cung hạ chỉ, lễ thánh thọ năm nay nghiêm cấm bách quan đến mừng, chỉ có mấy vị tôn thất trọng thần được tiến cung bái thọ.

Người đau khổ nhất khi nghe lệnh cấm này là Phượng Phi Ly, hai tháng vất vả dàn dựng vở kịch cho gánh hát Phượng Dương thế là đi tong. Không phải mỗi ngày đều là sinh nhật của ái nhân, thần nhiên nhấn tâm ban lệnh như vậy thật hấn không phục. Tiểu tình nhân thông minh tinh quái bên cạnh Văn Liệt là khách nhân phương xa cũng được tham dự buổi lễ, Văn Tiểu Bảo thấy thế bèn cùng Phượng Phi Ly tiến hành giao dịch. Bảo Bảo đem câu chuyện [Mỹ nhân ngư] thuộc lâu lâu từ nhỏ ra cải biên thành đàn từ biểu diễn cho Hoàng đế xem, coi như một phần hạ lễ.

*đàn từ: một hình thức văn nghệ dân gian, lưu hành ở các tỉnh miền nam, Trung Quốc (theo QT đại nhân)

Cung Lệ nguyên bản không hứng thú với đàn từ, song nể do Phượng Phi Ly tặng nên nhẫn nại ngồi nghe. Ai ngờ lại bị câu chuyện bí hiểm ấy cuốn hút, không tránh khỏi ngây dại.

“Nếu người không thương ta, ta đành biến thành bọt biển nga.” Chủ nhân Nghiệp Châu lên tiếng đùa giỡn nhưng trông thấy sắc mặt kịch biến của người ngồi bên vẫn là không nở lòng, ôm y nói: “Gạt người thôi, ta vĩnh viễn đứng cùng người ở một chỗ, không đời nào hóa thành bọt biển đâu.”

Cung Lệ nhanh tay giữ lấy hần, không mở miệng câu nào. Phượng Phi Ly có chút hối hận, lúng túng mệnh dâng trà nóng.

Nữ quan Ánh Nga ở ngay cạnh vôi bưng trà đến, chờ Cung Lệ uống xong liền đưa lại cho Ánh nga, nhìn đánh giá nàng: “Hình như trước đây ta chưa từng gặp người?”

“Nô tỳ mới được chọn để hầu hạ Bệ hạ.” Ánh Nga lập tức quỳ xuống đáp.

“Ánh Nga rất có năng lực, nàng đến khiến việc giải quyết án thư của trẫm nhẹ nhàng hơn nhiều.” Cung Lệ bình ổn cảm xúc xen vào.

Hần lướt qua nàng một cái, khẽ ầm ừ, không nói thêm gì.

Năm mới đến, ba ngày đầu tháng giêng Phượng Phi Ly tất bật chạy về Nghiệp Châu tể tử rồi nhanh chân trở lại kinh thành. Dưới ánh đèn hai người nhàn hạ chơi cờ, ngoài trời tuyết rơi nhiều tựa như lông ngỗng bay bay giữa không gian rộng lớn, nhất thời hào hứng muốn xuất môn.

“Ánh Nga, đem áo khoác tử điều đến đây, bốn vương cùng Hoàng thượng muốn thay y phục xuất cung.” Phượng Phi Ly phân phó.

*tử điều: chồn tía/tím

“Định đi đâu?” Cung Lệ hỏi.

Phượng Phi Ly suy nghĩ một lát, đề nghị: “Đi Văn gia. Nghe tiểu tình nhân Tiểu Bảo của Văn Liệt nói mới đầu đông mà hần đã ăn mặc như cái bánh bao rồi, chúng ta đến xem bộ dạng ra sao?”

Cung Lệ đồng ý, kỳ thật thâm nghĩ cùng hần ra ngoài dạo chơi là tốt rồi, cũng không quan tâm đi chỗ nào. Để Ánh Nga cẩn thận mặc giúp áo khoác sau đó bọn họ lặng lẽ lên chiếc xe ngựa đã chờ sẵn ở cửa cung, hướng Văn phủ thúc ngựa chạy.

Vụ ám sát lãnh huyết xảy đến cách ngay Văn phủ chừng trăm mét.

Khoảng mười bạch y nhân đột ngột xuất hiện trong trời tuyết, màu trắng bao phủ vô tình che dấu ánh đao sắc lạnh. Chu Cung Lệ chỉ cảm giác mình bị một cánh tay gắt gao bảo hộ, bên tai vang lên tiếng rít của lưỡi đao.

Y bỗng vô cùng hoảng sợ, giống hệt như năm đó cùng Liễu Nhi chạy trốn trong đêm, xung quanh ám đầy sát khí, hàn khí len lỏi vào tận xương tủy, ái nhân bên cạnh ngưng đọng nụ cười.

Phượng Phi Ly ôm Cung Lệ bay qua giữa rừng kiếm, tay cầm độc nhất một thanh phong kiếm vừa cướp được từ địch nhân. Trên người có vài vết máu, tóc bung ra rối loạn, lộ vẻ yếu mị không thể thốt nên lời.

Thích khách đông hơn nửa thân thủ mỗi người đều rất khá. Phượng Dương vương vốn là cao thủ thiên hạ nhưng không có ai hỗ trợ cũng dần dần rơi vào thế hạ phong.

Trong mắt Chu Cung Lệ ngược lại không còn bóng đánh đao quang, y nhìn thẳng Phượng Phi Ly, nếu như hiện tại là thiên mệnh sắp đặt vậy nhất định bọn họ phải chết chung một chỗ.

Ngay lúc thời khắc nguy hiểm nhất, hai người bị dồn vào góc tường bỗng nhiên các bạch y nhân trở nên hỗn loạn, vài đường hàn mang ánh lên, Văn Liệt, Sâm Lệ cùng một thiếu niên lạ mặt xuất hiện, trên nền tuyết các bạch y nhân nằm rải rác. Phượng Phi Ly nhẹ nhàng thở hắt một hơi, chậm rãi thả lỏng cánh tay ôm ái nhân.

Tất cả thích khách lập tức bị chế phục, Văn Liệt lại gần vừa hỏi: “Các người không làm sao chứ?” sắc mặt chợt biến đổi.

Cung Lệ chỉ kịp nhận ra một đạo băng sắc bén màu lam, âm thanh vật nặng rơi. Y vội vàng ngẩng đầu thấy Phượng Phi Ly yên lặng đứng đó, một nữ nhân nằm trên mặt đất, toàn thân phủ màu trắng như tuyết, máu tươi từ miệng trào ra, là văn thư nữ quan Ánh Nga.

“Phi Ly.....” Cung Lệ khẽ gọi.

Không phản ứng, thân thể cao lớn lao đảo rồi từ từ ngã xuống.

“Phi Ly!!!!!!” Vội bổ nhào về phía trước, gào lớn, cố gắng đè tay lên ngực hấn để máu ngừng chảy ồ ạt, máu lạnh leo thẳm ướt đôi tay y.

Trong phút chốc đầu óc trở nên trống rỗng, nước mắt tự động mà dâng. Sợ hãi, tuyệt vọng, bi thống, hối hận. Mặt đất xung quanh bỗng rạn nứt, y chìm xuống hố sâu.

“Tiểu Cung.....” Ánh mắt mở to nhìn y, cầm tay y, cơ hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Không cần. Không bao giờ..... muốn nghe lời an ủi lúc lâm chung kia..... Không bao giờ muốn trông thấy nụ cười cố nén thống khổ..... Phương Phi Ly nhất định phải sống, phải sống bên cạnh mình.

Nếu phải diễn trò, y sẽ cùng hấn diễn. Nếu phải yêu, y sẽ yêu hấn thật nhiều.

Chỉ cần..... Chỉ cần còn sống.

Có người nhẹ nhàng gỡ tay y ra khỏi Phương Phi Ly, có người bên tai lớn tiếng nói chuyện nhưng hấn không còn muốn cử động nữa, không còn muốn nghe nữa cũng không muốn buông tay nữa.

Giờ đây, tuyệt đối không chịu buông tay.

Vô giác, y cùng Phương Phi Ly được bế dậy, không biết được tới đâu, không biết mọi người đang làm gì, chỉ biết tại lồng ngực thân thể ấy vẫn y nguyên ấm áp.

Phương Phi Ly vẫn mở to mắt nhìn, Phương Dương vương xưa nay tòng bất lạc lệ song hiện tại trong đôi phương mâu hiện rõ làn nước mỏng.

“Thực xin lỗi, Tiểu Cung, thực xin lỗi.....ta không có chuyện, ta sẽ không chết. Người..... không phải sợ..... Đừng sợ.....” Thanh âm ôn nhu trầm trầm bên tai lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.....

Cung Lệ nhẹ nhàng thả lỏng người, trượt mình xuống. Đôi mắt thẫn thờ dần dần lấy lại sinh khí, y rụt rè chạm vào khuôn mặt ái nhân, “Không chết..... Thực là không chết.....”

“Đúng, không chết, vĩnh viễn ở bên cạnh người, vĩnh viễn không hóa thành bọt biển.” Phương Phi Ly xoa người vỗ về y.

“Đại ca, người đừng quá lo lắng. Đại phu vừa xem rồi, hấn không có việc gì, mạch tốt lắm.” Sâm Lệ nhẹ giọng khuyên giải, dùng tấm chăn dày bao lấy thân thể lạnh lẽo của ca ca hấn.

Bán bao tròn Tiểu Bảo lăn ra khỏi Văn Liệt, trong tay bưng bát gừng nóng đến, cười nói: “Hoàng thượng, người lạnh không? Uống cái này sẽ hết lạnh, hiệu quả đấy.”

Phương Phi Ly vừa định thay y đón nhận thì Cung Lệ nhanh tay ấn hấn xuống, vội vàng nói: “Người đừng động, ta tự uống được.”

Uống xong bát gừng nóng không được bao lâu, tinh thần cũng khá hơn nên Cung Lệ nhẹ nhõm chìm vào giấc ngủ. Sâm Lệ cẩn thận bế đại ca đặt lên giường, Phương Phi Ly giúp hấn đắp chăn kín mít rồi ngồi dậy, thần sắc ngưng trọng.

“Người diễn quá đà rồi đấy.” Văn Liệt hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng thốt lời.

Sâm Lệ kinh hãi nhảy dựng lên, hét lớn: “Người không bị thương? Cự nhiên là giả vờ?! Tên máu lạnh này, đại ca thành tâm thương người, người lại nhẫn tâm hại đại ca khốn khổ như vậy?!” Dứt lời liền hung hăng xông tới nhưng bị Văn Liệt giữ chặt.

“Ta vốn chỉ muốn nghe những lời thực tâm của y thôi” Phương Phi Ly dịu dàng vuốt tóc Cung Lệ, ánh mắt tràn ngập nhu tình, “Ta không nghĩ lại làm khó y đến thế, ta nguyên tưởng bản thân đã thấu tỏ y song hôm nay mới phát hiện kỳ thực tình cảm của y vô cùng sâu đậm, là đáng giá cả đời ta khai mở.....”

Sâm Lệ và Văn Liệt đều im lặng, nỗi giận dữ tạm lắng xuống. Khi nghe tin Phương Dương vương đến, bọn hấn thực khiếp sợ. Lâu nay vẫn nghĩ kẻ lãnh đạm sơ mạc kia ắt hẳn không thể viết nổi chữ “Ái” đến tận tối nay mới thông, hấn là một con người có đầy đủ cảm xúc.

“Người cũng thật là, cái gì tốt đẹp không diễn lại cổ tình giả chết, làm tất cả mọi người được phen kinh hãi!” Sâm Lệ khụ một tiếng, oán oán hận hận trách móc.

“Tiểu Cung vừa bỏ nhào vào ta, ta liền hối hận nhưng là không có biện pháp khác. Nhìn y khóc lóc như thế, ta thật sự không dám thú tội rằng mình diễn.....” Phượng Phi Ly thở dài, khẽ an ủi ái nhân trong mơ vẫn không an ổn.

“Đúng rồi, tại sao người biết hấn giả vờ?” Nhị hoàng tử quay đầu hỏi Văn nhị thiếu gia.

Văn nhị thiếu gia nhún vai, đáp: “Người coi hấn là ai? Nếu sớm điều tra ra Ánh Nga là tình nhân của Tiết vương, an bài chúng ta cùng nhau dụ nàng chui đầu vào lưới, kế hoạch hết thấy hoàn hảo không một khe hở sao lại không cẩn thận để nàng có cơ hội ra tay? Hơn nữa máu người vừa chảy mà đã có thể lạnh được ngay?”

Lúc này Bánh bao tròn quay tròn lăn đến, hưng phấn reo: “Bên ngoài tuyết rơi dày lắm! Các người muốn xem không?”

Văn Liệt liếc mắt nhìn Phượng Phi Ly không hề coi ai ra gì, tha thiết hôn lên cánh hoa nhỏ xinh, lắc đầu: “Mau ra ngoài, không nên cản trở đôi lứa thân mật.” Nói xong liền kéo Sâm Lệ rời khỏi.

Đôi môi khẽ mở, Cung Lệ ngủ say bỗng giật giật mình, vẻ mặt cực kỳ bất an. Phượng Phi Ly thật khẽ khàng ôm y vào lồng ngực, chậm rãi đưa tựa như dỗ dành ái nhân đi vào giấc mộng đẹp.

“Thực xin lỗi..... Là ta không đúng,” Thanh âm nỉ non, đối ái nhân trong mộng ưng thuận hứa, “Ta thề, về sau..... sẽ không bao giờ lừa người nữa..... Vĩnh viễn..... không tái lừa người.....”

Ngoài hành lang, Sâm Lệ ngược nhìn bầu trời đầy lông ngỗng bay bay, thở dài: “Đến bây giờ ta vẫn không dám tin hai người họ thực sự yêu nhau. Người cho rằng đại ca sẽ hạnh phúc?”

Văn Liệt nhíu mày, hỏi ngược lại: “Người nói gì? Phượng Dương vương cho phép người hấn yêu nhất không hạnh phúc ư?” Hấn mỉm cười thấy giữa đồng tuyết khổng lồ. Bánh bao tròn đang chơi đùa, lại quay đầu về phía trong, một ánh đèn nhu nhuận tỏa ấm áp.

Nếu đã dừng cảm vượt qua bao phong ba bão táp liệu không thể không hạnh phúc được sao?

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phi-ly>